

Dziennik Urzędowy C 262

Unii Europejskiej

Tom 47

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

23 października 2004

Zawiadomienie nr	Treść	Strona
	I Informacja	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2004/C 262/01	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-304/01: Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Wspólna polityka rybołówstwa — Rozporządzenie (WE) nr 1162/2001 — Odnowienie zasobów morskich — Warunki kontroli działalności statków rybackich — Wybór podstawy prawnej — Zasada niedyskryminacji — Obowiązek uzasadnienia)	1
2004/C 262/02	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-332/01: Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (EFOGR — Rozliczanie rachunków — Lata budżetowe 1996–1999 — Decyzja 2001/557/WE — Bawełna, oliwa z oliwek, rodzynki, mięso baranie i kozie)	1
2004/C 262/03	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 września 2004 r. w sprawie C-127/02 (wniosek Raad van State o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Landelijke Vereniging tot Behoud van de Waddenzee, Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels przeciwko Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Pojęcia „planu” lub „przedsięwzięcia” — Ocena skutków niektórych planów lub przedsięwzięć dla terenu chronionego)	2
2004/C 262/04	Wyrok Trybunału (pierwszej izby) z dnia 9 września 2004 r. w sprawach połączonych C-184/02 i C-223/02: Królestwo Hiszpanii i Republika Finlandii przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej (Dyrektywa 2002/15/WE — Organizacja czasu pracy przewoźników drogowych — Kierowcy pracujący na własny rachunek — Podstawa prawna — Swobodne wykonywanie zawodu — Zasada równości traktowania — Proporcjonalność — Obowiązek uzasadnienia)	3
2004/C 262/05	Wyrok Trybunału (drugiej izby) z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-195/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 91/439/EWG — Prawa jazdy — Wzajemne uznawanie — Obowiązkowa wymiana i rejestracja — Warunki dotyczące odnowienia prawa jazdy wydanych przed transpozycją dyrektywy)	3

2004/C 262/06	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-292/02 (wniosek Finanzgericht Düsseldorf o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Meiland Azewijn BV przeciwko Hauptzollamt Duisburg (Podatki pośrednie — Oleje mineralne używane do prac rolnych — Dyrektywa 92/81/EWG — Art. 8a — Banderolowanie w Państwie Członkowskim wprowadzenia na rynek — Zakaz banderolowania w Państwie Członkowskim wykorzystania — Dyrektywa 95/60/WE)	4
2004/C 262/07	Wyrok Trybunału (wielkiej izby) z dnia 7 września 2004 r. w sprawie C-319/02 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallino-oikeus): Petri Manninen (Podatek dochody — Ulga podatkowa z tytułu dywidend wypłaconych przez fińskie spółki — Art. 56 i 58 WE — Spójność systemu podatkowego)	4
2004/C 262/08	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 września 2004 r. w sprawie C-346/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Ubezpieczenia — Trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie — System bonus-malus)	5
2004/C 262/09	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 września 2004 r. w sprawie C-347/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Ubezpieczenia — Trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie — System bonus-malus)	5
2004/C 262/10	Wyrok Trybunału (piątej izby) z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-375/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Środowisko naturalne — Gospodarka odpadami — Składowisko w Castelliri — Dyrektywa 75/442/EWG zmieniona dyrektywą 91/156/EWG — art. 4 i 8)	5
2004/C 262/11	Wyrok Trybunału (piątej izby) z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-383/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Środowisko naturalne — Gospodarka odpadami — Składowiska w Rodano — Dyrektywa 75/442/EWG zmieniona dyrektywą 91/156/EWG — art. 4 i 8)	6
2004/C 262/12	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-397/02 (wniosek Cour d'appel de Bruxelles o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Clinique La Ramée ASBL, Winterthur Europe Assurance SA przeciwko Jean-Pierre'owi Riehlowi, Radzie Unii Europejskiej (Urzednicy — Świadczenia socjalne — Wstąpienie Wspólnot w prawa urzednika w stosunku do strony trzeciej odpowiedzialnej za zdarzenie wywołujące szkodę)	6
2004/C 262/13	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie C-417/02 (wniosek Finanzgericht Düsseldorf o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej. (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 85/384/EWG — Uznanie dyplomów architektów — Procedura dokonania wpisu przed grecką izbą techniczną (Techniko Epimelitirio Elladas) — Obowiązek przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego, że określony tytuł objęty jest systemem wzajemnego uznania)	7
2004/C 262/14	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 września 2004 r. w sprawie 456/02 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym Tribunal du travail de Bruxelles): Michel Trojani przeciwko Centre public d'aide sociale de Bruxelles (CPAS) (Swobodny przepływ osób — Obywatelstwo Unii Europejskiej — Prawo pobytu — Dyrektywa 90/364/EWG — Ograniczenia i warunki — Osoba pracująca w schronisku w zamian za korzyści w naturze — Prawo do świadczeń pomocy społecznej)	7
2004/C 262/15	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 września 2004 w sprawie C-469/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Zasiłek z tytułu przerwy w pracy zawodowej — Warunek miejsca zamieszkania — Dyskryminacja pośrednia ze względu na przynależność państwową — Art. 39 WE — Art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68 — Art. 73 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71)	8

2004/C 262/16	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 września 2004 r. w sprawie C-1/03 (wniosek Cour d'appel de Bruxelles o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Postępowanie karne przeciwko Paulowi Van de Walle i in. oraz Texaco Belgium SA (Środowisko naturalne — Odpady — Dyrektywy 75/442/EWG i 91/156/EWG — Pojęcia „odpadów”, „producenta odpadów” oraz „posiadacza odpadów” — Gleba zanieczyszczona węglowodorami pochodzącymi z wycieku — Samodzielna eksploatacja stacji obsługi należącej do kompanii naftowej) 8	8
2004/C 262/17	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-70/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Zasady wykładni — Normy kolizyjne) 9	9
2004/C 262/18	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-72/03 (wniosek Commissione tributaria provinciale di Massa o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Carbonati Apuani Srl przeciwko Comune di Carrara (Opłaty o skutku równoważnym do ceł — Opłata pobrana od marmuru wydobytego na terytorium danej gminy z racji jego przewozu poza granice terytorium gminy) 9	9
2004/C 262/19	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 września 2004 w sprawie C-113/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Telekomunikacja — Dyrektywa 97/33/WE — Usługa przenoszenia numeru — Numery niegeograficzne) 10	10
2004/C 262/20	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-125/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dopuszczalność — Interes prawny — Dyrektywa 92/50/EWG — Zamówienia publiczne — Usługi transportu odpadów — Procedura bez uprzedniego opublikowania ogłoszenia o zamówieniu) 10	10
2004/C 262/21	Wyrok Trybunału (pierwszej izby) z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-269/03 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wniesiony przez Cour d'appel): Administration de l'enregistrement et des domaines, État du grand-duché de Luxembourg przeciwko Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg Sàrl (Szósta dyrektywa w sprawie VAT — Art. 13 C — Zwolnienie transakcji najmu i dzierżawy nieruchomości — Prawo wyboru opodatkowania — Zwolnienie od podatku naliczonego — Uzyskanie uprzedniej zgody organu podatkowego) 11	11
2004/C 262/22	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-450/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Brak transpozycji dyrektywy 98/44/WE) 11	11
2004/C 262/23	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-454/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Brak transpozycji dyrektywy 98/44/WE) 11	11
2004/C 262/24	Sprawa C-284/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Landesgericht für ZRS Wien, wydanego dnia 7 czerwca 2004 r., w sprawie T-Mobile Austria GmbH przeciwko Republice Austrii 12	12
2004/C 262/25	Sprawa C-301/04 P: Odwołanie wniesione w dniu 14 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich od wyroku drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych T-236/01, T-239/01, T-244/01 do T-246/01, T-251/01 oraz T-252/01, Tokai i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, dotyczące sprawy T-239/01 13	13

2004/C 262/26	Sprawa C-308/04 P: Odwołanie wniesione w dniu 19 lipca 2004 r. przez SGL Carbon AG od wyroku drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych T-236/01, T-239/01, T-244/01 do T-246/01, T-251/01 oraz T-252/01, Tokai i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, dotyczące sprawy T-239/01	14
2004/C 262/27	Sprawa C-328/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Fővárosi Bíróság (Węgry) z dnia 24 czerwca 2004 r. w postępowaniu karnym przeciwko Attila Vajnai	15
2004/C 262/28	Sprawa C-330/04: Skarga wniesiona dnia 30 lipca 2004 r. przez Komisję Europejską przeciwko Republice Włoskiej	16
2004/C 262/29	Sprawa C-332/04: Skarga wniesiona dnia 28 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	16
2004/C 262/30	Sprawa C-342/04 P: Odwołanie wniesione dnia 10 sierpnia 2004 r. przez Hauptverband der Deutschen Bauindustrie e.V, Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG oraz przedstawiciela i zarządzającego spółką, Jürgena Schmoldta od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 25 maja 2004 r. w sprawie T-264/03, Jürgen Schmoldt, Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG oraz Hauptverband der Deutschen Bauindustrie e.V przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	17
2004/C 262/31	Sprawa C-351/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia High Court of Justice (Anglia i Walia), Chancery Division, wydanego dnia 22 lipca 2004 r., w sprawie Ikea Wholesale Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise	18
2004/C 262/32	Sprawa C-352/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Verwaltungsgericht Köln z dnia 30 czerwca 2004 r. w sprawie mdm Versandservice GmbH przeciwko Republice Federalnej Niemiec, przypozwana: Deutsche Post AG	19
2004/C 262/33	Sprawa C-353/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof z dnia 22 lipca 2004 r. w sprawach Nowaco Germany GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas	19
2004/C 262/34	Sprawa C-359/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Teramo wydanego dnia 31 lipca 2004 r. w postępowaniu karnym toczącym się przed tamtejszym sądem przeciwko Christianowi Palazzese	20
2004/C 262/35	Sprawa C-360/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Teramo wydanego dnia 31 lipca 2004 r. w postępowaniu karnym toczącym się przed tamtejszym sądem przeciwko Angelo Sorricchio	20
2004/C 262/36	Sprawa C-361/04 P: Odwołanie wniesione dnia 19 sierpnia 2004 r. przez Claude'a Ruiz-Picasso, Palomę Ruiz-Picasso, Mayę Widmaier-Picasso, Marinę Ruiz-Picasso i Bernarda Ruiz-Picasso od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) wydanego w dniu 22 czerwca 2004 r. w sprawie T-185/02, Claude Ruiz-Picasso, Paloma Ruiz-Picasso, Maya Widmaier-Picasso, Marina Ruiz-Picasso i Bernard Ruiz-Picasso przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM); interwenient uboczny – uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory): DaimlerChrysler AG	21
2004/C 262/37	Sprawa C-366/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie Georg Schwarz przeciwko Bürgermeister der Landeshauptstadt Salzburg	22
2004/C 262/38	Sprawa C-370/04: Skarga wniesiona dnia 26 sierpnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	22
2004/C 262/39	Sprawa C-375/04: Skarga wniesiona dnia 1 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	22

2004/C 262/40	Sprawa C-376/04: Skarga wniesiona dnia 2 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	23
2004/C 262/41	Sprawa C-377/04: Skarga wniesiona dnia 2 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii	23
2004/C 262/42	Sprawa C-378/04: Skarga wniesiona dnia 2 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii	23
2004/C 262/43	Sprawa C-379/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Landgericht Würzburg wydanego dnia 23 sierpnia 2004 r. w sprawie Richard Dahms GmbH przeciwko Fränkischer Weinbauverband e.V.	24
2004/C 262/44	Sprawa C-382/04: Skarga wniesiona dnia 6 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	24
2004/C 262/45	Sprawa C-383/04: Skarga wniesiona dnia 6 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	24
2004/C 262/46	Sprawa C-385/04: Skarga wniesiona dnia 7 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu	25
2004/C 262/47	Sprawa C-386/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof z dnia 14 lipca 2004 r. w sprawie Centro di Musicologia Walter Stauffer przeciwko Finanzamt München für Körperschaften	25
2004/C 262/48	Sprawa C-387/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie zarządzenia Amtsgericht Dresden wydanego dnia 7 września 2004 r. w sprawie ogłoszenia upadłości Volkera Donatha	25
SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI		
2004/C 262/49	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-200/02 Vassilios Tsarnavas przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzednicy — Opóźnienie w sporządzeniu sprawozdania z oceny — Wniosek o stwierdzenie nieważności — Wniosek o odszkodowanie — Niedopuszczalność)	26
2004/C 262/50	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z 14 lipca 2004 r. w sprawie T-360/02 Wolf-Dieter Graf Yorck von Wartenburg przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Śmierć skarżącego — Niepodjęcie postępowania przez następców prawnych — Bezprzedmiotowość sporu)	26
2004/C 262/51	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 lipca 2004 r. w sprawie T-370/02, Alpenhain-Camembert-Werk i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Rozporządzenie (WE) nr 1829/2002 — Rejestracja nazwy pochodzenia — „Feta” — Skarga o stwierdzenie nieważności — Legitymacja procesowa — Niedopuszczalność)	26
2004/C 262/52	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-338/03, Eridania Sadam i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Wspólna organizacja rynków cukru — System cen — Regionalizacja — Obszary deficytowe — Klasyfikacja Włoch — Rok gospodarczy 2003/2004 — Rozporządzenie nr 1158/2003 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne i prawne — Niedopuszczalność)	27
2004/C 262/53	Postanowienie Prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie T-148/04 R, TQ3 Travel Solutions Belgium SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura składania ofert przetargowych — Środek tymczasowy — Wniosek o zawieszenie wykonania i o zastosowanie środków tymczasowych — Okoliczności niecierpiące zwłoki — Brak)	27

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść (ciąg dalszy)	Strona
2004/C 262/54	Sprawa T-198/04: Skarga wniesiona dnia 28 maja 2004 r. przez José Félix Merladet'a przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	28
2004/C 262/55	Sprawa T-253/04: Skarga wniesiona dnia 25 czerwca 2004 r. przez Zubeyir Aydar w imieniu Kongragel i 10 pozostałych przeciwko Radzie Unii Europejskiej	28
2004/C 262/56	Sprawa T-254/04: Skarga wniesiona dnia 16 czerwca 2004 r. przez Spyridona de Athanassios Pappasa przeciwko Komitetowi Regionów	29
2004/C 262/57	Sprawa T-259/04: Skarga wniesiona dnia 21 czerwca 2004 r. przez Anne Koistinen przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	29
2004/C 262/58	Sprawa T-264/04: Skarga wniesiona dnia 30 czerwca 2004 r. przez World Wide Fund for Nature European Policy Programme przeciwko Radzie Unii Europejskiej	30
2004/C 262/59	Sprawa T-270/04: Skarga wniesiona 1 lipca 2004 r. przez Bic Deutschland GmbH & Co OHG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	30
2004/C 262/60	Sprawa T-271/04: Skarga wniesiona dnia 5 lipca 2004 r. przez Cytimo SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	31
2004/C 262/61	Sprawa T-274/04: Skarga wniesiona dnia 8 lipca 2004 r. przez Georgiosa Rounisa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	32
2004/C 262/62	Sprawa T-275/04: Skarga wniesiona dnia 7 lipca 2004 r. przez Aries Meca przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	32
2004/C 262/63	Sprawa T-276/04: Skarga wniesiona dnia 8 lipca 2004 r. przez Compagnie Maritime Belge N.V./S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	32
2004/C 262/64	Sprawa T-279/04: Skarga wniesiona dnia 8 lipca 2004 r. przez Éditions Odile Jacob SAS przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	33
2004/C 262/65	Sprawa T-281/04: Skarga wniesiona dnia 9 lipca 2004 r. przez Paolę Staboli przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	34
2004/C 262/66	Sprawa T-283/04: Skarga wniesiona dnia 9 lipca 2004 przez Georgia-Pacific S.A.R.L. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego	34
2004/C 262/67	Sprawa T-285/04: Skarga wniesiona dnia 13 lipca 2004 r. przez Michela Andrieu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	35
2004/C 262/68	Sprawa T-289/04: Skarga wniesiona dnia 15 lipca 2004 r. przez Dimitrę Lantzoni przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich	35
2004/C 262/69	Sprawa T-290/04: Skarga wniesiona dnia 21 lipca 2004 r. przez Miguela Teixeira Gaspar, Pedra Paixão Telhada, Ricarda Jorge da Silva Seara Pinto de Amorim i Fernanda Miguela Santoss Ribeiro przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)	36
2004/C 262/70	Sprawa T-293/04: Skarga wniesiona dnia 9 lipca 2004 r. przez Guy Tacheleta przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	37
2004/C 262/71	Sprawa T-294/04: Skarga wniesiona dnia 23 lipca 2004 r. przez Internationale Hilfsfonds e.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	37

2004/C 262/72	Sprawa T-296/04: Skarga wniesiona dnia 22 lipca 2004 r. przez Salvadora Contreras Gila, Joségo Ramiro Lópeza i Antonia Ramiro Lópeza przeciwko Radzie Unii Europejskiej	38
2004/C 262/73	Sprawa T-298/04: Skarga wniesiona dnia 21 lipca 2004 r. przez EFKON AG przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej	38
2004/C 262/74	Sprawa T-300/04: Skarga wniesiona dnia 15 lipca 2004 r. przez easyJet Airline Company Limited przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	39
2004/C 262/75	Sprawa T-301/04: Skarga wniesiona dnia 28 lipca 2004 r. przez Clearstream Banking Aktiengesellschaft i Clearstream International société anonyme Luxembourg przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	39
2004/C 262/76	Sprawa T-302/04: Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2004 r. przez Maison de l'Europe Avignon Méditerranée przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	40
2004/C 262/77	Sprawa T-303/04: Skarga wniesiona dnia 29 lipca 2004 r. przez European Dynamics SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	40
2004/C 262/78	Sprawa T-305/04: Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2004 r. przez Eden przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM)	41
2004/C 262/79	Sprawa T-306/04: Skarga wniesiona dnia 15 lipca 2004 r. przez Monikę Luxem przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	41
2004/C 262/80	Sprawa T-307/04: Skarga wniesiona dnia 19 lipca 2004 r. przez Carlo Pagliacciego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	42
2004/C 262/81	Sprawa T-308/04: Skarga wniesiona dnia 19 lipca 2004 r. przez Francesco Ianniello przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	42
2004/C 262/82	Sprawa T-309/04: Skarga wniesiona dnia 28 lipca 2004 r. przez TV 2/DANMARK A/S przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	43
2004/C 262/83	Sprawa T-310/04: Skarga wniesiona dnia 26 lipca 2004 r. przez Ferrero oHG mbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)	43
2004/C 262/84	Sprawa T-311/04: Skarga wniesiona dnia 22 lipca 2004 r. przez José Luisa Buendię Sierę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	44
2004/C 262/85	Sprawa T-312/04: Skarga wniesiona dnia 22 lipca 2004 r. przez Vittoria Di Bucciego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	45
2004/C 262/86	Sprawa T-313/04: Skarga wniesiona dnia 30 lipca 2004 r. przez Hewlett-Packard GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	45
2004/C 262/87	Sprawa T-314/04: Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Republikę Federalną Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	46
2004/C 262/88	Sprawa T-316/04: Skarga wniesiona dnia 2 sierpnia 2004 r. przez Wam spa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	46
2004/C 262/89	Sprawa T-317/04: Skarga wniesiona dnia 3 sierpnia 2004 r. przez Królestwo Danii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	47
2004/C 262/90	Sprawa T-319/04: Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Port Support Customs Rotterdam BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	48

2004/C 262/91	Sprawa T-321/04: Skarga wniesiona 29 lipca 2004 r. przez Air Bourbon przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	48
2004/C 262/92	Sprawa T-322/04: Skarga wniesiona dnia 5 sierpnia 2004 r. przez Colgate-Palmolive Company przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM)	49
2004/C 262/93	Sprawa T-323/04: Skarga wniesiona dnia 4 sierpnia 2004 r. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Brandt Italia spa	50
2004/C 262/94	Sprawa T-329/04: Skarga wniesiona dnia 2 sierpnia 2004 r. przez Viasat Broadcasting UK Ltd. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	50
2004/C 262/95	Sprawa T-336/04: Skarga wniesiona dnia 13 sierpnia 2004 r. przez TV Danmark A/S i Kanal 5 Denmark Ltd. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	51
2004/C 262/96	Sprawa T-338/04: Skarga wniesiona dnia 11 sierpnia 2004 r. przez Centro Europa 7 srl przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	52
2004/C 262/97	Sprawa T-339/04: Skarga wniesiona dnia 10 sierpnia 2004 r. przez Wanadoo S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	53
2004/C 262/98	Sprawa T-340/04: Skarga wniesiona dnia 11 sierpnia 2004 r. przez France Télécom S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	53
2004/C 262/99	Sprawa T-342/04: Skarga wniesiona dnia 9 sierpnia 2004 r. przez Hertę Adam przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	54
2004/C 262/100	Sprawa T-343/04: Skarga wniesiona dnia 6 sierpnia 2004 r. przez Vassiliosa Tsarnavasa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.	54
2004/C 262/101	Sprawa T-344/04: Skarga wniesiona dnia 13 sierpnia 2004 r. przez Stardust Marine S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	55
2004/C 262/102	Sprawa T-345/04: Skarga wniesiona dnia 20 sierpnia 2004 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	55
2004/C 262/103	Sprawa T-346/04: Skarga wniesiona dnia 17 sierpnia 2004 r. przez Sadas S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)	56
2004/C 262/104	Sprawa T- 347/04: Skarga wniesiona dnia 17 sierpnia 2004 r. przez Pascala Millota przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	57
2004/C 262/105	Sprawa T-348/04: Skarga wniesiona dnia 20 sierpnia 2004 r. przez Société Internationale de Diffusion et d'Édition przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	57
2004/C 262/106	Sprawa T-354/04: Skarga wniesiona dnia 28 sierpnia 2004 r. przez Gaetano Petralię przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	58
2004/C 262/107	Sprawa T-355/04: Skarga wniesiona dnia 27 sierpnia 2004 r. przez CO-FRUTTA Soc. coop a r.l. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	58
2004/C 262/108	Sprawa T-360/04: Skarga wniesiona dnia 2 września 2004 r. przez FG Marine S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	59

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść (ciąg dalszy)	Strona
2004/C 262/109	Wykreślenie sprawy T-283/99	60
2004/C 262/110	Wykreślenie sprawy T-108/02	60
2004/C 262/111	Wykreślenie sprawy T-174/03	60
2004/C 262/112	Wykreślenie sprawy T-52/04	60

II Akty przygotowawcze

.....

III Powiadomienia

2004/C 262/113	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 251 z 9.10.2004	61
----------------	---	----

I

(Informacja)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-304/01: Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Wspólna polityka rybołówstwa — Rozporządzenie (WE) nr 1162/2001 — Odnowienie zasobów morskich — Warunki kontroli działalności statków rybackich — Wybór podstawy prawnej — Zasada niedyskryminacji — Obowiązek uzasadnienia)

(2004/C 262/01)

(Język postępowania: hiszpański)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-304/01, której przedmiotem była skarga o stwierdzenie nieważności z art. 230 WE, wniesiona dnia 2 sierpnia 2001 r., Królestwo Hiszpanii (pełnomocnik: N. Díaz Abad) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: T. van Rijn i S. Pardo Quintillán), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues, N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 9 września 2004 r. wyrok, który zawiera następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Pozew zostaje odrzucony.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 13.10.2001.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-332/01: Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(EFOGR — Rozliczanie rachunków — Lata budżetowe 1996–1999 — Decyzja 2001/557/WE — Bawełna, oliwa z oliwek, rodzynki, mięso baranie i kozie)

(2004/C 262/02)

(Język postępowania: grecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-332/01, której przedmiotem była skarga o stwierdzenie nieważności z art. 230 WE, wniesiona dnia 3 września 2001 r., Republika Grecka (pełnomocnicy: V. Kontolaimos i I. Chalkias) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M. Condou-Durande), Trybunał (druga izba) w składzie C. W. A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), R. Schintgen i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: M. H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 9 września 2004 r. wyrok, który zawiera następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 10.11.2001.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 7 września 2004 r.

w sprawie C-127/02 (wniosek Raad van State o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Landelijke Vereniging tot Behoud van de Waddenzee, Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels przeciwko Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij⁽¹⁾)

(Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Pojęcia „planu” lub „przedsięwzięcia” — Ocena skutków niektórych planów lub przedsięwzięć dla terenu chronionego)

(2004/C 262/03)

(język postępowania: francuski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-127/02, mającej za przedmiot wnioszek, złożony przez Raad van State (Królestwo Niderlandów), na skutek postanowienia z dnia 27 marca 2002 r., wpisany do rejestru dnia 8 kwietnia 2002 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w postępowaniu Landelijke Vereniging tot Behoud van de Waddenzee, Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels przeciwko Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet i J. N. Cunha Rodrigues, prezesi izb, R. Schintgen, S. von Bahr i R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 7 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Zmechanizowany połów sercówki jadalnej, przeprowadzany od wielu lat, ale dla którego co roku wydawana jest na czas określony licencja wymagająca za każdym razem ponownej oceny możliwości wykonywania tej działalności, jak również terenu, na którym może być ona wykonywana, wchodzi w zakres pojęcia „planu” lub „przedsięwzięcia” w znaczeniu art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.
- 2) Art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43 przewiduje procedurę zmierzającą do zagwarantowania przy pomocy uprzedniej kontroli, że plan lub przedsięwzięcie, które nie jest bezpośrednio związane lub konieczne do zagospodarowania terenu, ale które może na nie w istotny sposób oddziaływać, jest dozwolone tylko w takim zakresie, w jakim nie wpłynie ono niekorzystnie na dany teren; podczas gdy art. 6 ust. 2 tej dyrektywy wprowadza obowiązek ogólnej ochrony, polegającej na unikaniu pogorszenia stanu siedlisk oraz niepoko-

jenia gatunków, które mogłyby mieć istotne skutki w świetle celów przedmiotowej dyrektywy i nie może być stosowany równolegle do ust. 3 tego artykułu.

- 3 a) Wykładni art. 6 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy 92/43 należy dokonywać w ten sposób, że każdy plan lub przedsięwzięcie, które nie jest bezpośrednio związane lub konieczne do zagospodarowania terenu podlega odpowiedniej ocenie jego skutków dla danego terenu z punktu widzenia założeń jego ochrony, jeżeli nie można wykluczyć, na podstawie obiektywnych przyczyn, że oddziałuje na dany teren w istotny sposób, zarówno oddzielnie, jak i w połączeniu z innymi planami lub przedsięwzięciami.
- b) W świetle art. 6 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy 92/43, jeżeli plan lub przedsięwzięcie, które nie jest bezpośrednio związane lub konieczne do zagospodarowania terenu, zagraża założeniom ochrony tego terenu, powinno ono zostać uznane za mogące oddziaływać w sposób istotny na ten teren. Ocena zagrożenia powinna być w szczególności dokonywana w świetle cech charakterystycznych oraz szczególnych uwarunkowań środowiska terenu, którego dotyczy taki plan lub przedsięwzięcie.
- 4) W świetle art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43, odpowiednia ocena skutków planów lub przedsięwzięć dla danego terenu pociąga za sobą, konieczność identyfikacji przed jego zatwierdzeniem i przy uwzględnieniu najlepszej wiedzy naukowej w tym przedmiocie, wszystkich aspektów planów lub przedsięwzięć, mogących oddzielnie lub w połączeniu z innymi planami lub przedsięwzięciami, naruszyć założenia ochrony danych terenów. Właściwe władze krajowe, przy uwzględnieniu odpowiedniej oceny skutków zmechanizowanego połowu sercówki jadalnej dla danego terenu z punktu widzenia założeń jego ochrony, udzielają zezwolenia na jego przeprowadzenie wyłącznie pod warunkiem, że uzyskały przekonanie, że nie spowoduje on niekorzystnych skutków dla danego terenu. Ma to miejsce wówczas, gdy nie pozostaje żadna racjonalna wątpliwość z naukowego punktu widzenia odnośnie braku takich skutków.
- 5) Jeżeli sąd krajowy jest wezwany do zbadania zgodności z prawem zezwolenia dotyczącego danego planu lub przedsięwzięcia w znaczeniu art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43, może on oceniać, czy właściwe władze krajowe nie przekroczyły granic swobodnego uznania ustalonych na podstawie wspomnianego przepisu, nawet jeżeli nie został on transponowany do porządku prawnego danego Państwa Członkowskiego mimo upływu przewidzianego w tym celu terminu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 29.6.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwszej izby)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawach połączonych C-184/02 i C-223/02: Królestwo Hiszpanii i Republika Finlandii przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej⁽¹⁾

(Dyrektywa 2002/15/WE — Organizacja czasu pracy przewoźników drogowych — Kierowcy pracujący na własny rachunek — Podstawa prawna — Swobodne wykonywanie zawodu — Zasada równości traktowania — Proporcjonalność — Obowiązek uzasadnienia)

(2004/C 262/04)

(Język postępowania: hiszpański i fiński)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w Zbiorze Orzeczeń)

W sprawach połączonych C-184/02 i C-223/02 w przedmiocie dwóch skarg o stwierdzenie nieważności na mocy art. 230, wniesionych dnia 16 maja i 12 czerwca 2002 r., Królestwo Hiszpanii (pełnomocnik: R. Silva de Lapuerta, następnie N. Díaz Abak) w sprawie C-184/02 i Republika Finlandii (pełnomocnik: T. Pynnä) w sprawie C-223/02 przeciwko Parlamentowi Europejskiemu (pełnomocnicy: M. Gómez-Leal i C. Pennera (C-184/02) oraz H. von Hertzem i G. Ricci (C-223/02) i Radzie Unii Europejskiej (pełnomocnicy A. Lopes Sabino i G.-L. Ramos Ruano (C-184/02) oraz A. Lopes Sabino i H. Erno (C-223/02) popieranym przez Komisję Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: F. Castillo de la Torre i W. Wils (C-184/02) oraz M. Huttunen i W. Wils (C-223/02), Trybunał (pierwsza izba) w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, S. von Bahr, K. Lenaerts (sprawozdawca) i K. Schiemann, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał dnia 9 września 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Skargi zostają odrzucone.
- 2) Strony skarżące poniosą swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez strony pozwane.
- 3) Komisja poniesie swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 169 z 13.7.2002.
Dz.U. C 202 z 24.8.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(drugiej izby)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-195/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 91/439/EWG — Prawa jazdy — Wzajemne uznawanie — Obowiązkowe wymiana i rejestracja — Warunki dotyczące odnowienia prawa jazdy wydanych przed transpozycją dyrektywy)

(2004/C 262/05)

(Język postępowania: hiszpański)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w Zbiorze Orzeczeń Trybunału)

W sprawie C-195/02 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom Państwa w trybie art. 226 WE, wniesioną dnia 27 maja 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: F. Castillo de la Torre i W. Wils) przeciwko Królestwu Hiszpanii (pełnomocnik: N. Díaz Abad), popieranemu przez Królestwo Niderlandów (pełnomocnicy: H. G. Sevenster i S. Terstal) i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnik P. Ormond, wspierana przez A. Robertsona), Trybunał (druga izba), w składzie C. W. A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissochet i R. Schintgen (sprawozdawca), F. Macken i N. Colneric sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał dnia 7 września 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Przyjmując art. 22 do 24 i 25 ust. 2 Reglamento de conductores (rozporządzenia w sprawie kierowców) z dnia 30 maja 1997 r. oraz siódmy przepis przejściowy tego rozporządzenia, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 1 ust. 2 i art. 7 ust. 1 lit. a) oraz załącznika I pkt 4 do dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy, w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę Rady 96/47 z dnia 23 lipca 1996 r.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami.
- 3) Królestwo Niderlandów i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 10.8.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-292/02 (wniosek Finanzgericht Düsseldorf o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Meiland Azewijn BV przeciwko Hauptzollamt Duisburg ⁽¹⁾

(Podatki pośrednie — Oleje mineralne używane do prac rolnych — Dyrektywa 92/81/EWG — Art. 8a — Banderolowanie w Państwie Członkowskim wprowadzenia na rynek — Zakaz banderolowania w Państwie Członkowskim wykorzystania — Dyrektywa 95/60/WE)

(2004/C 262/06)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie prowizoryczne; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości”)

W sprawie C – 292/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, skierowany do Trybunału na mocy artykułu 234 WE przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Meiland Azewijn BV przeciwko Hauptzollamt Duisburg, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, S. von Bahr (sprawozdawca) i R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 9 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Art. 8a ust. 1 dyrektywy Rady 92/81/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od olejów mineralnych w brzmieniu nadanym dyrektywą Rady 94/74/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. należy rozumieć w ten sposób, iż zakazuje on Państwom Członkowskim nakładanie podatku akcyzowego na banderolowany lub niebanderolowany olej mineralny przechowywany w standardowym zbiorniku użytkowego pojazdu silnikowego, który jako paliwo używany jest nie tylko dla napędu tego pojazdu, ale również w innych celach, takich jak prace rolne, jeśli przedmiotowy olej mineralny został wprowadzony na rynek zgodnie z prawem w innym Państwie Członkowskim.

2) W celu sprzeciwienia się krajowemu unormowaniu niezgodnemu z powyższym zakazem, jednostka może powołać się przed sądem krajowym na art. 8a ust. 1 dyrektywy 92/81 w zmienionym brzmieniu zawierający przedmiotowy zakaz.

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z dnia 26.10.2002 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielkiej izby)

z dnia 7 września 2004 r.

w sprawie C-319/02 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallin-oikeus): Petri Manninen ⁽¹⁾

(Podatek dochody — Ulga podatkowa z tytułu dywidend wypłaconych przez fińskie spółki — Art. 56 i 58 WE — Spójność systemu podatkowego)

(2004/C 262/07)

(Język postępowania: fiński)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w Zbiorze Orzeczeń Trybunału)

W sprawie 319/02 mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia trybie prejudycjalnym na mocy art. 234 WE złożony przez Korkein hallin-oikeus (Finlandia) postanowieniem z dnia 10 września 2002 r., zarejestrowany w sekretariacie Trybunału dnia 12 września 2002 r., w postępowaniu wszczętym przez Petri Manninen, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, C. Gulmann, J.-P. Puissochet i J. N. Cucha Rodrigues, prezesi izb, R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr i K. Lenaerts (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał dnia 7 września 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Art. 56 i 58 stoją na przeszkodzie ustawodawstwu, według którego prawo osoby podlegającej obowiązkowi podatkowemu w Państwie Członkowskim do korzyści z ulgi podatkowej z tytułu dywidend, które są jej wypłacane przez spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, jest wyłączone, jeżeli te spółki nie mają siedziby statutowej w tym Państwie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 9.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 7 września 2004 r.

w sprawie C-346/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga ⁽¹⁾*(Ubezpieczenia — Trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie — System bonus-malus)*

(2004/C 262/08)

(język postępowania: francuski)

W sprawie C-346/02, mającej za przedmiot skargę na uchylenie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie art. 226 WE, złożoną dnia 30 września 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: C. Tufvesson oraz J.-F. Pasquier) przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (pełnomocnik: P. Gramegna, wspomagany przez A. Schmitt), Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), C. Gulmann i J. N. Cunha Rodrigues, prezesi izb, R. Schintgen, F. Macken i N. Colneric, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 7 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 7 września 2004 r.

w sprawie C-347/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej ⁽¹⁾*(Ubezpieczenia — Trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie — System bonus-malus)*

(2004/C 262/09)

(język postępowania: francuski)

W sprawie C-347/02, mającej za przedmiot skargę na uchylenie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie

art. 226 WE, złożoną dnia 30 września 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: C. Tufvesson oraz J.-F. Pasquier) przeciwko Republice Francuskiej (pełnomocnicy: G. de Bergues, P. Boussaroque i C. Mercier), Trybunał (wielka izba) w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), C. Gulmann i J. N. Cunha Rodrigues, prezesi izb, R. Schintgen, F. Macken i N. Colneric, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 7 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(piątej izby)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-375/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej ⁽¹⁾*(Uchylenie zobowiązaniom Państwa — Środowisko naturalne — Gospodarka odpadami — Składowisko w Castelliri — Dyrektywa 75/442/EWG zmieniona dyrektywą 91/156/EWG — art. 4 i 8)*

(2004/C 262/10)

(język postępowania: włoski)

W sprawie C-375/02 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchylenia zobowiązaniom Państwa w trybie art. 226 WE, wniesioną dnia 18 października 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. Konstantinidis i R. Amorosi) przeciwko Republice Włoskiej (pełnomocnik: I. M. Braguglia, wspierany przez M. Fiorillego), Trybunał (piąta izba), w składzie C. Gulmann, prezes izby, S. von Bahr i R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 9 września 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Nie przyjmując niezbędnych środków w celu zapewnienia, aby odpady złożone na składowisku w Castelliri (Frosinone) (Włochy) były odzyskiwane lub unieszkodliwiane bez zagrażania zdrowiu ludzkiemu i bez stosowania procesów lub metod, które mogłyby szkodzić środowisku naturalnemu oraz nie przyjmując niezbędnych uregulowań, aby posiadacz odpadów złożonych na tym składowisku przekazał je prywatnemu lub publicznemu punktowi zbierania odpadów lub przedsiębiorstwu, które wykonuje czynności wymienione w załącznikach II A lub II B dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. lub odzyskiwał lub unieszkodliwiał je na własną rękę, Republika Włochy uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 i 8 tej dyrektywy.

2) Republika Włochy zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 305 z 7.12.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(piątej izby)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-383/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Środowisko naturalne — Gospodarka odpadami — Składowiska w Rodano — Dyrektywa 75/442/EWG zmieniona dyrektywą 91/156/EWG — art. 4 i 8)

(2004/C 262/11)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-383/02 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom Państwa w trybie art. 226 WE, wniesioną dnia 24 października 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. Konstantinidis i R. Amorosi) przeciwko Republice Włoskiej (pełnomocnik: I. M. Braguglia, wspierany przez M. Fiorillego), Trybunał (piąta izba), w składzie C. Gulmann, prezes izby, S. von Bahr i R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 7 września 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Nie przyjmując niezbędnych środków w celu zapewnienia, aby odpady złożone na składowiskach w Rodano (Mediolan) (Włochy) były odzyskiwane lub unieszkodliwiane bez zagrażania zdrowiu

ludzkiemu i bez stosowania procesów lub metod, które mogłyby szkodzić środowisku naturalnemu oraz nie przyjmując niezbędnych uregulowań, aby posiadacz odpadów złożonych na tych składowiskach przekazał je prywatnemu lub publicznemu punktowi zbierania odpadów lub przedsiębiorstwu, które wykonuje czynności wymienione w załącznikach II A lub II B dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. lub odzyskiwał lub unieszkodliwiał je na własną rękę, Republika Włochy uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 i 8 tej dyrektywy.

2) Republika Włochy zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 305 z 7.12.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-397/02 (wniosek Cour d'appel de Bruxelles o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Clinique La Ramée ASBL, Winterthur Europe Assurance SA przeciwko Jean-Pierre'owi Riehlowi, Radzie Unii Europejskiej (¹)

(Urzednicy — Świadczenia socjalne — Wstąpienie Wspólnot w prawa urzędніка w stosunku do strony trzeciej odpowiedzialnej za zdarzenie wywołujące szkodę)

(2004/C 262/12)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-397/02, której przedmiotem jest wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na mocy art. 234 WE, wniesiony przez Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) orzeczeniem z dnia 6 listopada 2002 r. i wpisany do rejestru Trybunału w dniu 11 listopada 2002 r. w ramach sporu zawisłego przed tym sądem między: Clinique La Ramée ASBL, Winterthur Europe Assurance SA przeciwko Jean-Pierre'owi Riehlowi, Radą Unii Europejskiej, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, A. Rosas i S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 9 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Art. 85a rozporządzenia Rady (EWG, EURATOM, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiającego regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz ustanawiającego specjalne środki stosowane tymczasowo wobec urzędników Komisji, zmienionego przez rozporządzenie Rady (EWWiS, EWG, Euratom) nr 2799/85 z dnia 27 września 1985 r. powinien być interpretowany w ten sposób, iż nie przyznaje on Wspólnotom prawa do uzyskania od strony trzeciej – odpowiedzialnej za śmierć urzędnika – zwrotu całej kwoty renty rodzinnej wypłaconej pozostającemu przy życiu małżonkowi na podstawie art. 79 i 79a tego regulaminu, podczas gdy ustawa mająca zastosowanie do wiarygodności o odszkodowanie przewiduje, że prawo do renty rodzinnej nie ma związku z zobowiązaniem sprawcy czynu niedozwolonego do naprawy całej szkody i gdy szkoda, jaką poniósł pozostający przy życiu małżonek na skutek utraty dochodów swojej zmarłej żony, jest niższa od renty rodzinnej, która jest mu wypłacana.

(¹) Dz.U. C 7 z 11.1.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 listopada 2004 r.

w sprawie C-417/02 (wniosek Finanzgericht Düsseldorf o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej. (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 85/384/EWG — Uznanie dyplomów architektów — Procedura dokonania wpisu przed grecką izbą techniczną (Techniko Epimelitirio Elladas) — Obowiązek przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego, że określony tytuł objęty jest systemem wzajemnego uznania)

(2004/C 262/13)

(Język postępowania: grecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w Zbiorze Orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości)

W sprawie C – 417/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M. Patakia) przeciwko Republice Greckiej (pełnomocnik: E. Skandalou), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia, wniesioną do Trybunału na mocy artykułu 226 WE w dniu 19 listopada 2002 r., Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, S. von Bahr, K. Lenaerts i K. Schieman (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 9 listopada 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Wydając i utrzymując w mocy przepis art. 3 ust. 1 lit. c) Dekretu Prezydenckiego nr 107/1993 z dnia 22 marca 1993 r. oraz towarzysząc, że Techniko Epimelitirio Elladas (grecka izba techniczna), w której wpis stanowi warunek konieczny dla wykonywania zawodu architekta w Grecji działa z istotnym opóźnieniem przy rozpoznawaniu wniosków i dokonywaniu wpisu obywateli wspólnotowych, posiadaczy dyplomów wydanych w innych państwach podlegających uznaniu w świetle dyrektywy Rady 85/384/EWG z dnia 10 czerwca 1985 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w dziedzinie architektury, łącznie ze środkami ułatwiającymi skuteczne korzystanie z prawa przedsiębiorczości i świadczenia usług, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy wspomnianej dyrektywy.

2) Republika Grecka ponosi koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 19 z 25.1.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 7 września 2004 r.

w sprawie 456/02 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym Tribunal du travail de Bruxelles): Michel Trojani przeciwko Centre public d'aide sociale de Bruxelles (CPAS) (¹)

(Swobodny przepływ osób — Obywatelstwo Unii Europejskiej — Prawo pobytu — Dyrektywa 90/364/EWG — Ograniczenia i warunki — Osoba pracująca w schronisku w zamian za korzyści w naturze — Prawo do świadczeń pomocy społecznej)

(2004/C 262/14)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie 456/02, mającej za przedmiot skierowany do Trybunału na mocy art. 234 WE, przez Tribunal du travail de Bruxelles (sąd pracy w Brukseli, Belgia), wniosek o wydanie, w ramach sporu zawisłego przed tym sądem między Michelem Trojanem a Centre public d'aide sociale de Bruxelles (CPAS), orzeczenia w trybie prejudycjalnym, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, C. Gulmann, J.-P. Puissechet i J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), prezesa izb, R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, wydał w dniu 7 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Osoba, znajdującą się w takiej sytuacji, jak skarżący w sprawie głównej, nie podlega, z jednej strony, przepisom art. 43 WE i 49 WE, a z drugiej strony, może domagać się prawa pobytu w charakterze pracownika, w rozumieniu art. 39 WE tylko, jeżeli działalność zarobkowa, którą wykonuje, ma charakter rzeczywisty i efektywny. Sąd krajowy powinien dokonać ustaleń niezbędnych do oceny, czy sytuacja taka zachodzi w sprawie, którą do niego wniesiono.
- 2) Obywatel Unii Europejskiej, który korzysta w przyjmującym Państwie Członkowskim z prawa pobytu na podstawie art. 39 WE, 43 WE lub 49 WE może, jedynie z racji bycia obywatelem Unii, korzystać z prawa pobytu w tym Państwie na podstawie bezpośredniego stosowania art. 18 ust. 1 WE. Wykonywanie tego prawa podlega ograniczeniom i warunkom, przewidzianym w tym przepisie, jednak odpowiedzialne władze powinny czuwać, aby stosowanie tych ograniczeń i warunków przebiegało z poszanowaniem ogólnych zasad prawa wspólnotowego, a w szczególności zasady proporcjonalności. Jednakże, gdy zostanie wykazane, że osoba, znajdującą się w takiej sytuacji, jak skarżący w sprawie głównej, posiada zezwolenie na pobyt, osoba ta może powołać się na art. 12 WE w celu, aby umożliwiono jej korzystanie ze świadczeń pomocy społecznej, takich jak minimex (zasilek w celu zapewnienia minimum egzystencji).

(¹) Dz.U. C 44 z 22.2.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 7 września 2004

w sprawie C-469/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Zasilek z tytułu przerwy w pracy zawodowej — Warunek miejsca zamieszkania — Dyskryminacja pośrednia ze względu na przynależność państwową — Art. 39 WE — Art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68 — Art. 73 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71)

(2004/C 262/15)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-469/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: H. Michard) przeciwko Królestwu Belgii (pełnomocnicy: A. Snoecx oraz E. Dominkovits) mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego z art. 226 WE, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues, R. Schintgen i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 7 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Uzależniając przyznanie i wypłacenie zasiłku z tytułu przerwy w pracy zawodowej, przewidzianego w prawie krajowym, od warunku, żeby dana osoba miała siedzibę lub miejsce zamieszkania w Belgii, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 39 WE, art. 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty oraz art. 73 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r.
- 2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 44 z 22.2.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 7 września 2004 r.

w sprawie C-1/03 (wniosek Cour d'appel de Bruxelles o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Postępowanie karne przeciwko Paulowi Van de Walle i in. oraz Texaco Belgium SA (¹)

(Środowisko naturalne — Odpady — Dyrektywy 75/442/EWG i 91/156/EWG — Pojęcia „odpadów”, „producenta odpadów” oraz „posiadacza odpadów” — Gleba zanieczyszczona węglowodorami pochodzącymi z wycieku — Samodzielna eksploatacja stacji obsługi należącej do kompanii naftowej)

(2004/C 262/16)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-1/03, mającej za przedmiot skierowany do Trybunału na mocy art. 234 WE przez Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w ramach postępowania karnego toczącego się przed tym sądem przeciwko Paulowi Van de Walle, Danielowi Laurent, Thierriemu Mersch oraz Texaco Belgium SA, w charakterze interwenienta: Région de Bruxelles-Capitale, na skutek postanowienia z dnia 3 grudnia 2002 r., wpisany do rejestru dnia 3 stycznia 2003 r., wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissochet (sprawozdawca) i R. Schintgen, F. Macken i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 7 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Węglowodory wylane nieumyślnie i będące źródłem zanieczyszczenia gleby i wód podziemnych są odpadami w rozumieniu art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. To samo odnosi się do gleby zanieczyszczonej węglowodorami, także wówczas, gdy nie była ona wydrążona. W okolicznościach, jakie wystąpiły w postępowaniu głównym, spółka naftowa zaopatrująca stację obsługi może zostać uznana za posiadacza odpadów w znaczeniu art. 1 lit. c) dyrektywy 75/442 tylko, jeżeli będący źródłem odpadów wyciek z urządzeń składających stację obsługi może zostać przypisany zachowaniu tej spółki.

(¹) Dz.U. C 44 z 22.2.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-70/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Zasady wykładni — Normy kolizyjne)

(2004/C 262/17)

(Język postępowania: hiszpański)

(Tłumaczenie robocze, tłumaczenie ostateczne opublikowane zostanie w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-70/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: I. Martínez del Peral i M. França) przeciwko Królestwu Hiszpanii (pełnomocnik: L. Fraguas Gadea), mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego wniesioną do Trybunału na podstawie art. 226 TWE w dniu 17 lutego 2003 r., Trybunał (pierwsza izba), w składzie: M. P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, M. A. Rosas i R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: M. L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 września 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Poprzez niedokonanie prawidłowej transpozycji do prawa krajowego art. 5 i 6 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, ciążącym na nim na podstawie tej dyrektywy.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami.

(¹) Dz.U. C 144 z 21.6.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-72/03 (wniosek Commissione tributaria provinciale di Massa o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Carbonati Apuani Srl przeciwko Comune di Carrara (¹)

(Opłaty o skutku równoważnym do cel — Opłata pobrana od marmuru wydobytego na terytorium danej gminy z racji jego przewozu poza granice terytorium gminy)

(2004/C 262/18)

(Język postępowania: włoski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-72/03, mającej za przedmiot skierowany do Trybunału na mocy art. 234 WE przez Commissione tributaria provinciale di Massa Carrara (Włochy), w ramach postępowania z powództwa Carbonati Apuani Srl przeciwko Comune di Carrara, wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, na podstawie postanowienia z dnia 11 grudnia 2002 r. i wpisany do rejestru Trybunału dnia 18 lutego 2003 r., Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: M. P. Jann, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 9 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Opłata proporcjonalna do ciężaru towaru, pobierana wyłącznie w jednej gminie jednego Państwa Członkowskiego i nakładana na jedną kategorię towarów z racji ich przewozu poza granice terytorium gminy, stanowi opłatę o skutku równoważnym do cła wywozowego w znaczeniu art. 23 WE, mimo faktu, że jest ona nakładana również na towary, których ostateczne miejsce przeznaczenia znajduje się na terytorium tego Państwa Członkowskiego.

2) Nie można powołać się na art. 23 WE na poparcie wniosku o zwrot sum pobranych przed dniem 16 lipca 1992 r. tytułem opłat za marmur, z wyjątkiem wnioskodawców, którzy przed tą datą wnieśli powództwo do sądu lub złożyli równoważne zażalenie.

(¹) Dz.U. C 83 z 5.4.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 9 września 2004

w sprawie C-113/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Telekomunikacja — Dyrektywa 97/33/WE — Usługa przenoszenia numeru — Numery niegeograficzne)

(2004/C 262/19)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-113/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: C. Giolito i M. Shotter) przeciwko Republice Francuskiej (pełnomocnicy: G. de Bergues i C. Lemaire) mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie art. 226 WE, wniesioną dnia 13 marca 2003 r., Trybunał (piąta izba), w składzie: C. Gulmann (sprawozdawca), prezes izby, S. von Bahr i R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Nie dopilnowując, by przenoszenie numerów niegeograficznych było dostępne najpóźniej od dnia 1 stycznia 2000, czego wymagał art. 12 ust. 5 dyrektywy 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie wzajemnych połączeń w telekomunikacji ze względu na zapewnienie usług powszechnych oraz interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady otwartej sieci (ONP), zmienionej art. 1 ust. 2 dyrektywy 98/61 WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 1998 r., w odniesieniu do przenoszenia numerów i wyboru wstępnego dostawcy, Republika Francji uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 113 z 10.5.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-125/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dopuszczalność — Interes prawny — Dyrektywa 92/50/EWG — Zamówienia publiczne — Usługi transportu odpadów — Procedura bez uprzedniego opublikowania ogłoszenia o zamówieniu)

(2004/C 262/20)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze, tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-125/03, mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie art. 226 WE, złożoną dnia 20 marca 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: K. Wiedner) przeciwko Republice Federalnej Niemiec (pełnomocnicy: W.-D. Plessing i A. Tiemann) Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, A. Rosas, S. von Bahr, K. Lenaerts i K. Schiemann, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 9 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Ze względu na fakt, że miasta Lüdinghausen i Olfen, jak również gminy Nordkirchen, Senden oraz Ascheberg zawierały umowy w sprawie wywozu śmieci z pominięciem reguł dotyczących ogłoszeń, przewidzianych w przepisach art. 8, 15 ust.2 oraz 16 ust. 1 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 112 z 10.5.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwszej izby)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-269/03 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wniesiony przez Cour d'appel): Administration de l'enregistrement et des domaines, État du grand-duché de Luxembourg przeciwko Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg Sàrl ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa w sprawie VAT — Art. 13 C — Zwolnienie transakcji najmu i dzierżawy nieruchomości — Prawo wyboru opodatkowania — Zwolnienie od podatku naliczowego — Uzyskanie uprzedniej zgody organu podatkowego)

(2004/C 262/21)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-269/03 w przedmiocie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na mocy art. 234 WE, wniesionego przez Cour d'appel (Luksemburg) postanowieniem z dnia 18 czerwca 2003 r., który wpłynął do sekretariatu Trybunału dnia 20 czerwca 2003 r., w postępowaniu Administration de l'enregistrement et des domaines, État du grand-duché de Luxembourg przeciwko Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg Sàrl, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas i S. von Bahr (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał dnia 9 września 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Przepisy art. 23 C, pierwsze tiret, lit. a) i drugie tiret szóstej dyrektywy Rady 77/388/WE z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru nie stoją na przeszkodzie temu, aby Państwo Członkowskie, które skorzystało z możliwości przyznania swoim podatnikom prawa wyboru opodatkowania transakcji najmu i dzierżawy nieruchomości, przyjęło przepisy, które uzależniają całkowite zwolnienie od naliczonego podatku od wartości dodanej od uzyskania uprzedniej, nie działającej wstecz, zgody organu podatkowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 23.8.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-450/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Brak transpozycji dyrektywy 98/44/WE)

(2004/C 262/22)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-450/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: K. Banks) przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (pełnomocnik: S. Schreiner), mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie z art. 226 WE, Trybunał (szósta izba), w składzie: J.-P. Puissechot, prezes izby, F. Macken (sprawozdawca) i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/44/WE z dnia 6 lipca 1998 r. w sprawie ochrony prawnej wynalazków biotechnologicznych, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 15 tej dyrektywy.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 29.11.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-454/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Brak transpozycji dyrektywy 98/44/WE)

(2004/C 262/23)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-454/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: K. Banks) przeciwko Królestwu Belgii (pełnomocnik:

E. Dominkovits), mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie art. 226 WE, Trybunał (szósta izba), w składzie: J.-P. Puissochet, prezes izby, F. Macken (sprawozdawca) i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) *Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/44/WE z dnia 6 lipca 1998 r. w sprawie ochrony prawnej wynalazków biotechnologicznych, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 15 tej dyrektywy.*
- 2) *Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 289 z 29.11.2003.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Landesgericht für ZRS Wien, wydanego dnia 7 czerwca 2004 r., w sprawie T-Mobile Austria GmbH przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-284/04)

(2004/C 262/24)

Dnia 1 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Landesgericht für ZRS Wien (Sąd Okręgowy do Spraw Cywilnych, Wiedeń, Austria) wydanego dnia 7 czerwca 2004 r. w sprawie T-Mobile Austria GmbH przeciwko Republice Austrii. Landesgericht für ZRS Wien zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 4 ust. 5 akapit trzeci w zw. z załącznikiem D Z 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG (¹) z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (zwanej dalej: „szóstą dyrektywą”) należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku przyznania przez Państwo Członkowskie praw do wykorzystywania częstotliwości dla systemów telefonii komórkowej w standardzie UMTS/IMT-2000, GSM-DCS-1800 i TETRA (zwanymi dalej: „prawami do wykorzystywania częstotliwości dla systemów telefonii komórkowej”) za opłatą z tytułu wykorzystywania częstotliwości chodzi o działalność w dziedzinie telekomunikacji?
- 2) Czy art. 4 ust. 5 akapit trzeci szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, iż Państwo Członkowskie, którego prawo krajowe nie przewiduje kryterium działalności na skalę „tak niewielką [...], iż [...] bez znaczenia”, określonego w art. 4 ust. 5 akapit trzeci dyrektywy (zasada de minimis), jako przesłanki dla uznania bądź nieuznania za

podatnika, zatem w każdym przypadku należy je traktować jako podatnika w odniesieniu do wszelkiej działalności w zakresie telekomunikacji niezależnie od tego, czy skala takiej działalności jest niewielka i tym samym bez znaczenia?

- 3) Czy art. 4 ust. 5 akapit trzeci szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, iż przyznanie przez Państwo Członkowskie praw do wykorzystywania częstotliwości dla systemów telefonii komórkowej w zamian za opłaty z tytułu wykorzystywania częstotliwości w łącznej wysokości 831 595 241,10 EUR (UMTS/IMT 2000) lub 98 108 326,00 EUR (kanały DCS-1800) bądź 4 832 743,47 EUR (TETRA) należy traktować jako działalność na znaczną skalę, wobec czego Państwo Członkowskie w odniesieniu do tej działalności jest uważane za podatnika?
- 4) Czy art. 4 ust. 5 akapit drugi szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, iż sytuacja, w której Państwo Członkowskie przyznając prawa do wykorzystywania częstotliwości dla systemów telefonii komórkowej za opłatą w łącznej wysokości 831 595 241,10 EUR (UMTS/IMT 2000) lub 98 108 326,00 EUR (kanały DCS-1800) bądź 4 832 743,47 EUR (TETRA) nie opodatkowuje tych opłat podatkiem od wartości dodanej, podczas gdy osoby prywatne oferujące takie częstotliwości muszą opodatkować tę działalność podatkiem od wartości dodanej, prowadziłaby do znaczącego zakłócenia konkurencji?
- 5) Czy art. 4 ust. 5 akapit pierwszy szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, iż działalność Państwa Członkowskiego, które przyznaje przedsiębiorcom telefonii komórkowej prawa do wykorzystywania częstotliwości dla systemów telefonii komórkowej w taki sposób, że najpierw w postępowaniu przetargowym ustala najwyższą cenę za opłatę z tytułu wykorzystywania częstotliwości, po czym częstotliwości zostają przydzielone osobie oferującej najwyższą cenę, nie jest wykonywana w ramach władzy publicznej, wobec czego Państwo Członkowskie uważane jest za podatnika w odniesieniu do tej działalności i to niezależnie od charakteru prawnego aktu, na mocy którego następuje przydział częstotliwości zgodnie z prawem krajowym Państwa Członkowskiego?
- 6) Czy art. 4 ust. 2 szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że opisana w pytaniu piątym działalność polegająca na przyznaniu przez Państwo Członkowskie praw do wykorzystywania częstotliwości dla systemów telefonii komórkowej powinna być traktowana jako działalność gospodarcza i tym samym Państwo Członkowskie jest uważane za podatnika w odniesieniu do tej działalności?
- 7) Czy szóstą dyrektywę należy interpretować w ten sposób, że w przypadku ustalonych opłat z tytułu wykorzystywania częstotliwości za przyznanie praw do wykorzystywania częstotliwości dla systemów telefonii komórkowej chodzi o opłaty brutto (które zawierają już podatek od wartości dodanej) czy też o opłaty netto (do których jeszcze może być doliczony podatek od wartości dodanej)?

(¹) Dz.U. L 145, str. 1.

Odwołanie wniesione w dniu 14 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich od wyroku drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych T-236/01, T-239/01, T-244/01 do T-246/01, T-251/01 oraz T-252/01, Tokai i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, dotyczące sprawy T-239/01

(Sprawa C-301/04 P)

(2004/C 262/25)

W dniu 14 lipca 2004 r. Komisja Wspólnot Europejskich wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od wyroku drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych T-236/01, T-239/01, T-244/01 do T-246/01, T-251/01 oraz T-252/01, Tokai i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, dotyczące sprawy T-239/01. Pełnomocnikami procesowymi skarżącej są Walter Mölls, Wouter Wils i Heike Gading, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) uchylenie wyroku wydanego w dniu 29 kwietnia 2004 r. przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawach połączonych T-236/01, T-239/01, T-244/01 do T-246/01, T-251/01 oraz T-252/01⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym pkt 2 sentencji;
- 2) obciążanie SGL Carbon AG kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 kwietnia 2004r. dotyczy decyzji Komisji 2002/271/WE w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 81 TWE i art. 53 Porozumienia EOG (w sprawie COMP/E-1/36.490 – Elektrody grafitowe; Dz. U. 2002 L 100, str. 1; dalej zwana „decyzją”).

Wyrok potwierdza, że siedem powódek, będących członkami kartelu elektrod grafitowych w latach 1992 – 1998 i adresatami decyzji, naruszyło art. 81 TWE i art. 53 Porozumienia EOG. Wyrok potwierdza również zakres naruszenia. W wyroku tym wymierzone grzywny zostały jednakże w różnym zakresie obniżone.

Odwołanie dotyczy obniżenia grzywny udzielonego firmie SGL, które zostało uzasadnione w pkt. 401-412 wyroku (sprawa T-239/01, pkt. 2 sentencji wyroku). W szczególności odwołanie dotyczy stwierdzeń Sądu odnośnie zakresu prawa przedsiębiorstw do nie obciążania samych siebie. Stwierdzenia te mają również pośrednio wpływ na granice uprawnień Komisji w zakresie prowadzenia dochodzenia.

Sąd stwierdza w pkt. 407-409 i 412 wyroku – wbrew pogładowi reprezentowanemu przez Komisję w decyzji – że

odpowiedzi firmy SGL na wezwanie do udzielenia informacji, skierowane do niej zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 17, dały jej prawo do żądania obniżenia grzywny zgodnie z obwieszczeniem w sprawie nie nakładania lub obniżania grzywien w przypadku karteli (Dz.U. 1996, C 207, str. 4, dalej zwane obwieszczeniem o współpracy). Ponadto Sąd odrzuca twierdzenie Komisji, że ewentualne obniżenie grzywny ze względu na odpowiedzi udzielone przez SGL powinno być w każdym razie zastosowane w mniejszym stopniu niż w przypadku udzielenia informacji z własnej inicjatywy przedsiębiorstwa (pkt 410 wyroku).

Zdaniem Komisji, wskazane fragmenty wyroku są błędne pod względem prawnym i wyrok narusza w tym zakresie art. 15 i 11 rozporządzenia nr 17 w związku z obwieszczeniem o współpracy.

W przedmiocie pytania, czy pewne odpowiedzi na wystosowane przez Komisję wezwanie do udzielenia informacji pozwoliły co do zasady na obniżenie grzywny.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odpowiedzi na wezwanie do udzielenia informacji na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 17 (obecnie: art. 18 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003) zasadniczo nie są uznawane za współpracę, za którą należałoby udzielić obniżki. Jeżeli bowiem przedsiębiorstwa nie zastosują się do takiego wezwania, Komisja może zmusić je do przekazania żądanych informacji poprzez wydanie decyzji zgodnie z art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 17 (art. 18 ust. 3 rozporządzenia 1/2003). Jednakże niektóre odpowiedzi pozwalają na obniżenie grzywny ze względu na współpracę przy dochodzeniu, a mianowicie, gdy zadane pytanie nie mogłoby być ujęte w decyzji wydanej na podstawie art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 17, bo wkroczyłyby w sposób niedopuszczalny w prawo przedsiębiorstw do obrony.

Kryteria rozróżnienia pytań dopuszczalnych i niedopuszczalnych w tym aspekcie zostały określone w wyroku Orkem Trybunału Sprawiedliwości (Sprawa 374/87, Rec. 1989, 3283). Zgodnie z tym wyrokiem Komisja może bez żadnych ograniczeń zażądać przekazania już istniejących dokumentów dotyczących przedmiotu dochodzenia. Komisja może również zażądać „informacji o okolicznościach być może znanych przedsiębiorstwu” (Wyrok Orkem, pkt 34). Równocześnie „Komisja nie może nałożyć na przedsiębiorstwo obowiązku udzielenia informacji, poprzez które musiałyby ono przyznać się do zachowania niezgodnego z przepisami, podczas gdy ciężar wykazania tego zachowania spoczywa na Komisji.” (pkt 35 wskazanego wyroku)

Rozróżnienie to nie zostało dostrzeżone przez Sąd Pierwszej Instancji w pkt 408 przedmiotowego wyroku. Pkt 408 dotyczy jedynie przekazania już istniejących dokumentów, które mogły być zażądane bez naruszenia praw do obrony SGL.

Podobne zarzuty dotyczą również drugiego wezwania do udzielenia informacji, które omawiane jest w pkt 412 wyroku. Ponieważ Komisja wiedziała, że SGL ostrzegła inne przedsiębiorstwo przed zbliżającą się kontrolą, zadała między innymi pytanie SGL, któremu z innych przedsiębiorstw firma ta przekazała tę informację. SGL wskazała jedno przedsiębiorstwo, przemilczała jednakże, że ostrzegła jeszcze inne, trzecie przedsiębiorstwo, o czym później dowiedziała się Komisja. Powyższym pytaniem Komisja zażądała udzielenia informacji „o okolicznościach (...)” i nie zobowiązała przedsiębiorstwa do „przyznania się do zachowania niezgodnego z przepisami”. Aby ocenić informację podaną w odpowiedzi SGL jako okoliczność obciążającą, której Sąd Pierwszej Instancji przypisuje istotne znaczenie, Komisja musiała najpierw dowieść naruszenie prawa.

W przedmiocie stopnia obniżenia grzywny w przypadku przekazania informacji poprzedzonego wezwaniem do udzielenia informacji.

O ile jakaś część współpracy ze strony SGL miałyby być uznana jako odpowiedź na pytanie, które byłoby niedopuszczalne w ramach wiążącego wezwania do udzielenia informacji, tzn. wezwania do udzielenia informacji w formie decyzji, Sąd Pierwszej Instancji nie dostrzegł w pkt 410 wyroku, że każde obniżenie grzywny powinno być udzielone w takim stopniu, w jakim wzbogacone zostanie dochodzenie Komisji. Stopień ten jest stosunkowo wyższy, jeżeli informacje zostały udzielone z własnej inicjatywy, ponieważ ze względu na ich wczesny wpływ, zaoszczędzona zostaje Komisji konieczność stosowania środków dochodzenia, takich jak przygotowanie i zredagowanie (również nie wiążącego) wezwania do udzielenia informacji.

(¹) Jeszcze niepublikowane w Zbiorze Orzeczeń

Odwołanie wniesione w dniu 19 lipca 2004 r. przez SGL Carbon AG od wyroku drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych T-236/01, T-239/01, T-244/01 do T-246/01, T-251/01 oraz T-252/01, Tokai i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, dotyczące sprawy T-239/01

(Sprawa C-308/04 P)

(2004/C 262/26)

W dniu 19 lipca 2004 r. SGL Carbon AG wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od wyroku drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 29 kwietnia 2004 r. w spra-

wach połączonych T-236/01, T-239/01, T-244/01 do T-246/01, T-251/01 oraz T-252/01, Tokai i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, dotyczące sprawy T-239/01. Pełnomocnikami procesowymi skarżącej są Dr. Martin Klusmann i Dr. Kirsten Beckmann, adwokaci, Freshfields Bruckhaus Deringer, Freiligrathstr. 1, D-40479 Düsseldorf.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) częściowe uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawie T-239/01 (¹) w zakresie oddalającym skargę w tej części, w której jest skierowana przeciwko art. 3 i 4 decyzji pozwanej z dnia 18 lipca 2001 r., podtrzymując wnioski złożone przed Sądem Pierwszej Instancji;
- 2) ewentualnie, stosowne obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą w art. 3 decyzji COMP/E-1/36.490 i stosowne obniżenie odsetek liczonych od powstania zawisłości sprawy i odsetek za zwłokę określonych w art. 4 decyzji w związku z pismem pozwanej z dnia 23 lipca 2001 r. (SG 2001) D/290091;
- 3) ewentualnie, przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji przy uwzględnieniu stanowiska Trybunału Sprawiedliwości;
- 4) obciążanie pozwanej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca przedstawia siedem zarzutów zmierzających do uchylenia art. 3 i art. 4 decyzji Komisji w postaci wyroku pierwszej instancji.

1) Skarżąca zarzuca w pierwszej kolejności naruszenie zasady *ne bis in dem* poprzez brak uwzględnienia kary nałożonej za te same czyny w Ameryce Północnej jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji Komisji. Skarżąca podnosi, że ze względu na tożsamość materialnego zakresu ochrony wynikającego z norm zakazujących, służących ochronie konkurencji w Europie i Ameryce Północnej, powinno nastąpić przynajmniej zaliczenie sankcji nałożonych uprzednio w tej samej sprawie. Wynika to bezpośrednio z szeroko rozwiniętej zasady *ne bis in idem*, która znajduje zastosowanie w stosunkach prawa wspólnotowego do prawa państw trzecich albo z ujętej jeszcze szerzej zasady „*natural justice*”, obowiązującej od wyroku „*Walt Wilhelm*”. Ponadto Trybunał Sprawiedliwości potwierdził zasadniczo w sprawie *Boehringer* obowiązek zaliczania sankcji nałożonych w Stanach Zjednoczonych w przypadku zaistnienia *idem*, czego nie dostrzegł Sąd Pierwszej Instancji.

2) W zakresie stwierdzeń Sądu Pierwszej Instancji dotyczących określenia podstawowej kwoty grzywny, skarżąca zarzuca, że Sąd niesłusznie zaniechał dokonania wobec skarżącej dopasowania kwoty podstawowej poprzez jej obniżenie, chociaż powinno to nastąpić przy nie dyskryminującym stosowaniu odpowiednich kryteriów wymiaru ustalonych przez Sąd.

3) W trzecim zarzucie podniesiona jest niedopuszczalność szczególnego podwyższenia kwoty grzywny o 25 % w związku z rozmowami telefonicznymi o charakterze ostrzegawczym przed wszczęciem kontroli Komisji. Rozmowy te nie wypełniają znamion czynu karalnego i wbrew twierdzeniom Sądu, traktowanie ich jako okoliczności obciążającej przy obliczeniu wysokości grzywny zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 narusza zasadę nulla poena sine lege. Wyrok w sprawie Sarrió, przytaczany przez Sąd na uzasadnienie przeciwnego stanowiska nie znajduje zastosowania, ponieważ w stanie faktycznym leżącym u podstaw tej sprawy uwzględnione zostały, jako zwiększające wysokość grzywny, te okoliczności obciążające, które zaistniały w związku z popełnieniem czynu, a nie późniejsze działania, które miały następnie zapobiec wykryciu czynu. Ponadto Sąd w sposób domniemywany przypisał na niekorzyść skarżącej pewne okoliczności, co narusza reguły dowodowe.

4) W kwestii obliczenia wysokości grzywny skarżąca zarzuca ponadto przekroczenie górnej granicy sankcji wynoszącej równowartość 10 % obrotu koncernu, ustalonej w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17. Jeżeli Komisja przyjęłaby jako kryterium odpowiednie obroty z roku 2000 lub z roku 1999, to powinna była zmniejszyć kwotę grzywny do wysokości 10 % obrotu koncernu sprzed zastosowania regulacji dotyczącej świadka koronnego. Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie pozostawił tę kwestię otwartą, błędnie przyjmując, że nie ma ona znaczenia dla oddalenia zgłoszonych w tym zakresie zarzutów.

5) Ponadto skarżąca zarzuca niedostateczne uwzględnienie znaczenia dokumentów, do których wgląd został jej odmówiony w związku z niepełnym udostępnieniem akt. Skarżąca uzupełnia swe twierdzenia podniesione w postępowaniu w pierwszej instancji, wskazując, że Sąd Pierwszej Instancji dopiero w wyroku wykorzystał nowe i obciążające dokumenty, które nie były znane skarżącej i co do których nie została ona przedtem wysłuchana przed Sądem.

6) Skarżąca zarzuca ponadto naruszenie zasady proporcjonalności i prawa do własności poprzez całkowite nieuwzględnienie przy obliczaniu wysokości grzywny bezsprzecznie obniżonej zdolności finansowej skarżącej. Sankcje w sprawach karteli nie mogą prowadzić do zagrożenia bytu adresatów sankcji. Zdaniem skarżącej, miarą oceny stosowności sankcji i ich sprawiedliwego zastosowania w konkretnym przypadku jest samo zainteresowane przedsiębiorstwo. Kierowanie się tym, które części przedsiębiorstwa są do uratowania po upadłości spowodowanej nałożeniem grzywny jest generalnie niedopuszczalne. Sankcje powinny być obliczane w taki sposób, aby nie wymierzać gospodarczych „wyroków śmierci”.

7) Ostatecznie, skarżąca podnosi brak rozpoznania jej wielostopniowo sformułowanych zarzutów dotyczących nałożenia odsetek za zwłokę i odsetek liczonych od powstania zawisłości sprawy, które to zarzuty zostały w rezultacie jedynie oddalone. Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie nie wziął pod uwagę, że zarówno brak jest

podstawy prawnej do nałożenia odsetek, jak i do określenia ich wysokości, przyjętej w niniejszej sprawie. Nawet jeśli by uznać, że nałożenie odsetek jest zasadniczo dopuszczalne, aby zapobiec nadużywaniu skargi, to dla osiągnięcia tego celu właściwe jest, co najwyżej, nałożenie odsetek w znacznie obniżonej wysokości. Ma to szczególne znaczenie w związku z drastycznie podwyższoną wysokością sankcji, co prowadzi do równie drastycznego zwiększenia całkowitej kwoty nałożonych odsetek. W zaskarżonym wyroku nie zostały rozpoznane podniesione zarzuty materialne. Zamiast tego rozpoznano zarzut, którego skarżąca nie podniosła.

(¹) Jeszcze niepublikowane w Zbiorze Orzecznictwa.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Fővárosi Bíróság (Węgry) z dnia 24 czerwca 2004 r. w postępowaniu karnym przeciwko Attila Vajnai

(Sprawa C-328/04)

(2004/C 262/27)

Dnia 30 lipca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Fővárosi Bíróság, wydanego dnia 24 czerwca 2004 r. w postępowaniu karnym przeciwko Attila Vajnai.

Fővárosi Bíróság zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy § 269/B ust. 1 Büntető Törvénykönyv, na mocy którego, kto publicznie używa lub nosi symbol składający się z pięcioramienną czerwoną gwiazdą popełnia występki, jeśli nie zostały spełnione znamiona cięższego przestępstwa, pozostaje w zgodzie z podstawową zasadą prawa wspólnotowego o zakazie dyskryminacji? Czy artykuł 6 UE, zgodnie z którym Unia opiera się na zasadach wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, oraz dyrektywa 2000/43/EG (¹), która również odwołuje się do podstawowych wolności, w związku z art. 10, 11 i 12 Karty Praw Podstawowych umożliwiając osobie, która chce wyrazić swe polityczne przekonania za pomocą symboli, które je reprezentują, dokonanie tego w każdym Państwie Członkowskim?

(¹) Dz.U. L 180, str. 22.

Skarga wniesiona dnia 30 lipca 2004 r. przez Komisję Europejską przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-330/04)

(2004/C 262/28)

Dnia 30 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej wpłynęła skarga Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez Chiarę Cattabrigę działającą w charakterze pełnomocnika.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawodawczych i wykonawczych, niezbędnych dla zapewnienia zgodności z dyrektywą 2002/33/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2002 r., zmieniającą dyrektywy 90/425/EWG⁽²⁾ i 92/118/EWG⁽³⁾ Rady w odniesieniu do wymagań zdrowotnych wobec produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, a w każdym razie nie podając takich przepisów do wiadomości Komisji Europejskiej, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 ust. 1 tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na dokonanie transpozycji upłynął dnia 16 maja 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 315 z 19.11.2002, str. 14.

⁽²⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29.

⁽³⁾ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49.

Skarga wniesiona dnia 28 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-332/04)

(2004/C 262/29)

Dnia 28 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Hiszpanii, sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Gregoria Valera Jordanę, członka Służby Prawnej i Florence Simonetti, oddelegowanego eksperta krajowego przy tej Służbie, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

a) Stwierdzenie, że:

- nie transponując w pełni art. 3 dyrektywy Rady 85/337/EWG⁽¹⁾ z dnia 27 czerwca 1985 r. ze zm., w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą 97/11/WE⁽²⁾;
- nie transponując art. 9 ust. 1 dyrektywy 85/337/EWG ze zm.;
- nie spełniając przepisów przejściowych, zawartych w art. 3 dyrektywy 97/11/WE;
- nie transponując poprawnie pkt 10 lit. b) załącznika II do dyrektywy 85/337/EWG ze zm., w związku z art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 2 oraz
- nie poddając procedurze oceny wpływu na środowisko przedsięwzięcia budowy centrum rozrywki w Paternie (Walencja) i w związku z tym nie stosując przepisów art. 2 ust. 1, art. 3, 4 ust. 2, art. 8 i 9 dyrektywy 85/337/EWG ze zm.

Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tych dyrektyw;

b) zasądzenie kosztów od Królestwa Hiszpanii.

Zarzuty i główne argumenty

Hiszpańskie przepisy dostosowujące prawo wewnętrzne do dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 97/11/WE, na które składają się głównie Real Decreto Legislativo 1302/1986, de 28 de junio, de Evaluación de impacto ambiental (dekret królewski z dnia 28 maja 1986 r. w sprawie oceny wpływu na środowisko), zmieniony Ley 6/2001 (ustawą 6/2001) z dnia 8 maja, nie wymaga, aby analiza wpływu na środowisko zawierała ocenę przewidywanych skutków, wynikających z wzajemnego oddziaływania między różnymi elementami środowiskowymi, czego wymaga art. 3 dyrektywy 85/337/EWG ze zm.

Wbrew przepisowi art. 9 ust. 1 dyrektywy 85/337/EWG ze zm., hiszpańskie przepisy nie przewidują obowiązku upublicznienia decyzji administracyjnej o udzieleniu lub odmowie zezwolenia na inwestycję, jak również treści tej decyzji i związanych z nią warunków.

Art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 97/11/WE wskazuje, że przepisy tej dyrektywy stosuje się do nowych przedsięwzięć, dla których wnioski o zezwolenie zostały przedłożone począwszy od dnia 14 marca 1999 r. Hiszpańskie przepisy uchybiły temu przepisowi prawa wspólnotowego, ponieważ nie mają one zastosowania do przedsięwzięć prywatnych, będących w trakcie ubiegania się o zezwolenie administracyjne, ani też do przedsięwzięć publicznych już podanych do publicznej wiadomości lub już zatwierdzonych przed dniem 8 października 2000 r.

Załącznik II do dyrektywy 85/337/EWG ze zm. wylicza w pkt 10 lit b), pośród przedsięwzięć, które mogą podlegać obowiązkowi oceny, przedsięwzięcia inwestycyjne na obszarach miejskich, włączając budownictwo centrów handlowych i parkingów. Hiszpańskie przepisy ograniczają ten wymóg do przedsięwzięć zlokalizowanych poza obszarami miejskimi. Komisja uważa, że to ograniczenie, które wyłącza w sposób ogólny konieczność uwzględnienia kryteriów lub progów dotyczących rozmiarów i charakteru przedsięwzięć, przekracza granice zakresu swobodnego uznania, którym dysponują Państwa Członkowskie na mocy art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 2 dyrektywy 85/337/EWG ze zm. Ponadto analiza prawodawstwa na szczeblu krajowym i regionalnym w przedmiocie urbanistyki oraz prawodawstwa na szczeblu regionalnym w przedmiocie oceny wpływu na środowisko pozwala stwierdzić, że przedsięwzięcie urbanizacyjnych na terenach miejskich i lub terenach nadających się pod urbanizację nie poddaje się w większości Comunidades Autónomas (regiony autonomiczne) ocenie wpływu na środowisko.

W konsekwencji nieprawidłowego dostosowania prawa wewnętrznego do pkt 10 lit b) Załącznika II do dyrektywy 85/337/EWG ze zm., władze hiszpańskie nie wykonały oceny wpływu na środowisko centrum rozrywki w Paternie (Walencja), uzasadniając to jedynie tym, że jego budowa prowadzona była na obszarze miejskim.

(¹) Dz.U. L 175 z 5.7.1985, str. 40, hiszpańskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 6 str. 0009

(²) Dyrektywa Rady z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG, Dz.U. L 73, z 14.3.1997, str. 5

Odwołanie wniesione dnia 10 sierpnia 2004 r. przez Hauptverband der Deutschen Bauindustrie e.V, Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG oraz przedstawiciela i zarządzającego spółką, Jürgen Schmoltda od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 25 maja 2004 r. w sprawie T-264/03, Jürgen Schmoltdt, Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG oraz Hauptverband der Deutschen Bauindustrie e.V przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-342/04 P)

(2004/C 262/30)

Hauptverband der Deutschen Bauindustrie e.V (Naczelny Związek Niemieckiego Przemysłu Budowlanego Stowarzyszenie Zarejestrowane), Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG oraz przedstawiciel i zarządzający spółką Jürgen Schmoltdt wnieśli dnia 10 sierpnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 25 maja 2004 r. w sprawie T-264/03, Jürgen Schmoltdt, Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG i Hauptverband der Deutschen Bauindustrie e.V przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich. Pełnomocnikiem procesowym strony wnoszącej odwołanie jest Prof. H.C. Hans-Peter Schneider, Rominteweg 3, D-30559 Hanower.

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania,
- obciążenie kosztami sporu incydentalnego strony, przeciwko której wniesiono zostało odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty:

Wbrew ustaleniom Sądu strona wnosząca odwołanie jest indywidualnie dotknięta skutkami decyzji zaskarżonej w postępowaniu głównym wydanej przez stronę, przeciwko której wniesiono odwołanie.

Wnoszący odwołanie powołują się na osiem zarzutów:

- 1) Zaskarżone postanowienie zostało oparte na błędnym stanie faktycznym: bezspornie nie istnieje żadna opinia grupy ad-hoc Stałego Komitetu z dnia 22 listopada 2002 r. Grupa ad-hoc powołana na 55 posiedzeniu Stałego Komitetu w dniu 10/11 września 2002 r. w ramach postępowania opiniodawczego na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 89/106/EWG nigdy nie odbyła posiedzenia i/lub nigdy nie sporządziła rzeczony opinii;
- 2) Trzeci spośród wnoszących odwołanie nie wniósł skargi „w swoim imieniu”: trzeci spośród wnoszących odwołanie jest bezspornie przedstawicielem i zarządzającym Bundesfachabteilung (Federalny Wydział Branżowy) „Wärme-, Kälte-, Schall- und Brandschutz” („Ochrona przed ciepłem, zimnem, promieniowaniem i pożarem”), pierwszego spośród wnoszących odwołanie, będącego zjednoczeniem przedsiębiorstw używających wyrobów budowlanych, prowadzących działalność w tej branży na terenie Niemiec i jako taki jest jego pracownikiem. Reprezentowanie pierwszego spośród wnoszących odwołanie oraz stowarzyszonych w nim przedsiębiorstw w zakresie stosownych krajowych i międzynarodowych prac normalizacyjnych należy do jego obowiązków służbowych;
- 3) Prawo wspólnotowe przewiduje dla wnoszących odwołanie gwarancje proceduralne. Wyrażone w art. 5 ust. 1 oraz w motywie siódmym preambuły dyrektywy 89/106/EWG gwarancje proceduralne odnoszące się do Stałego Komitetu do spraw Budownictwa muszą odnosić się również do tych osób, które zostały powołane przez Stały Komitet do fachowego uczestnictwa w sporządzaniu opinii wymaganej przez art. 5 ust. 1 w ramach grupy ad-hoc;
- 4) W postępowaniu (wszczętym) na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 89/106/EWG trzeci spośród wnoszących odwołanie, pełniąc funkcję członka grupy ad-hoc Stałego Komitetu do Spraw Budownictwa, reprezentował nie tylko pierwszego spośród wnoszących odwołanie, lecz oczywiście również drugiego spośród wnoszących odwołanie, jako przedsiębiorstwo będące członkiem (pierwszego). Drugi spośród wnoszących odwołanie jest bezspornie członkiem Bundesfachabteilung „Wärme-, Kälte-, Schall- und Brandschutz” pierwszego spośród wnoszących odwołanie;
- 5) Drugi spośród wnoszących odwołanie zwrócił uwagę Sądu na naruszenie obowiązujących umów na podstawie czterech przykładowych przypadków;

- 6) Pierwszy spośród wnoszących odwołanie prowadził negocjacje, chociaż (fakt ten) pozbawiony jest znaczenia;
- 7) Pierwszy spośród wnoszących odwołanie brał bezpośredni udział w pracach normalizacyjnych, jak również w procedurze na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 89/106/EWG;
- 8) Orzeczenie Sądu w sprawie kosztów było nietrafne.
- b) Zastosowano w nim niewłaściwą metodologię używając praktyki „zerowania” do ustalania istnienia marginesów dumpingu, przy porównywaniu wartości normalnej z ceną eksportową, niezgodnie z artykułem 2, ustęp 11 rozporządzenia nr 384/96 oraz artykułem 2.4.2. Porozumienia antydumpingowego; i/lub
- c) Nie dokonano w nim oceny wszystkich istotnych czynników szkody mających wpływ na stan przemysłu wspólnotowego oraz popełniono błąd w określeniu szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy polegając na dowodach uzyskanych od przedsiębiorstw spoza przemysłu wspólnotowego, niezgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia nr 384/96 oraz art. 3.4 Porozumienia antydumpingowego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia High Court of Justice (Anglia i Walia), Chancery Division, wydanego dnia 22 lipca 2004 r., w sprawie Ikea Wholesale Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise

(Sprawa C-351/04)

(2004/C 262/31)

Dnia 16 sierpnia 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia High Court of Justice (Anglia i Walia), Chancery Division wydanego dnia 22 lipca 2004 r. w sprawie Ikea Wholesale Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise.

High Court of Justice (Anglia i Walia), Chancery Division zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

i) Czy w świetle ustaleń Panelu Instytucji Rozstrzygającej Spory (DSB) Światowej Organizacji Handlu (WTO) w raporcie z dnia 30 października 2000 r., ust. 7.2(g) i (h), WT/DS1412/R oraz Instytucji Odwoławczej DSB Światowej Organizacji Handlu w decyzji z dnia 1 marca 2002 r., ust. 86 i 87, WT/DS1141/AB/R, rozporządzenie Rady (WE) nr 2398/97 z dnia 28 listopada 1997 r. w sprawie ustalenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Egiptu, Indii i Pakistanu⁽¹⁾ jest w całości lub części niezgodne z prawem wspólnotowym, w związku z tym, że:

a) Zastosowano w nim niewłaściwą metodologię do obliczania wielkości kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz kwot zysku, niezgodnie z art. 2 ust. 6 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpinowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽²⁾, z późniejszymi zmianami, oraz artykułem 2, ustęp 2 pkt 2 lit. ii Porozumienia antydumpingowego;

ii) Czy którekolwiek lub wszystkie z następujących aktów:

a) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1644/2001 zmieniające rozporządzenie nr 2398/97 w sprawie ustalenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Egiptu, Indii i Pakistanu i zawieszające jego zastosowanie w odniesieniu do przywozu pochodzącego z Indii⁽³⁾;

b) Rozporządzenie Rady (WE) nr 160/2002 zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2398/97 w sprawie ustalenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Egiptu, Indii i Pakistanu i zamykające postępowanie w odniesieniu do przywozu pochodzącego z Pakistanu⁽⁴⁾; lub

c) Rozporządzenie Rady (WE) nr 696/2002 w sprawie potwierdzenia ostatecznego cła antydumpingowego nałożonego na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Indii rozporządzeniem nr 2398/97, w wersji zmienionej lub zawieszanej przez rozporządzenie Rady (WE) nr 1644/2001⁽⁵⁾,

są niezgodne z prawem wspólnotowym (w tym z art. 1, art. 7 ust. 1 oraz art. 9 ust. 4 rozporządzenia 384/96, w związku z art. 1, 7.1 i 9 Porozumienia antydumpingowego), w zakresie, w jakim (i) były wydane na podstawie ponownej oceny informacji zebranych podczas pierwotnego okresu dochodzeniowego, których ponowna ocena wykazała, że dumping lub jego niższe poziomy nie miały miejsca podczas pierwotnego okresu dochodzeniowego; ale (ii) wyżej wspomniane rozporządzenia nie zapewniły zwrotu sum już zapłaconych, zgodnie z rozporządzeniem nr 2398/97?

iii) czy rozporządzenia nr 1664/2001, 160/2002 i 696/2002 są, ponadto, niezgodne z art. 7 ust. 2 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia nr 384/96 i z zasadą proporcjonalności, w związku z tym, że, w okresie poprzedzającym ich wejście w życie, pozwalają one na cło antydumpingowe, które nie jest dokładnie proporcjonalne do wielkości dumpingu lub szkody, jaką to cło ma wynagradzać?

iv) czy odpowiedzi na powyższe pytania różnią się odnośnie eksportu z Indii a eksportu z Pakistanu, biorąc pod uwagę:

- a) procedury przed DSB Światowej Organizacji Handlu; i/ lub
- b) ustalenia Komisji wskazane w rozporządzeniach nr 1664/2001, 160/2002 i 696/2002?

v) w świetle odpowiedzi na powyższe pytania:

- a) czy krajowe organy celne są zobowiązane do zwrotu całości lub części ceł antydumpingowych, które pobrano na podstawie rozporządzenia nr 2398/97; oraz
- b) jeśli tak, komu i na jakich warunkach należy dokonać tego zwrotu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 332 z 4.12.1997, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 219 z 14.8.2001, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 26 z 30.1.2002, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 109 z 25.4.2002, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Verwaltungsgericht Köln z dnia 30 czerwca 2004 r. w sprawie mdm Versand-service GmbH przeciwko Republice Federalnej Niemiec, przypozywana: Deutsche Post AG

(Sprawa C-352/04)

(2004/C 262/32)

Dnia 16 sierpnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Verwaltungsgericht Köln (Sąd Administracyjny, Kolonia, Niemcy) wydanego dnia 30 czerwca 2004 r. w sprawie mdm Versandservice GmbH przeciwko Republice Federalnej Niemiec, przypozywana: Deutsche Post AG. Verwaltungsgericht Köln zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy artykuł 47 ustęp 2 w zw. z artykułem 95 TWE w zw. z art. 12 piąty tiret w zw. z art. 7 ust. 1 dyrektywy 97/67/WE ⁽¹⁾ [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług] w wersji dyrektywy 2002/39/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy operator świadczący usługi powszechne stosuje taryfy specjalne dla stałych klientów, którzy dostarczają wstępnie posortowane przesyłki do sieci pocztowej w innych punktach łańcucha transportowego niż punkty dostępu, operator ten zobowiązany jest do stosowania tych taryf specjalnych także w stosunku do

przedsiębiorstw, które odbierają przesyłki pocztowe u nadawcy i dostarczają je wstępnie posortowane do sieci pocztowej w tym samym punkcie dostępu i na takich samych warunkach jak stali klienci, czego nie może on (operator świadczący usługi powszechne) odmówić powołując się na swój obowiązek świadczenia usług powszechnych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 15 z 21.1.1998, str. 14.

⁽²⁾ Dz.U. L 176, str. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof z dnia 22 lipca 2004 r. w sprawach Nowaco Germany GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-353/04)

(2004/C 262/33)

Dnia 16 sierpnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof (Federalny Trybunał Finansowy, Niemcy) wydanego dnia 22 lipca 2004 r. w sprawach Nowaco Germany GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas (Główny Urząd Celny, Hamburg-Jonas, Niemcy). Bundesfinanzhof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy do stwierdzenia przyjętej w obrocie jakości produktu, w odniesieniu do którego żądany jest zwrot wywozowy, można zastosować rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1538/91 ⁽¹⁾ z dnia 5 czerwca 1991 r. wprowadzające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1906/90 w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
 - a) Czy art. 70 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ⁽²⁾ z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ma zastosowanie w przypadku, gdy chodzi o stwierdzenie, czy produkt, w odniesieniu do którego żądany jest zwrot wywozowy, odznacza się przyjętą w obrocie jakością?
 - b) Czy fikcja jednakowej jakości przewidziana w art. 70 ust. 1 akapit 1 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 ma zastosowanie także wtedy, gdy badaniu poddana jest tylko jedna próbka produktu, podczas gdy właściwe przepisy wspólnotowe tolerują wady produktu w pewnej ilości, wobec czego wymagają one, a nawet wyraźnie nakazują, badanie określonej minimalnej liczby próbek w celu stwierdzenia, czy zachowane są te tolerancje?

- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej także na pytania 2 lit. a) i lit. b):

Jaki skutek ma wzmiankowana powyżej fikcja jednakowej jakości, jeżeli z jednolicie zgłoszonej przesyłki wywozowej pobranych zostało kilka próbek i podczas badania jednej części próbek stwierdzono przyjętą w obrocie jakość, natomiast taka jakość nie została stwierdzona w innej części próbek?

⁽¹⁾ Dz.U. L 143, str. 11.

⁽²⁾ Dz.U. L 302, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Teramo wydanego dnia 31 lipca 2004 r. w postępowaniu karnym toczącym się przed tamtejszym sądem przeciwko Christianowi Palazzese

(Sprawa C-359/04)

(2004/C 262/34)

Dnia 18 sierpnia 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Teramo (Sąd w Teramo) wydanego dnia 31 lipca 2004 r. w postępowaniu karnym toczącym się przed tamtejszym sądem przeciwko Christianowi Palazzese.

Tribunale di Teramo zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

„Czy możliwa jest taka wykładnia art. 43 ust. 1 i art. 49 ust. 1 Traktatu, która pozwala Państwom Członkowskim na czasowe uchylenie się (na okres od 6 do 12 lat) od przestrzegania zasady swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług na terytorium Unii Europejskiej poprzez:

- 1) udzielenie niektórym podmiotom zezwoleń na wykonywanie pewnego rodzaju działalności polegającej na świadczeniu usług (ważnych przez okres 6-12 lat) na podstawie regulacji prawnej, który wykluczała z procedury przetargowej pewne grupy kandydatów (nie-Włochów);
- 2) zmianę wymienionej wyżej regulacji po przyjęciu do wiadomości, że jest ona sprzeczna z zasadami wyrażonymi w art. 43 i 49 Traktatu, w taki sposób, aby umożliwić w przyszłości wzięcie udziału w przetargu osobom, które zostały z niego wykluczone;
- 3) niecofnięcie zezwoleń wydanych na podstawie poprzedniej regulacji prawnej, która, jak wspomniano wyżej, uznana została za naruszającą zasadę swobody przedsiębiorczości i zasadę swobody świadczenia usług i nieogłoszenie nowego przetargu na podstawie nowej regulacji, zgodnej już z powołanymi wyżej zasadami;
- 4) lecz kontynuowanie dyskryminowania podmiotów prowadzących działalność w powiązaniu z podmiotami,

które pomimo uprawnień do prowadzenia danej działalności na terenie Państwa Członkowskiego pochodzenia, zostały wykluczone z przetargu właśnie z powodu ograniczeń zawartych w poprzednio obowiązujących przepisach prawnych, które zostały następnie uchylone?”

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Teramo wydanego dnia 31 lipca 2004 r. w postępowaniu karnym toczącym się przed tamtejszym sądem przeciwko Angelo Sorricchio

(Sprawa C-360/04)

(2004/C 262/35)

Dnia 18 sierpnia 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Teramo (Sąd w Teramo) wydanego dnia 31 lipca 2004 r. w postępowaniu karnym toczącym się przed tamtejszym sądem przeciwko Angelo Sorricchio.

Tribunale di Teramo zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

„Czy możliwa jest taka wykładnia art. 43 ust. 1 i art. 49 ust. 1 Traktatu, która pozwala Państwom Członkowskim na czasowe uchylenie się (na okres od 6 do 12 lat) od przestrzegania zasady swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług na terytorium Unii Europejskiej poprzez:

- 1) udzielenie niektórym podmiotom zezwoleń na wykonywanie pewnego rodzaju działalności polegającej na świadczeniu usług (ważnych przez okres 6-12 lat) na podstawie regulacji prawnej, który wykluczała z procedury przetargowej pewne grupy kandydatów (nie-Włochów);
- 2) zmianę wymienionej wyżej regulacji po przyjęciu do wiadomości, że jest ona sprzeczna z zasadami wyrażonymi w art. 43 i 49 Traktatu, w taki sposób, aby umożliwić w przyszłości wzięcie udziału w przetargu osobom, które zostały z niego wykluczone;
- 3) niecofnięcie zezwoleń wydanych na podstawie poprzedniej regulacji prawnej, która, jak wspomniano wyżej, uznana została za naruszającą zasadę swobody przedsiębiorczości i zasadę swobody świadczenia usług i nieogłoszenie nowego przetargu na podstawie nowej regulacji, zgodnej już z powołanymi wyżej zasadami
- 4) lecz kontynuowanie dyskryminowania podmiotów prowadzących działalność w powiązaniu z podmiotami, które pomimo uprawnień do prowadzenia danej działalności na terenie Państwa Członkowskiego pochodzenia, zostały wykluczone z przetargu właśnie z powodu ograniczeń zawartych w poprzednio obowiązujących przepisach prawnych, które zostały następnie uchylone?”

Odwołanie wniesione dnia 19 sierpnia 2004 r. przez Claude'a Ruiz-Picasso, Palomę Ruiz-Picasso, Mayę Widmaier-Picasso, Marinę Ruiz-Picasso i Bernarda Ruiz-Picasso od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) wydanego w dniu 22 czerwca 2004 r. w sprawie T-185/02, Claude Ruiz-Picasso, Paloma Ruiz-Picasso, Maya Widmaier-Picasso, Marina Ruiz-Picasso i Bernard Ruiz-Picasso przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM); interwenient uboczny – uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory): DaimlerChrysler AG

(Sprawa C-361/04 P)

(2004/C 262/36)

W dniu 19 sierpnia 2004 r. (faks z dnia 18.9.2000 r.) Claude Ruiz-Picasso, Paloma Ruiz-Picasso, Maya Widmaier-Picasso, Marina Ruiz-Picasso i Bernard Ruiz-Picasso wnieśli do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 22 czerwca 2004 r. w sprawie T-185/02 Claude Ruiz-Picasso, Paloma Ruiz-Picasso, Maya Widmaier-Picasso, Marina Ruiz-Picasso i Bernard Ruiz-Picasso przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM); interwenient uboczny – uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory): DaimlerChrysler AG. Pełnomocnikiem procesowym strony wnoszącej odwołanie jest adwokat prof. Charles Gielen, Kancelaria Adwokacka Nauta Dutilh, Strawinskylaan 1999, NL-1077 XV Amsterdam.

Odwołującą się strona wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 22 czerwca 2004 r. w sprawie T-185/02 (!);
- stwierdzenie nieważności decyzji trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 marca 2002 r. w sprawie R-0247/2001-3 w części, w jakiej odrzuca ona sprzeciw wniesiony przez stronę wnoszącą odwołanie przeciwko zgłoszeniu wspólnotowego słownego znaku towarowego PICARO dokonanego przez zgłaszającego;
- obciążenie OHIM w całości kosztami postępowania poniesionymi przez stronę wnoszącą odwołanie zarówno w pierwszej instancji, jak i w instancji odwoławczej.

Zarzuty i główne argumenty:

- Zarzut polegający na naruszeniu pojęcia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

W zaskarżonym wyroku Sąd Pierwszej Instancji sformułował zasadę, zgodnie z którą różnice koncepcyjne, w pewnych okolicznościach, mogą neutralizować podobieństwa optyczne i dźwiękowe między danymi oznaczeniami. Dla zaistnienia takiej neutralizacji konieczne jest, zdaniem

Sądu Pierwszej Instancji, że przynajmniej jeden z przedmiotowych oznaczeń posiada z punktu widzenia reprezentatywnej części opinii publicznej jednoznaczne i określone znaczenie w ten sposób, że ta część opinii publicznej jest w stanie je natychmiastowo rozpoznać.

Dla zaistnienia takiej neutralizacji optycznego i dźwiękowego podobieństwa przez koncepcyjne różnice pozostaje bez znaczenia, że znak towarowy posiada znaczenie, które opinia publiczna jest w stanie natychmiastowo rozpoznać. Stopień podobieństwa optycznego, dźwiękowego i koncepcyjnego należy określić z uwzględnieniem omawianych kategorii produktów i okoliczności, w jakich istnieją one w obrocie handlowym.

Ponadto znaczenie lub reputacja nazwiska Picasso, niezależnie od towarów, dla których ten znak towarowy został zarejestrowany i jest używany, nie może zostać powołany jako argument dla twierdzenia, że istnieją różnice znaczeniowe oraz że takie znaczenie lub taka reputacja prowadzi do tego, że podobieństwa dźwiękowe i optyczne kompensowane są różnicami znaczeniowymi.

- Zarzut polegający na naruszeniu pojęcia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, w szczególności zasady, że ochrona musi być tym bardziej rozszerzona, im wyraźniejsze są znamiona odróżniające albo wynikające z istoty albo ze względu na znajomość znaku towarowego.

Sąd Pierwszej Instancji wspominał wprawdzie tę zasadę, jednakże niesłusznie zrezygnował z rozważenia, czy znak towarowy PICASSO w samym sobie, czy też w istocie posiada charakter odróżniający, co ma miejsce zdaniem strony wnoszącej odwołanie.

W zaskarżonym wyroku Sąd niesłusznie wychodzi z założenia, że w ramach oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd należy wyłącznie uwzględnić stopień uwagi w momencie, w którym klient dokonuje wyboru i podejmuje decyzję odnośnie zakupu określonego produktu. Jednakże stanowi generalnie uznaną zasadę prawa o znakach towarowych, iż właściciel znaku towarowego powinien być objęty ochroną przed możliwym wprowadzeniem w błąd zarówno przed jak i po dokonaniu zakupu.

Ponadto Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie rozstrzygnął, że w ramach stwierdzenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu nie należy uwzględniać możliwości post sale confusion (wprowadzenia w błąd po dokonaniu zakupu). Może to jedynie nastąpić w takim przypadku jak sprawa Arsenal.

(!) Nieopublikowane do tej pory w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie Georg Schwarz przeciwko Bürgermeister der Landeshauptstadt Salzburg

(Sprawa C-366/04)

(2004/C 262/37)

Dnia 23 sierpnia 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg (Niezawisły Sąd Administracyjny w Salzburgu) z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie Georg Schwarz przeciwko Bürgermeister der Landeshauptstadt Salzburg (burmistrz stolicy kraju związkowego miasta Salzburg). Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg wystąpił o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy przepis krajowy, zgodnie z którym zabronione jest wystawianie na sprzedaż w automatach słodczy lub towarów wytworzonych z użyciem sztucznych środków słodzących bez opakowania, ustanowiony przed wejściem w życie dyrektywy Rady z dnia 14 czerwca 1993 r. w sprawie higieny środków spożywczych (93/43/EWG) ⁽¹⁾ jest niezgodny z art. 28 do 30 WE w związku z art. 7 teże dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, str. 1.

Skarga wniesiona dnia 26 sierpnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-370/04)

(2004/C 262/38)

Dnia 26 sierpnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Federalnej Niemiec sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Geralda Brauna i Wouterę Wilsa, członków Służby Prawnej Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swym zobowiązaniom wynikającym z Traktatu WE oraz z dyrektywy 2001/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie interoperacyjności trans-europejskiego systemu kolei konwencjonalnych ⁽¹⁾, poprzez brak wydania w przewidzianym terminie przepisów ustawo-

wych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy.

- 2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Z dniem 20 kwietnia 2003 r. upłynął termin dla dokonania transpozycji dyrektywy 2001/16/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 110, str. 1.

Skarga wniesiona dnia 1 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-375/04)

(2004/C 262/39)

Dnia 1 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga wniesiona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez M. Shottera, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu wykonania dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) ⁽¹⁾, lub w każdym razie, nie przekazując tych przepisów Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy art. 17 tej dyrektywy.
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin dla transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął w dniu 31 października 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 31.7.2002, str. 37.

Skarga wniesiona dnia 2 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-376/04)

(2004/C 262/40)

Dnia 2 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Królestwu Belgii wniesiona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez M. Shottera, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu wykonania dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) ⁽¹⁾, lub w każdym razie nie przekazując tych przepisów Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy art. 17 tej dyrektywy.
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin dla transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął w dniu 31 października 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 31.7.2002, str. 37.

Skarga wniesiona dnia 2 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-377/04)

(2004/C 262/41)

Dnia 2 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Austrii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Denisa Martina i Horsta-Petera Kreppla, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy 1999/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie mini-

malnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników zatrudnionych na stanowiskach pracy, na których może wystąpić atmosfera wybuchowa ⁽¹⁾, poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy, ewentualnie poprzez brak powiadomienia Komisji o wydaniu tych przepisów.

- 2) obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Z dniem 30 czerwca 2003 r. upłynął termin dla dokonania transpozycji dyrektywy 1999/92/WE.

Komisja stwierdza, że przedmiotowa dyrektywa – z wyjątkiem transpozycji dokonanej w krajach związkowych Austrii Dolnej i Tyrolu – wciąż nie została w pełni transponowana, mianowicie ani na płaszczyźnie federalnej, ani w pozostałych krajach związkowych.

⁽¹⁾ Dz.U. z 2000 r. L 23, str. 57.

Skarga wniesiona dnia 2 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-378/04)

(2004/C 262/42)

Dnia 2 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Austrii przez Komisję Wspólnot Europejskich. Pełnomocnikami procesowymi (strony skarżące) są Denis Martin i Horstpeter Kreppel, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o orzeczenie w następujący sposób:

- 1) Republika Austrii naruszyła zobowiązania wynikające z dyrektywy Rady 1999/38/WE z dnia 29 kwietnia 1999 r. zmieniającej po raz drugi dyrektywę 90/394/EWG w sprawie ochrony pracowników przed zagrożeniem dotyczącym narażenia na działanie czynników rakotwórczych podczas pracy i rozszerzającej ją o mutageny ⁽¹⁾, nie wprowadzając w życie przepisów ustawowych, (wykonawczych) i administracyjnych niezbędnych do dokonania pełnej transpozycji tej dyrektywy, ewentualnie nie informując o tym Komisji.
- 2) Republika Austrii ponosi koszty postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 1999/38/WE upłynął dnia 29 kwietnia 2003 r.

(¹) Dz.U. L 138, str. 66.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Landgericht Würzburg wydanego dnia 23 sierpnia 2004 r. w sprawie Richard Dahms GmbH przeciwko Fränkischer Weinbauverband e.V.

(Sprawa C-379/04)

(2004/C 262/43)

Dnia 3 września 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Landgericht Würzburg (Sąd Okręgowy, Würzburg, Niemcy) wydanego dnia 23 sierpnia 2004 r. w sprawie Richard Dahms GmbH przeciwko Fränkischer Weinbauverband e.V.

Landgericht Würzburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- a) Czy art. 21 rozporządzenia (WE) nr 753/02 (¹) [z dnia 29 kwietnia 2002 r. ustanawiającego niektóre zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 odnośnie opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina] przyznaje skarżącej prawo podmiotowe do tego, by nie być dyskryminowaną przez pozwanego w ramach konkursu na frankońskie wina i wina musujące?
- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie:
Czy żądanie przez pozwanego od skarżącej jako niebędącej członkiem pozwanego związku dwukrotnie wyższych opłat za wystawienie [win] w ramach konkursu na frankońskie wina i wina musujące niż opłaty pobierane od członków tego związku stanowi dyskryminację w rozumieniu art. 21 rozporządzenia (WE) nr 753/02?

(¹) Dz.U. L 118, str. 1.

Skarga wniesiona dnia 6 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-382/04)

(2004/C 262/44)

Dnia 6 września 2004 r. do Sekretariatu Sądu Pierwszej Instancji wpłynęła skarga przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga, złożona przez Komisję Wspólnot Europejskich,

reprezentowaną przez A. Bordsa, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Sądu o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2002/11/WE z dnia 14 lutego 2002 r. zmieniającej dyrektywę 68/193/EWG w sprawie obrotu wegetatywnym materiałem rozmnożeniowym winorośli i uchylając dyrektywę 74/649/EWG, (¹) a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął dnia 23 lutego 2003 r.

(¹) Dz.U. L 53 z 23.2.2002, str. 20.

Skarga wniesiona dnia 6 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-383/04)

(2004/C 262/45)

Dnia 6 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga wniesiona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez A. Bordsa, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu wykonania dyrektywy 1999/105/WE Rady z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie obrotu leśnym materiałem rozmnożeniowym (¹), a w każdym bądź razie nie przekazując tych przepisów Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy tej dyrektywy.
- 2) obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin dla transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął dnia 1 stycznia 2003 r.

(¹) Dz.U. L 11 z 15.1.2000, str. 17.

Skarga wniesiona dnia 7 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu

(Sprawa C-385/04)

(2004/C 262/46)

Dnia 7 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Zjednoczonemu Królestwu przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Woutera Wilsa, działającego jako jej pełnomocnik, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2001/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych⁽¹⁾, a w każdym razie poprzez niepowiadomienie o nich Komisji, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło swoim zobowiązaniom wynikającym z wymienionej wyżej dyrektywy;
- 2) obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Okres przeznaczony na transpozycję dyrektywy upłynął 20 kwietnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 110 z 20.4.2001, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof z dnia 14 lipca 2004 r. w sprawie Centro di Musicologia Walter Stauffer przeciwko Finanzamt München für Körperschaften

(Sprawa C-386/04)

(2004/C 262/47)

Dnia 8 września 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie

orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof (Federalny Trybunał Skarbowy, Niemcy) z dnia 14 lipca 2004 r. w sprawie Centro di Musicologia Walter Stauffer przeciwko Finanzamt München für Körperschaften (organ skarbowy właściwy ds. podatków od osób prawnych). Bundesfinanzhof wystąpił o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy jest sprzeczne z art. 52 w zw. z art. 58, art. 59 w zw. z art. 66 oraz z art. 58 jak również z art. 73b Traktatu o WE, jeżeli fundacja użyteczności publicznej prawa prywatnego innego Państwa Członkowskiego, objęta w danym kraju ograniczonym obowiązkiem podatkowym w związku z uzyskiwanym dochodem z tytułu najmu nie jest zwolniona od podatku od osób prawnych, w odróżnieniu od krajowej fundacji użyteczności publicznej objętej nieograniczonym obowiązkiem podatkowym, uzyskującej dochód tego samego rodzaju?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie zarządzenia Amtsgericht Dresden wydanego dnia 7 września 2004 r. w sprawie ogłoszenia upadłości Volkera Donatha

(Sprawa C-387/04)

(2004/C 262/48)

Dnia 10 września 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie zarządzenia Amtsgericht Dresden (Sąd Rejonowy, Drezno, Niemcy) wydanego dnia 7 września 2004 r. w sprawie ogłoszenia upadłości Volkera Donatha.

Amtsgericht Dresden zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy sąd Państwa Członkowskiego, w którym zgłoszony został wniosek dłużnika o wszczęcie postępowania w sprawie ogłoszenia upadłości, pozostaje właściwy do wydania orzeczenia w kwestii wszczęcia postępowania w sprawie ogłoszenia upadłości także wtedy, gdy dłużnik przenieś – po zgłoszeniu wniosku, lecz przed wszczęciem postępowania – główny ośrodek podstawowej działalności na teren innego Państwa Członkowskiego, czy też wówczas właściwy jest sąd innego Państwa Członkowskiego?

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji

z dnia 8 lipca 2004 r.

w sprawie T-200/02 Vassilios Tsarnavas przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Urzednicy — Opóźnienie w sporządzeniu sprawozdania z oceny — Wniosek o stwierdzenie nieważności — Wniosek o odszkodowanie — Niedopuszczalność)*

(2004/C 262/49)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-200/02, Vassilios Tsarnavas, były urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez N. Lhoëst, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: D. Martin, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji dotyczącej częściowego oddalenia sprzeciwu skarżącego oraz wniosek o odszkodowanie w wysokości 12 500 euro tytułem naprawienia szkody rzekomo poniesionej z powodu opóźnienia w sporządzeniu odnoszącego się do skarżącego sprawozdania z oceny za okres od 1 lipca 1997 r. do 30 czerwca 1999 r., Sąd Pierwszej Instancji (pierwsza izba), w składzie B. Vesterdorf, prezes, E. Martins Ribeiro i I. Labucka, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 8 lipca 2004 r. postanowienie, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Każda ze stron poniesie koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 202 z 24.8.2002.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z 14 lipca 2004 r.

w sprawie T-360/02 Wolf-Dieter Graf Yorck von Wartenburg przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Śmierć skarżącego — Niepodjęcie postępowania przez następców prawnych — Bezprzedmiotowość sporu)*

(2004/C 262/50)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie T-360/02, Wolf-Dieter Graf Yorck von Wartenburg, były pracownik tymczasowy Parlamentu Europejskiego,

zamieszkały w Wittibreut (Niemcy), reprezentowany przez H.-H. Heyland, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: J. Currall oraz B. Wägenbaur, adwokat, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności komunikatu Komisji z 17 maja 2002 r. dotyczącego zajęcia kwot potrącanych z emerytury skarżącego przez sąd krajowy oraz naprawienie poniesionej szkody, Sąd Pierwszej Instancji (pierwsza izba), w składzie B. Vesterdorf, prezes, P. Mengozzi i M. E. Martins Ribeiro, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 14 lipca 2004 r. postanowienie, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga jest bezprzedmiotowa.
- 2) Każda ze stron poniesie koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 8.3.2003.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 6 lipca 2004 r.

w sprawie T-370/02, Alpenhain-Camembert-Werk i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Rozporządzenie (WE) nr 1829/2002 — Rejestracja nazwy pochodzenia — „Feta” — Skarga o stwierdzenie nieważności — Legitymacja procesowa — Niedopuszczalność)*

(2004/C 262/51)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie T-370/02, Alpenhain-Camembert-Werk, z siedzibą w Lehen/Pfaffing (Niemcy), Bergpracht Milchwerk GmbH & Co. KG, z siedzibą w Tettngang (Niemcy), Käserei Champignon Hofmeister GmbH & Co. KG, z siedzibą w Lauben (Niemcy), Bayerland eG, z siedzibą w Nuremberg (Niemcy), Hochland AG, z siedzibą w Heimenkirch (Niemcy), Milchwerk Crailsheim-Dinkelsbühl eG, z siedzibą w Crailsheim (Niemcy), Rücker GmbH, z siedzibą w Aurich (Niemcy), reprezentowanych przez J. Salzwedelą oraz M. J. Wernera, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, wspieranych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnik: P. Ormond), przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. L. Iglesias Buhigues, S. Grünheid oraz A.-M. Rouchaud-Joët), wspieranej przez Republikę Grecką (pełnomocnicy: V. Kontolaimos, I. Chalkias oraz M. Tassopoulou) oraz przez Stowarzyszenie greckiego przemysłu mleczarskiego (Sevgap), reprezentowane przez N. Korogiannakisa, adwokata, mającej za przedmiot

wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1829/2002, z dnia 14 października 2002 r., zmieniającego załącznik do rozporządzenia (WE) nr 1107/96 w odniesieniu do nazwy „Feta” (Dz.U. L 277, str. 10), jako chronionej nazwy pochodzenia, Sąd (trzecia izba), w składzie J. Azizi, prezes, M. Jaeger i F. Dehousse, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał dnia 6 lipca 2004 r. postanowienie, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Strony skarżące ponoszą własne koszty postępowania a także koszty Komisji.
- 3) Republika Grecka, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Stowarzyszenie greckiego przemysłu mleczarskiego (Sevgap) ponoszą własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 55 z 8.3.2003.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 8 lipca 2004 r.

w sprawie T-338/03, Eridania Sadam i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Wspólna organizacja rynków cukru — System cen — Regionalizacja — Obszary deficytowe — Klasyfikacja Włoch — Rok gospodarczy 2003/2004 — Rozporządzenie nr 1158/2003 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne i prawne — Niedopuszczalność)

(2004/C 262/52)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie T-338/03, Eridania Sadam SpA, z siedzibą w Bolonii (Włochy), Italia Zuccheri SpA, z siedzibą w Bolonii (Włochy), Zuccherificio del Molise SpA, z siedzibą w Termoli (Włochy), CO. PRO. B – Cooperativa Produttori Bieticoli a rl, z siedzibą w Minerbio (Włochy), SFIR – Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA, z siedzibą w Cesana (Włochy), reprezentowanych przez G. Pittalisa, I. Vigliottiego, G.M. Robertiego, P. Ziottiego oraz A. Franchiego, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: L. Visaggio, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), wspieranej przez Radę Unii Europejskiej (pełnomocnik: F. Ruggeri Laderchi), mającej za przedmiot wniosek o orzeczenie nieważności art. 1, lit. c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1158/2003, z dnia 30 czerwca 2003 r., ustalającego pochodne ceny interwencyjne za cukier biały na rok gospodarczy 2003/04, (Dz.U. L 162, str. 24), Sąd (czwarta izba), w składzie H. Legal, prezes, M. Vilaras oraz I. Wiszniewska-Białecka, sędziowie; sekretarz: M. H. Jung, wydał dnia 8 lipca 2004 r. postanowienie, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Orzekanie w przedmiocie wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta wniesionych przez Azienda Agricola Palazzina s.s. i inni, Associazione Nazionale Bieticoltori, Consorzio Nazionale Bieticoltori oraz Associazione Bieticoltori Italiani staje się zbędne.
- 3) Skarżący ponoszą własne koszty postępowania a także koszty Komisji.
- 4) Rada ponosi własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 289 z 29.11.2003.

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 27 lipca 2004 r.

w sprawie T-148/04 R, TQ3 Travel Solutions Belgium SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura składania ofert przetargowych — Środek tymczasowy — Wniosek o zawieszenie wykonania i o zastosowanie środków tymczasowych — Okoliczności niecierpiące zwłoki — Brak)

(2004/C 262/53)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-148/04 R, TQ3 Travel Solutions Belgium SA, z siedzibą w Mechelen (Belgia), reprezentowana przez R. Ergee i K. Mörich, adwokatów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: L. Parpala i E. Manhaeve, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), wspierana przez Wagon-Lits Travel SA, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowana przez F. Herbert i H. Van Peer, adwokatów, oraz D. Harrisona, solicitor, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, mającej za przedmiot wniosek, z jednej strony, o zawieszenie wykonania decyzji Komisji o nieprzyznaniu skarżącej części nr 1 w rynku, która była przedmiotem zawiadomienia o przetargu nr 2003/S 143-129409 na świadczenie usług biura podróży i o przyznaniu tej części innemu przedsiębiorstwu oraz, z drugiej strony, o nakazanie Komisji podjęcia niezbędnych środków w celu zawieszenia wykonania decyzji o przyznaniu wspomnianej części rynku lub umowy zawartej w wyniku tej decyzji, prezes Sądu wydał w dniu 27 lipca 2004 r. postanowienie, które zawiera następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Decyzję w przedmiocie kosztów pozostawia się do rozstrzygnięcia w wyroku.

Skarga wniesiona dnia 28 maja 2004 r. przez José Félix Merladet'a przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-198/04)

(2004/C 262/54)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 28 maja 2004 r. do Sekretariatu Sądu Pierwszej Instancji wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, złożona przez José Félix Merladet'a, zamieszkałego w Overijse (Belgia), reprezentowanego przez adwokata Nicolasa Lhoësta, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności sprawozdania z przebiegu pracy zawodowej skarżącego, sporządzonego za okres od 1 czerwca 2001 do 31 grudnia 2002 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu uprawnionego do mianowania z dnia 12 lutego 2004 r. oddalającej sprzeciw skarżącego;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżący wskazuje na uchybienia w procedurze oceny. W odnośnym okresie skarżący pracował w Przedstawicielstwie Komisji w New Delhi (Indie) i w Maputo (Mozambik) pod zwierzchnictwem różnych przełożonych. Według skarżącego, sprawozdanie z przebiegu pracy zawodowej nie uwzględnia we właściwych proporcjach oceny dokonanej przez przełożonych, dla których pracował ponad miesiąc.

Skarżący wskazuje ponadto na oczywisty błąd w ocenie oraz na brak uzasadnienia.

Skarga wniesiona dnia 25 czerwca 2004 r. przez Zubeyir Aydar w imieniu Kongra-gel i 10 pozostałych przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-253/04)

(2004/C 262/55)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 25 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej przez Zubeyira Aydara, Fryburg, Szwajcaria, Haydara Isika, Maisoich, Niemcy, Kazima Babę, Berlin, Niemcy, George'a Aryo, Oldenzaal, Niderlandy, Saita Uzuna, Egg/Flaw, Szwajcaria, Lorda Nicholasa Rea, Londyn, Zjednoczone Królestwo, Hugo Charltona, Londyn, Zjednoczone Królestwo, Rogera Tomkinsa, Droucha, Cypr, Marka Thomasa, Londyn, Zjedno-

czony Królestwo, Hugo Van Rompaye'a, Geel, Belgia oraz Jeana Paula Nuneza, Montpellier, Francja, reprezentowanych przez M. Mullera, E. Grievesa and C. Vine'a, Barristers i G. Pierce'a, Solicitor.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności części decyzji Rady Unii Europejskiej 2004/306/WE z dnia 2 kwietnia 2004 r. o zdelegalizowaniu KONGRA-GEL jako inaczej zwanego PKK oraz rozporządzenia nr 2508/2001;
- alternatywnie, uznanie rozporządzenia nr 2508/2001 za bezprawne w odniesieniu do jego zastosowania wobec skarżących;
- podjęcie takich dalszych działań, jakie Sąd może w swym majestacie uznać za odpowiednie;
- zasądzenie od Rady kosztów poniesionych przez skarżących w trakcie niniejszego postępowania;
- zasądzenie odszkodowania od Rady.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnoszą, że podejmując decyzję o zdelegalizowaniu KONGRA-GEL jako inaczej zwanego PKK, Rada Unii Europejskiej działała w naruszeniu Traktatu WE, zarówno w zakresie materialnym jak i formalnym.

Skarżący podnoszą, że Rada Unii Europejskiej naruszyła przepisy prawa materialnego zawarte w Traktacie WE w związku z:

- niezastosowaniem zrozumiałych, obiektywnych kryteriów do odpowiednich faktów;
- nieprzebraniem podstawowych praw takich jak wolność wyrażania opinii oraz wolność stowarzyszania się, chronionych na mocy art. 10 i 11 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka;
- naruszeniem zasad prawa wspólnotowego, takich jak zasada proporcjonalności, zasada pewności prawnej, równości oraz prawa do rzetelnego procesu sądowego;
- nadużyciem władzy.

Ponadto skarżący podnoszą, że Rada naruszyła Traktat WE w odniesieniu do przepisów prawa procesowego w następujący sposób:

- poprzez nieprzyznanie skarżącym możliwości skorzystania z prawa do przedstawienia swojego stanowiska przed aktem delegalizacji i/lub niezapewnienie skarżącym rzetelnego procesu sądowego lub skutecznych środków odwoławczych, na podstawie których mogliby zakwestionować twierdzenia co do faktów, na których opierała się Rada Unii Europejskiej, w znaczeniu art. 6 i 13 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka;
- poprzez niewskazanie dokładnego i wystarczającego uzasadnienia jako podstawy prawnej i faktycznej swojej decyzji.

Skarga wniesiona dnia 16 czerwca 2004 r. przez Spyridona de Athanassios Pappasa przeciwko Komitetowi Regionów**(Sprawa T-254/04)**

(2004/C 262/56)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 16 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komitetowi Regionów wniesiona przez Spyridona de Athanassios Pappasa, zamieszkałego w Kraainem (Belgia), reprezentowanego przez Xanthi Goustę, adwokata.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- orzeczenie nieważności decyzji podjętej przez Organ Uprawniony do Mianowania Komitetu Regionów dnia 9 marca 2004 r., dotyczącej odpowiedzi na jego skargę z dnia 23 grudnia 2003 r.;
- orzeczenie nieważności decyzji podjętej przez Prezydium Komitetu Regionów dnia 8 października 2003 r., dotyczącej unieważnienia postępowania rekrutacyjnego 2000/C 28 A/01;
- obciążenie Komitetu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący ubiegał się o stanowisko Sekretarza Generalnego, a następnie zaskarżył przed Sądem (sprawa T-73/01⁽¹⁾) decyzję Komitetu odrzucającą jego kandydaturę i powołującą na to stanowisko innego kandydata. Wyrokiem z dnia 18 września 2003 r.⁽²⁾ Sąd uwzględnił jego pierwszą skargę. W następstwie tego wyroku, decyzją z dnia 8 października 2003 r., Komitet Regionów unieważnił sporne postępowanie rekrutacyjne i otworzył nowe postępowanie rekrutacyjne na to samo stanowisko.

Niniejszą skargą wniesioną do Trybunału skarżący podważa tę ostatnią decyzję, a także decyzję Organu Uprawnionego do Mianowania Komitetu Regionów odrzucającą skargę, którą złożył przeciwko niej. Podnosi, że zgodnie z art. 233 WE strona pozwana powinna była podjąć pierwsze postępowanie rekrutacyjne, wykorzystując w całości jego podanie w formie, w jakiej zostało ono złożone, a następnie, dokonując konsultacji z powołaną ad hoc komisją konkursową. W opinii skarżącego dopiero po podjęciu tych kroków strona pozwana mogła zgodnie z przepisami unieważnić pierwsze postępowanie rekrutacyjne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 2.6.2001, str. 23.

⁽²⁾ Dz.U. C 289 z 29.11.2003, str. 20.

Skarga wniesiona dnia 21 czerwca 2004 r. przez Anne Koistinen przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-259/04)**

(2004/C 262/57)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 21 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez Anne Koistinen, zamieszkałą w Brukseli, reprezentowaną przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne Marchala, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji dotyczącej odmowy przyznania jej dodatku zagranicznego za rozłąkę przewidzianego w art. 4 ust.1 lit. a) załącznika VII regulaminu pracowniczego oraz ustalenia Brukseli jako jej miejsca pochodzenia.
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wstąpiła do służby Komisji dnia 16 stycznia 2002 r. jako pracownik personelu pomocniczego. Dnia 1 lipca 2003 r. została mianowana na urzędnika na okres próbny. Przed wstąpieniem do służby Komisji pracowała w przedsiębiorstwie prywatnym w Brukseli od 15 stycznia 1996 r. do 16 sierpnia 1998 r., od 17 sierpnia 1998 r. do 2 września 1998 r. pracowała w tym samym przedsiębiorstwie w Helsinkach i od 7 września 1998 r. do 15 stycznia 2002 r. w „Finpro” w Brukseli – fińskiej organizacji o celu niezarobkowym.

Wnosząc skargę, skarżąca kwestionuje decyzję Komisji, na mocy której Komisja nie przyznała jej dodatku zagranicznego za rozłąkę. Powołuje się na naruszenie art. 4 ust.1 lit. a) załącznika VII regulaminu pracowniczego twierdząc, że nie mieszkała ona ani nie wykonywała swojej głównej działalności zawodowej w Brukseli podczas całego okresu odniesienia określonego przez ten przepis, ale że od 17 sierpnia 1998 do 2 września 1998 r. mieszkała i pracowała w Helsinkach. Ponadto podnosi, że „Finpro” stanowiła część stałego przedstawicielstwa Finlandii przy Unii Europejskiej i dlatego okres, podczas którego tam pracowała, nie powinien być brany pod uwagę, gdyż chodzi w tym wypadku o służbę pełnioną na rzecz państwa.

Skarga wniesiona dnia 30 czerwca 2004 r. przez World Wide Fund for Nature European Policy Programme przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-264/04)

(2004/C 262/58)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 30 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przez World Wide Fund for Nature European Policy Programme, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez R. Haynes, Barrister, przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji Rady z dnia 30 kwietnia 2004 r. utrzymującej w mocy odmowę udostępnienia dokumentu uznanego za istotny dla żądania strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty:

W piśmie z 23 lutego 2004 r. strona skarżąca wystąpiła do Rady na podstawie art. 6 rozporządzenia 1049/2001 (Dziennik Urzędowy WE L 145 z 31.5.2001, str. 43–48) ⁽¹⁾, z wnioskiem o udzielenie informacji w związku z dokumentem zatytułowanym „WTO – równowaga i handel po Cancun”, należącym do porządku dziennego spotkania zastępców przedstawicieli komitetu ds. artykułu 133 WE w dniu 19 grudnia 2003 r. W piśmie z 17 marca 2004 r. Rada wskazała, że stwierdziła istnienie noty Komisji, pozostającej w związku z wnioskiem strony skarżącej, dotyczącej szerokiego spektrum zagadnień dotyczących następstw konferencji w Cancun, której ujawnienia jednak odmówiła, uzasadniając odmowę sprzecznością ujawnienia z interesami handlowymi Unii Europejskiej i szkodliwością dla stosunków ekonomicznych z krajami trzecimi. Następnie Rada poinformowała stronę skarżącą, że ze spotkania zastępców przedstawicieli komitetu nie został sporządzony protokół.

Dnia 5 kwietnia 2004 r. strona skarżąca złożyła wniosek potwierdzający na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia 1049/2001. W zaskarżonej decyzji Rada utrzymała odmowę w mocy, przytaczając wyżej wymienione uzasadnienie.

W uzasadnieniu skargi o uchylenie zaskarżonej decyzji strona skarżąca podniosła, że Rada dokonała błędów w ocenie sensorywnego charakteru żądanych informacji, uchybiła obowiązkowi stosownego uzasadnienia odmowy, jak również dokonała błędnej wykładni zasady proporcjonalności dokonując oceny dopuszczalności częściowego ujawnienia dokumentu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Skarga wniesiona 1 lipca 2004 r. przez Bic Deutschland GmbH & Co OHG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-270/04)

(2004/C 262/59)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 1 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga wniesiona przez spółkę Bic Deutschland GmbH & Co OHG z siedzibą w Eschborn (Niemcy), reprezentowaną przez Dominique Voillemot, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 3 maja 2004 r., na mocy której Komisja zażądała zapłaty grzywny nałożonej na spółkę Tipp-Ex decyzją z dnia 10 lipca 1987 r., zwiększonej o odsetki ostatecznie obliczone w dniu 28 maja 2004 r. i postanowiła o wykonaniu gwarancji bankowej przyznanej przez Deutschland Bank AG Frankfurt am Main;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Spółka skarżąca wstąpiła w prawa Tipp-Ex na skutek umowy sprzedaży, do której doszło 1 stycznia 1997 r. i następującej po niej wewnętrznej restrukturyzacji grupy BIC. Spółka Tipp-Ex była adresatem decyzji nr 87/406/EWG z dnia 10 lipca 1987 r., na mocy której Komisja nałożyła na nią grzywnę w wysokości 400 000 ECU za naruszenie wspólnotowych zasad konkurencji.

Tipp-Ex zaskarżyła tę decyzję i wniosła na rzecz Komisji gwarancję bankową na pierwsze wezwanie, która zabezpieczała zapłatę grzywny i odsetek w wysokości 8 %. Zgodnie z ustaloną w tym zakresie praktyką, gwarancja ta miała być zapłacona tylko na pisemne wezwanie Komisji z poświadczonym z zgodnością z oryginałem odpisem wyroku Trybunału. 8 lutego 1990 r. ⁽¹⁾ Trybunał oddalił skargę Tipp-Ex i utrzymał w mocy decyzję z 10 lipca 1987 r.

Jednakże dopiero pismem z dnia 12 lutego 2004 r. Komisja zażądała od BIC zapłaty sumy 923.747, 94 euro obejmującej kwotę kary w wysokości 400 000 euro oraz dodatkowej kwoty tytułem odsetek (523.747,94 euro).

W konsekwencji wymiany pism pomiędzy skarżącą a Komisją, Komisja odrzuciła argumentację BIC w drodze zaskarżonej decyzji, powołując się między innymi na zasadę przedawnienia przewidzianą w art. 4 ust. 1 rozporządzenia 2988/74 ⁽²⁾ i zażądała zapłaty ostatecznej kwoty grzywny (931.726,02 euro)

Na poparcie swoich roszczeń, skarżąca powołuje się na:

- naruszenie art. 4 ust 1 rozporządzenia nr 2988/74, cytowanego wyżej, który nie pozwala na wykonanie decyzji nakładającej grzywnę po upływie pięcioletniego terminu. Uważa w związku z tym, że bieg terminu przedawnienia nie uległ przerwaniu ani zawieszeniu.
- istnienie oczywistego błędu w ocenie dotyczącego mechanizmu działania gwarancji bankowej na pierwsze wezwanie. Skarżąca twierdzi w związku z tym, że, z jednej strony, przedłożenie takiej gwarancji nie stanowi zapłaty grzywny, a sam fakt posiadania gwarancji nie pociąga za sobą zobowiązania do zapłaty i że, z drugiej strony, do realizacji gwarancji bankowej wymagany jest środek egzekucyjny w znaczeniu rozporządzenia 2988/74. Zgodnie z treścią spornej gwarancji ten środek egzekucyjny polegałby na wyraźnym wezwaniu sformułowanym przez Komisję i skierowanym do Deutsche Bank listem poleconym, z załączeniem poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu wyroku Trybunału.

Skarżąca podnosi także naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i ponadto, ogólnej zasady prawa do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie.

(¹) Sprawa C-279/87 Tipp-Ex przeciwko Komisji (Rec., str. I-261).

(²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2988/74 z dnia 26 listopada 1974 r. dotyczące okresów przedawnień w postępowaniach i wykonywaniu sankcji zgodnie z regułami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej dotyczącymi transportu i konkurencji (Dz.U. L 319 z 29.11.1974, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 5 lipca 2004 r. przez Cytimo SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-271/04)

(2004/C 262/60)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 5 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Cytimo SA, z siedzibą w Brukseli, reprezentowaną przez Pierre'a Van Ommeslaghe i Isabelle Heenen, adwokatów.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że odpowiedzialność kontraktowa strony pozwanej powstała na skutek jej winy i zasądzenie od niej

na rzecz skarżącej kwoty 27.330.577,77 euro, na jaką szacuje się szkodę, powiększoną o odsetki ustawowe obowiązujące w Belgii (obecnie 7%), naliczane od momentu wniesienia skargi do chwili rzeczywistej zapłaty, przy czym zastrzega się możliwość zmiany tej wielkości w trakcie postępowania;

- ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia powyższego, stwierdzenie, że powstała odpowiedzialność Wspólnoty, reprezentowanej przez Komisję, i zasądzenie od Komisji kwoty 20.589.332,22 euro tytułem zadośćuczynienia za poniesioną szkodę, wraz z odsetkami za opóźnienie od tej sumy, naliczanymi od daty wydania orzeczenia do chwili rzeczywistej zapłaty, według stopy 6%; przy czym zastrzega się możliwość zmiany tej wielkości w trakcie postępowania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca twierdzi, że zawarła z Komisją umowę najmu, której przedmiotem jest nieruchomość na terenie Brukseli o powierzchni 16.954 m². Komisja wyraziła nawet swą zgodę, aby wynajmujący dokonał zamówienia na prace mające na celu urządzenie wnętrza, o które proszono.

Jednakże, jeszcze przed 1 listopada 2003 r., datą wejścia w życie umowy najmu, Komisja powiadomiła, że nie zamierza wchodzić w posiadanie przedmiotu najmu, ani wypłacić skarżącej odszkodowania za już zamówione prace.

Na poparcie swoich roszczeń, skarżąca podnosi, że:

- mimo, że umowa najmu nie została formalnie podpisana przez Komisję, wiąże ona strony, gdyż według prawa belgijskiego do zawarcia umowy dochodzi w momencie porozumienia stron, bez żadnych formalności;
- odpowiedzialność Komisji powstała w momencie odmowy wykonania postanowień umowy.

Skarżąca wnosi o rozwiązanie umowy z winy Komisji, na podstawie artykułu 1.184 belgijskiego kodeksu cywilnego i zasądzenie od Komisji odszkodowania za szkodę, jaką skarżąca poniosła w wyniku tego rozwiązania.

Ewentualnie, jeżeli Sąd nie uzna, że sporna umowa została zawarta, skarżąca podnosi, że Komisja popełniła culpa in contrahendo w związku z zerwaniem negocjacji. Skarżąca utrzymuje w związku z tym, że pozwana nie działała w dobrej wierze, zawodząc uzasadnione oczekiwania Cytimo w trakcie negocjacji w celu zawarcia umowy i skłaniając ją do przekonania, że umowa zostanie zawarta, aby później się wycofać nie informując lojalnie drugiej strony o zmianie swojego podejścia.

Skarga wniesiona dnia 8 lipca 2004 r. przez Georgiosa Rounisa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-274/04)

(2004/C 262/61)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 8 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Georgiosa Rounisa, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Erica Boigelota, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji z dnia 4 sierpnia 2003 r., podjętej przez Dyrektora Generalnego DG COMP/A, występującego w charakterze osoby oceniającej w postępowaniu odwoławczym, wyrządzająca szkodę skarżącemu, przez to, że zatwierdza i ostatecznie przyjmuje raporty z oceny z lat 1997–1999 oraz 1999–2001 w kształcie, w jakim zostały one ustalone;
- unieważnienie wspomnianych raportów oceny;
- zasądzenie na rzecz skarżącego odszkodowania za krzywdę moralną, określonego *ex aequo et bono* na 8.000 euro, z powodu wielu błędów co do istoty sprawy, popełnionych na różnych etapach ustalania raportów z oceny w latach 1997–1999 oraz 1999–2001 i z powodu poważnego opóźnienia w ostatecznym ustaleniu wspomnianych raportów;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi naruszenie art. 25, drugi akapit, 26 i 43 regulaminu pracowniczego, jak również ogólnych przepisów wykonawczych dotyczących stosowania art. 43, przyjętych przez Komisję dnia 26 kwietnia 2002 r. Podnosi on również nadużycie władzy oraz naruszenie prawa do obrony, zasad dobrego administrowania, zasady równego traktowania, jak również zasady zobowiązującej Organ Uprawniony do Mianowania do wydawania decyzji wyłącznie ze względów prawnie dopuszczalnych, czyli rzeczowych i niedokniętych oczywistym błędem w ocenie faktów lub prawa.

Skarga wniesiona dnia 7 lipca 2004 r. przez Aries Meca przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-275/04)

(2004/C 262/62)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 7 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez spółkę Aries Meca, z siedzibą w Poissy (Francja), reprezentowaną przez Jean-Paula Poulaina i Jean-Emmanuela Kuntza, adwokatów.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 grudnia 2003 r. w zakresie, w jakim decyzja ta, w artykule 1, uznała za bezprawny system zwolnienia podatkowego z mocy prawa spółek przejmujących przedsiębiorstwo w trudnej sytuacji;
- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 grudnia 2003 r. w zakresie, w jakim decyzja ta, w artykule 5, nakazała odzyskanie od spółek utworzonych w celu przejęcia przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji całości pomocy przyznanej im na mocy systemu ustanowionego w artykule 44⁷ Powszechnego Kodeksu Podatkowego (CGI);
- Zasądzenie kosztów postępowania od Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja będąca przedmiotem niniejszej sprawy jest decyzją zaskarżoną w sprawie T-273/04: Brandt Industries przeciwko Komisji.

Skarżąca w niniejszej sprawie, ARIES MECA, jest spółką, która przejąwszy ARIES SAS, była objęta postanowieniami Powszechnego Kodeksu Podatkowego, określonymi w zaskarżonej decyzji. Jej skarga o stwierdzenie nieważności opiera się na dwóch zarzutach: naruszenia artykułu 253 Traktatu WE oraz artykułu 14 Rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE. ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1.

Skarga wniesiona dnia 8 lipca 2004 r. przez Compagnie Maritime Belge N.V./S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-276/04)

(2004/C 262/63)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 8 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Compagnie Maritime Belge N.V./S.A. z siedzibą w Antwerpii (Belgia), reprezentowaną przez Denisa Walbroeckę, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 kwietnia 2004 r. w sprawach: COMP/D2/32.450 i 32.448, nakładającej na skarżącą grzywnę za naruszenie artykułu 82 Traktatu WE lub co najmniej o znaczące zmniejszenie grzywny;
- Zasądzenie kosztów od strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją 93/82/EWG z dnia 23 grudnia 1992 r. Komisja, między innymi, nałożyła na skarżącą grzywnę w ramach postępowania według artykułów 85 i 86 (obecnie artykuły 81 i 82) Traktatu WE. W wyniku skargi złożonej przez skarżącą przeciwko tej decyzji, Trybunał Sprawiedliwości, w swoim wyroku z dnia 16 marca 2000 r. ⁽¹⁾, stwierdził nieważność tej decyzji w zakresie, w jakim została na skarżącą nałożona grzywna. W następstwie tego wyroku, Komisja przyjęła obecnie zaskarżaną decyzję, nakładając na skarżącą grzywnę w wysokości 3.400.000 euro za te same wykroczenia.

Na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności tej ostatniej decyzji, skarżąca zwraca przede wszystkim uwagę na to, że Komisja przyjęła tę drugą decyzję przy przekroczeniu rozsądnego terminu, utraciwszy zatem prawo do działania. Skarżąca utrzymuje również, że Komisja naruszyła jej prawo do obrony, otwierając ponownie postępowanie wyłącznie w zakresie kwestii grzywny. Według skarżącej, Komisja, wymierzając grzywnę, powinna dokonać ponownej oceny wykroczeń w momencie podejmowanie nowej decyzji i nie powinna była, jak w niniejszym przypadku, odnosić się do oceny faktów sprzed dwunastu lat. Skarżąca podnosi również, że grzywna jest niesprawiedliwa, w przypadku nieustalenia wykroczenia. Na koniec, strona skarżąca zwraca uwagę, że sporna grzywna jest dyskryminacyjna i nieproporcjonalna, gdyż została wymierzona z naruszeniem zwykłej praktyki Komisji oraz stanowiła nadużycie władzy. Skarżąca uważa, że nałożono na nią prawie całą grzywnę za domniemane nadużycie pozycji dominującej przez konferencję liniową, podczas gdy była ona w posiadaniu mniej niż jednej trzeciej udziałów.

⁽¹⁾ Sprawy połączone C-395/96 P oraz C-396/96 P.

Skarga wniesiona dnia 8 lipca 2004 r. przez Éditions Odile Jacob SAS przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-279/04)

(2004/C 262/64)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 8 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Éditions Odile Jacob SAS, z siedzibą w Paryżu, reprezentowaną przez Oliviera Frégeta i Wilko van Weerta, adwokatów.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 stycznia 2004 r. uznającej koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem i z funkcjonowaniem umowy w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego (Sprawa nr COMP7M.2978 – LAGARDERE/NATEXIS/VUP) ⁽¹⁾;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja zdecydowała nie przeciwstawić się przejściu kontroli przez spółkę Lagardère nad pewnymi aktywami spółki Vivendi Universal Publishing, kontrolowanej przez Investima, która z kolei jest kontrolowana przez Natexis Banques Populaires, co zostało zgłoszone Komisji dnia 14 kwietnia 2003 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 4064/89 ⁽²⁾, uznając je zarazem, za zgodne ze wspólnym rynkiem i z umową o EOG, z zastrzeżeniem realizacji zaproponowanych zobowiązań.

Skarżąca, która wzięwszy aktywny udział w postępowaniu administracyjnym poprzedzającym przyjęcie zaskarżonej decyzji uznaje, że dotyczy jej ona bezpośrednio i indywidualnie, domaga się stwierdzenia nieważności spornej decyzji podnosząc przede wszystkim, że Komisja naruszyła normy rozporządzenia nr 4064/89. Według skarżącej, bank Natexis nie mógł powołać się na wyjątek przewidziany w art. 3 ust. 5 lit. a) wspomnianego rozporządzenia, nabywszy Vivendi Universal Publishing po zobowiązaniu się do ponownej sprzedaży tego przedsiębiorstwa Lagardère. Ponadto, Komisja błędnie zakwalifikowała sporny projekt jako wyłączne przejście kontroli, podczas gdy w rzeczywistości stanowił on wspólne przejście kontroli przez Lagardère i Natexis, które powinny być zgłosić to wspólnie, zgodnie z brzmieniem art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 4064/89.

Skarżąca podnosi również, że Komisja naruszyła art. 6 ust. 1 i art. 2 ust. 1 (a) rozporządzenia nr 4064/89 przyjmując zgłoszenie o spornym działaniu ponad cztery miesiące po swojej interwencji i przedłużając Lagardère kolejne terminy, czego rezultatem było odsunięcie przyjęcia decyzji o dziewięć miesięcy. Komisja popełniła również oczywisty błąd w ocenie rzeczywistej siły Lagardère.

Skarżąca utrzymuje ponadto, że Komisja naruszyła art. 2 rozporządzenia nr 4064/89 i popełniła oczywisty błąd w ocenie, gdyż zaskarżona decyzja wzmacnia pozycję dominującą Lagardère. Utrzymuje również, że przyjęcie przez Komisję zobowiązania do zbycia, której ani założenia, ani warunki dokonania nie pozwalają na przywrócenie efektywnej konkurencji, stanowi naruszenie art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 4064/89. Na koniec, skarżąca podnosi brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji w zakresie skutków tego zobowiązania na struktury rynku w jego obecnym kształcie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 125 28.4.2004 str. 54.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, Dz.U. L 257/90 str. 13.

Skarga wniesiona dnia 9 lipca 2004 r. przez Paolę Staboli przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-281/04)

(2004/C 262/65)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 9 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich złożona przez Paolę Staboli, zamieszkałą w Saint-Gilles (Belgia), reprezentowaną przez Lucasa Vogela, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji wydanych przez organ uprawniony do mianowania dnia 12 marca 2004 r. oraz dnia 6 kwietnia 2004 r., oddalających odwołanie skarżącej z 29 sierpnia 2003 r., w którym odwoływała się ona od decyzji z 9 maja 2003 r. odmawiającej jej uznania za szkolenie uczestnictwa w dwóch konferencjach odbywających się w Melbourne i w Perth między 26 czerwca a 5 lipca 2003 r., a także przyznania jej urlopu szkoleniowego na ten okres;
- W zakresie, w jakim jest to konieczne, również stwierdzenie nieważności wyżej wymienionej decyzji z 9 maja 2003 r. wydanej przez dyrektora generalnego służb tłumaczeniowych Komisji;
- Zasądzenie od Komisji sumy w wysokości 5.000 euro, tytułem odszkodowania;
- Obciążenie kosztami postępowania strony przeciwnej.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca sprzeciwia się decyzji organu uprawnionego do mianowania oddalającej jej wniosek o urlop szkoleniowy, o który wystąpiła w celu uczestniczenia, w charakterze mówcy, w konferencjach odbywających się w Melbourne i Perth, w Australii, między 26 czerwca a 5 lipca 2003 r.

Na poparcie swoich roszczeń, skarżąca ponosi, że:

- Naruszenie art. 24 akapit 3 regulaminu pracowniczego, decyzji przyjętej przez kolegium Komisarzy z dnia 7 maja 2002 r., w szczególności art. 1, 2 i 3, jak również decyzji akceptującej kartę szkoleniową skarżącej na rok 2003, w związku z tym, że wniosek o sporny urlop szkoleniowy został oddalony w oparciu o to, że dotyczył jedynie działań związanych z jej rozwojem osobistym. Tymczasem z jednej strony, w jej karcie szkoleniowej na rok 2003 znajdowało

się wyraźne odniesienie do szkoleń, a z drugiej strony, jednym z celów stałego szkolenia się urzędników jest właśnie zapewnienie ich rozwoju osobistego i jego implikacji dla pozytywnego oddziaływania na Komisję i jej doskonalenia.

- Naruszenie zasady niedyskryminacji, jak również oczywiście błędna ocena organu uprawnionego do mianowania w zakresie, w jakim odmówił on przyznania, że temat poruszony podczas spornych konferencji (literatura średnio-wieczna, a w szczególności dzieła Dante'go) ma wkład w kształcenie ustawiczne skarżącej, gdy tymczasem temat ten miał bezpośredni związek z jej zadaniami w ramach służb tłumaczeniowych, a drugiej strony, urlopy szkoleniowe są regularnie przyznawane innym urzędnikom w analogicznych sytuacjach.

Skarga wniesiona dnia 9 lipca 2004 przez Georgia-Pacific S.A.R.L. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(Sprawa T-283/04)

(2004/C 262/66)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 9 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego przez spółkę Georgia Pacific S.A.R.L., z siedzibą w Luksemburgu, reprezentowaną przez adwokata Rebeccę Delorey.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności i zmianę zaskarżonej decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego w części, w której orzekła ona, że znak towarowy nr 2 101 277 był pozbawiony jakiegokolwiek odróżniającego charakteru dla oznaczenia „papieru w rolkach do użytku gospodarczego, ręczników kuchennych, ręczników papierowych” w całej Wspólnocie na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 i stwierdzenie w nowym orzeczeniu w tym zakresie, że znak towarowy będący przedmiotem odmowy ma charakter odróżniający.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnie znak towarowy:	Trójwymiarowy znak mający postać wzoru ręcznika kuchennego.
Produkty lub usługi:	Produkty z klasy 16 („papier w rolkach do użytku gospodarczego, ręczniki kuchenne, ręczniki papierowe”) – zgłoszenie nr 2 101 277.
Decyzja zaskarżona do Izby Odwoławczej:	Odmowa rejestracji przez eksperta.
Decyzja Izby Odwoławczej:	Odrzucenie odwołania.
Podniesione zarzuty:	Zaskarżona decyzja narusza postanowienia art. 7 ust 1 rozporządzenia (WE) nr 40/94. Oznaczenie w sposób czytelny można przedstawić w formie graficznej w rozumieniu art. 7 ust 1 lit. a) i art. 4 rozporządzenia. Oznaczenie nie jest ani opisowe, ani zwyczajowo używane, ani utworzone z kształtu wynikającego z charakteru produktu. Oznaczenie ma charakter odróżniający w stopniu wystarczającym dla spełnienia wymogów wskazanych w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia.

Skarga wniesiona dnia 13 lipca 2004 r. przez Michela Andrieu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-285/04)**

(2004/C 262/67)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 13 lipca 2004 r. do Sekretariatu Sądu Pierwszej Instancji wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, złożona przez Michela Andrieu, zamieszkałego w Saint-Mandé (Francja), reprezentowanego przez adwokatów: Stéphane Rodriguesa i Yola Minatchy, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu uprawnionego do mianowania (AIPN) z dnia 30 marca 2004 r. zawierającej rozstrzygnięcie w przedmiocie sprzeciwu skarżącego oraz stwierdzenie nieważności sprawozdania z przebiegu pracy zawodowej (REC - rapport d'évolution de carrière), sporządzonego za okres od 1 lipca 2001 r. do 31 grudnia 2002 r.;

- orzeczenie o odpowiedzialności deliktowej Wspólnoty Europejskiej z tytułu wydania zaskarżonej decyzji oraz spóźnionego sporządzenia sprawozdania z przebiegu pracy zawodowej skarżącego;
- zasądzenie na rzecz skarżącego odszkodowania za szkody pracownicze, materialne oraz doznaną krzywdę w łącznej wysokości 64.468 euro wraz z odsetkami, w tym jedno symboliczne euro za moralne poniżenie;
- obciążenie strony przeciwnej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga wniesiona jest przeciwko decyzji z dnia 31 marca 2004 r. wydanej przez Dyrektora Generalnego ds. Personelu i Administracji Komisji oddalającej sprzeciw skarżącego od sprawozdania z przebiegu pracy zawodowej sporządzonego za okres od 1 lipca 2001 r. do 31 grudnia 2002 r.

Skarżący kwestionuje zgodność z prawem tej decyzji, jak również sprawozdania z przebiegu pracy zawodowej za okres od 1 lipca 2001 r. do 31 grudnia 2002 r., na podstawie którego decyzja ta została wydana.

Na poparcie swoich zarzutów skarżący wskazuje na:

- naruszenie prawa do obrony, szczególnie przez nieumieszczenie pewnych elementów oceny w aktach osobowych skarżącego, ich częściowe wprowadzenie do zautomatyzowanego systemu „SYSPER 2” oraz niemożliwość zidentyfikowania przedmiotowego sprawozdania z przebiegu pracy zawodowej, które należy uwzględnić;
- naruszenie gwarancji proceduralnych, szczególnie wobec konfliktu interesów między osobą oceniającą i osobą zatwierdzającą oraz naruszenia pewnych trybów wykonania art. 43 i 45 regulaminu pracowniczego;
- dopuszczenie się w tym przypadku oczywistego błędu w ocenie;
- niedopełnienie obowiązku uzasadniania decyzji.

Skarga wniesiona dnia 15 lipca 2004 r. przez Dimitrę Lantzoni przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-289/04)**

(2004/C 262/68)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 15 lipca 2004 r. do Sekretariatu Sądu Pierwszej Instancji wpłynęła skarga przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, złożona przez Dimitrę Lantzoni, zamieszkałą w Übersyren (Luksemburg), reprezentowaną przez adwokata Clara Marhuenda, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez stronę przeciwną, doręczonej skarżącej dnia 7 października 2003 r., odmawiającej uwzględnienia jej sprzeciwu od punktacji w ramach awansów w latach 1999/2000 oraz awansów w 2001 r.;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dnia 5 lutego 2002 r. skarżącej, urzędnikowi Trybunału Sprawiedliwości została doręczona decyzja o przyznaniu jej zera punktów awansowych za lata 1999 i 2000. Dnia 16 lutego 2003 r., skarżąca została również poinformowana, że w ramach awansów w 2001 r. został jej przyznany jeden punkt. Sprzeciwiła się ona tej ocenie, a następnie dołączyła do tego sprzeciwu również sprzeciw dotyczący przyznania zera punktów za lata 1999 i 2000. Sprzeciw dotyczący lat 1999 i 2000 został oddalony jako spóźniony, a dotyczący roku 2001 – jako nieuzasadniony.

Na poparcie niniejszej skargi skarżąca podnosi, że punktacja naruszała decyzję Trybunału z dnia 18 października 2000 r. ustanawiającą ten system, jako że nie została oparta na sprawozdaniach z oceny skarżącej, a przyznana ilość punktów zupełnie nie odpowiadała ich treści. Wobec oddalenia jako spóźnionego jej sprzeciwu od nieprzyznania punktów za lata 1999 i 2000, skarżąca podnosi, że prawie dwuletnie opóźnienie w doręczeniu jej sprawozdania z oceny za lata 1999/2000 pozbawiło ją możliwości zapoznania się we właściwym czasie z uchybieniami, którymi dotknięta była decyzja o przyznaniu punktów w ramach tej oceny. Zdaniem skarżącej, zasada pewności prawa w zakresie dokonywania awansów nie ucierpiałaby w najmniejszym stopniu w przypadku, gdyby pozwolono jej sprzeciwić się od punktacji za te dwa lata biorąc pod uwagę, że liczba uzyskanych punktów nie gwarantuje automatycznie awansu.

Skarga wniesiona dnia 21 lipca 2004 r. przez Miguela Teixeira Gaspar, Pedra Paixão Telhada, Ricarda Jorge da Silva Seara Pinto de Amorim i Fernanda Miguela Santosa Ribeiro przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-290/04)

(2004/C 262/69)

(Język postępowania: portugalski)

Dnia 21 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi

Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przez Miguela Teixeira Gaspar, Pedra Paixão Telhada, Ricarda Jorge da Silva Seara Pinto de Amorim i Fernanda Miguela Santosa Ribeiro zamieszkałych q Parede i Brandosa (Portugalia), reprezentowanych przez adwokatów Anę Clarę Santos i Ines Alôves Guerra.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji czwartej izby OHIM z dnia 17 marca 2004 r., w sprawie R 0682/2001-4, notyfikowanej skarżącym dnia 18 maja 2004 r.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy João Pedro Lamúrias Escoval

Znak będący przedmiotem wniosku Znak graficzny „MOONSPELL” – wniosek nr 483438, używany dla produktów i usług klasy 41 (taśma muzyczna)

Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia będącego przedmiotem sprzeciwu Skarżący

Znak towarowy lub oznaczenie będące przedmiotem sprzeciwu Znak imienny „MOONSPELL” używany przez skarżących dla produktów i usług klasy 41 (taśma muzyczna)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej Oddalenie skargi

Argumenty przywołane w skardze Naruszenie art. 8 ust. 1, 2 litera c) i 4 oraz art. 75 i 76 Rozporządzenia Rady 40/94⁽¹⁾. Znak w sposób powszechnie używany przez skarżących w momencie wniesienia wniosku do przedmiotowego rejestru. Niedbała ocena dowodów przedstawionych przez skarżących.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 9 lipca 2004 r. przez Guy Tacheleta przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-293/04)

(2004/C 262/70)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 9 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Guy Tacheleta, zamieszkałego w Rijmenam (Belgia), reprezentowanego przez Nicolasa Lhøesta, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 2 września 2003 r., w której
 - Komisja nie zastosowała wobec skarżącego dodatkowej zasady starszeństwa służbowego w wymiarze 48 miesięcy w chwili mianowania;
 - Komisja nie odtworzyła kariery skarżącego w grupie zaszerogowania poprzez przyspieszenie jego awansu do grupy zaszerogowania B3 i przyznanie mu, w takim wypadku, grupy zaszerogowania B2 (obecnie B*8);
 - Komisja nie przystąpiła do porównawczego uwzględnienia zasług dla potrzeb tego postępowania w sprawie awansów, począwszy od którego możliwe było awansowanie skarżącego do grupy zaszerogowania B3;
- W takim zakresie, w jakim zachodzi potrzeba, uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 16 marca 2004 r. nie uwzględniającej zażalenia skarżącego (R/714/03);
- Zasądzenie od strony pozwanej zapłaty odszkodowania ustanowionego prowizorycznie w wysokości 125.000 euro, gdyby nie była ona w stanie odtworzyć kariery skarżącego w grupie zaszerogowania;
- obciążenie całością kosztów postępowania strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, który w chwili naboru w październiku 1995 r. został zaklasyfikowany do grupy zaszerogowania B5, stopień 3, sprzeciwia się decyzji organu powołującego, który zmienił tę klasyfikację na stopień 2 grupy zaszerogowania B4, a nie stopień 3 grupy zaszerogowania B4, nie odtworzył kariery skarżącego w grupie zaszerogowania i nie przystąpił do porównawczego uwzględnienia zasług, dla potrzeb tego postępowania w sprawie awansów, począwszy od którego możliwe było awansowanie skarżącego do grupy zaszerogowania B3.

Na poparcie swoich żądań skarżący powołuje się na:

- jeżeli chodzi o starszeństwo stopnia w chwili naboru, naruszenie decyzji Komisji z dnia 6 czerwca 1973 r. i 1 września 1983 r. dotyczących kryteriów mających zastosowanie

do awansu do grupy zaszerogowania i zaklasyfikowania na stopień w chwili naboru, naruszenie art. 5 ust. 3 Regulaminu i zasady równości, jak również niedopełnienie obowiązku uzasadnienia swoich decyzji.

- jeżeli chodzi o odmowę odtworzenia kariery, naruszenie art. 5 ust. 3 i 45 Regulaminu.

Skarga wniesiona dnia 23 lipca 2004 r. przez Internationale Hilfsfonds e.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-294/04)

(2004/C 262/71)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 23 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Internationale Hilfsfonds e.V., z siedzibą w Rosbach (Republika Federalna Niemiec), reprezentowana przez H. Kalteneckera, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- zasądzenie od strony przeciwnej na rzecz powoda kwoty 54.037,00 EUR, ze względu na szkodę materialną doznaną przez skarżącą poprzez naruszające obowiązek urzędowy zachowanie pracownika Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest niemiecką organizacją pozarządową w zakresie działalności humanitarnej.

Skarżąca podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji stwierdził wadliwość zachowania Komisji w sprawie T-321/01⁽¹⁾ odnośnie oddalenia wniosków skarżącej o współfinansowanie i stwierdził nieważność odpowiedniej decyzji Komisji. Skarżąca wskazuje, że poniosła znaczne koszty w postępowaniach przedsądowych przed Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich. Sąd Pierwszej Instancji uznał na podstawie regulaminu, że nie jest dopuszczalne zasądzenie zwrotu tych kosztów w ramach sprawy T-321/01. W tej sytuacji skarżącemu pozostaje jedynie droga zaskarżenia Komisji ze względu na odpowiedzialność urzędniczą, zgodnie z art. 288 ust. 2 TWE.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 18 września 2003 r. w sprawie T-321/01, Internationale Hilfsfonds / Komisja (jeszcze nie publikowane w Zbiorze Orzeczeń).

Skarga wniesiona dnia 22 lipca 2004 r. przez Salvadora Contreras Gila, Joségo Ramiro Lópeza i Antonia Ramiro Lópeza przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-296/04)

(2004/C 262/72)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 22 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej przez Salvadora Contreras Gila, Joségo Ramiro Lópeza i Antonia Ramiro Lópeza, zamieszkałych w Jaén (Hiszpania), reprezentowanych przez José Francisco Vázquez Medina, adwokata przy Ilustre Colegio w Jaén.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności – ipso iure – art. 1 ust. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 864/04
- wstrzymanie się z wydaniem postanowienia odnośnie kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Dla poparcia swych zarzutów skarżący powołują się na naruszenie zasady zaufania do prawa, a zatem pewności prawa, jak również na naruszenie doktryny właściwego administrowania w ten sposób, że na skutek ustanowienia zaskarżonym przepisem jako okresu referencyjnego dla obliczania wsparcia bezpośredniego dla rolników produkujących oliwę z oliwek, wyłącznie kampanii z lat 1999/2000, 2000/2001, 2001/2002 i 2002/2003, rolnicy, którzy, zgodnie z uregulowaniem zawartym w rozporządzeniu nr 2366/98, sadzili oliwki w latach 1997 lub 1998 z trudnością nabędą prawo do otrzymania przewidzianego wsparcia, ponieważ we wspomnianych kampaniach produkcja była niewystarczająca, biorąc pod uwagę niezbędny okres ośmiu lat życia drzewa oliwnego dla osiągnięcia pełnej rentowności produkcji.

Skarżący powołują się również na naruszenie zasady niedyskryminowania w zakresie, w jakim innym Państwom Członkowskim, takim jak Portugalia, zostały przyznane fundusze z przeznaczeniem na finansowanie wzrostu produkcji młodych drzew oliwnych.

Skarga wniesiona dnia 21 lipca 2004 r. przez EFKON AG przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-298/04)

(2004/C 262/73)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 21 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Parlamentowi

Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej przez EFKON AG, z siedzibą w Graz-Andritz (Republika Austrii), reprezentowaną przez Georga Zangera, Rechtsanwalt.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności dyrektywy 2004/52/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. (¹);
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 1 lit. a, b, c i ust. 3 oraz ust. 6 dyrektywy 2004/52/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r.;
- ewentualnie, dopuszczenie technologii używanej przez skarżącą (aktywna podczerwień) przy wprowadzaniu elektronicznych systemów opłat drogowych;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda stwierdzenia nieważności dyrektywy 2004/52/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Skarżąca podnosi, że zaskarżona dyrektywa nakłada obowiązek stosowania pewnych technologii, sprzeciwiając się zasadzie neutralności technologicznej aktów prawa. W ten sposób zostają stworzone regulacje rynkowe korzystne dla technologii wymienionych w dyrektywie i jednocześnie naruszona zostaje zasada konkurencyjności we Wspólnocie. Skarżąca wraz ze swą technologią (dwukierunkowa, szybka technologia aktywnej podczerwieni) zostaje wyłączona z rynku systemów opłat drogowych.

Ponadto, skarżąca podnosi, że przedmiotowa dyrektywa nie jest środkiem skutecznym do osiągnięcia zamierzonego celu – interoperacyjności elektronicznych systemów opłat drogowych w Państwach Członkowskich i jednocześnie stwarza przeszkody współpracy pomiędzy Państwami Członkowskimi, co stanowi naruszenie zasady subsydiarności. Ponadto skarżąca nie brała udziału w postępowaniu legislacyjnym, w wyniku czego zostało naruszone jej prawo do bycia wysłuchanym. Skarżąca została na skutek przedmiotowego aktu prawnego potraktowana w sposób dyskryminujący wobec przemysłu mikrofalowego. Ustanowione przez europejskiego prawodawcę regulacje rynkowe naruszają również wolności podstawowe skarżącej, zagwarantowane w Traktacie o WE.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/52/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29.4.2004 w sprawie interoperacyjności elektronicznych systemów opłat drogowych we Wspólnocie (Dz.U. L 166, str. 124).

**Skarga wniesiona dnia 15 lipca 2004 r. przez easyJet
Airline Company Limited przeciwko Komisji Wspólnot
Europejskich**

(Sprawa T-300/04)

(2004/C 262/74)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 15 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez easyJet Airline Company Limited, z siedzibą w Luton, Wielka Brytania, reprezentowaną przez J. Cooka i L. Mills, Solicitors.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 kwietnia 2004 r., dotyczącej postępowania wszczętego na podstawie art. 81 TWE (Sprawa COMP/38.284/D2 Societ  Air France/Alitalia Linee Aeree Italiane S.p.A);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja stwierdziła, iż artykuł 81 ustę 1 TWE nie znajduje zastosowania do porozumienia o współpracy pomiędzy przewoźnikami lotniczymi Air France i Alitalia w okresie od 12 listopada 2001 r. do 11 listopada 2007 r., pod warunkiem dostosowania się do zobowiązań zawartych w załączniku tejże decyzji.

Skarżąca, która sama jest przewoźnikiem lotniczym, domaga się stwierdzenia nieważności tejże decyzji. Podnosi ona, iż porozumienie o współpracy stanowi połączenie działalności stron, które go zawarły, na trasach pomiędzy Francją i Włochami, i jako takie powinno zostać ocenione według rozporządzenia Rady nr 4064/89 ⁽¹⁾. Następnie podnosi, iż Komisja niepoprawnie zdefiniowała rynek relevantny, przez to, że nie wzięła pod uwagę, iż obie strony porozumienia są sprzedawcami usług lotniskowych i błędnie przyjęła, iż oba lotniska paryskie są równorzędne, oraz że przewoźnicy oferujący niskie koszty przewozu na odcinku Francja-Włochy nie stanowią atrakcyjnej alternatywy dla pasażerów, którym zależy na czasie podróży.

Skarżąca uważa ponadto, iż Komisja niewłaściwie zastosowała artykuł 81 ustę 1 WE, dokonując niepoprawnego oszacowania istnienia potencjalnej konkurencji pomiędzy stronami porozumienia, poprzez brak dokładnego zbadania czy porozumienie nie spełnia czterech warunków wymienionych w paragrafie trzecim tegoż przepisu i opierając swoje wnioski na oczywistych błędach prawnych i w dokonanych ocenach. Odnosnie do zobowiązań stanowiących załącznik do decyzji, Skarżąca utrzymuje, iż Komisja nie dokonała odpowiedniej oceny ich skuteczności, a także nie zbadała, czy są one wystarczające dla przywrócenia konkurencji. Na koniec podnosi, iż zaskarżona decyzja nie zawiera stosownego uzasadnienia, jako

że Komisja nie rozważyła posiadania przez strony pozycji dominującej na jakimkolwiek rynku, a także możliwości zastosowania artykułu 82 WE do łączącego ich porozumienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw.

**Skarga wniesiona dnia 28 lipca 2004 r. przez Clearstream
Banking Aktiengesellschaft i Clearstream International
societ  anonyme Luxembourg przeciwko Komisji
Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-301/04)

(2004/C 262/75)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 28 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Clearstream Banking Aktiengesellschaft z siedzibą we Frankfurcie nad Menem i Clearstream International societ  anonyme Luxembourg z siedzibą w Luksemburgu, reprezentowane przez Horst Satzky i Bernhard M. Maasen, adwokatów.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 2 czerwca 2004 r. skierowanej do skarżących w sprawie COMP/38.096 dotyczącej (i) stwierdzenia nadużywania pozycji dominującej na rynku i (ii) zobowiązania do zaniechania naruszenia
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja zarzuca skarżącym naruszenie art. 82 WE. Zdaniem Komisji skarżące nadużyły pozycji dominującej na rynku poprzez rzekome odmawianie, przez okres prawie dwóch lat, świadczenia na rzecz Euroclear Bank S.A. („EB”) tak zwanych pierwotnych usług clearingu i rozliczeń w zakresie niemieckich akcji imiennych oraz poprzez cenowe dyskryminowanie EB przy świadczeniu pierwotnych usług clearingu i rozliczeń przez okres pięciu lat.

Skarżące kwestionują ten zarzut i wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji. Główny zarzut skarżących skierowany jest przeciwko przyjęciu przez Komisję, że skarżąca Clearstream Banking AG („CB”) posiada na przedmiotowym rynku pozycję dominującą.

Skarżące podnoszą, że negocjacje pomiędzy CB i EB, dotyczące zawierania transakcji w zakresie papierów wartościowych mających za przedmiot niemieckie akcje imienne nie trwały dwa lata, lecz maksymalnie dziewięć miesięcy. Przyczyna tak długiego okresu tkwiła po stronie EB, a nie po stronie CB. W żadnym czasie CB nie miała interesu ani nawet zamiaru, aby odmawiać EB usług, które CB świadczyła na rzecz innych klientów.

Skarżące podnoszą dalej, że przy negocjacjach nie można przeoczyć, że zawieranie transakcji w zakresie papierów wartościowych mających za przedmiot niemieckie akcje imienne jest całkowicie pozbawione znaczenia dla wymiany usług pomiędzy CB i EB. Przy kształtowaniu cen skarżące kierowały się zasadą równego traktowania porównywalnych klientów. EB nie jest porównywalna z grupą klientów wskazaną przez Komisję dla uzasadnienia zarzutu o dyskryminację.

Ponadto skarżące podnoszą, że Komisja nigdy nie twierdziła, że Clearstream International S.A. Luxembourg („CI”) jest przedsiębiorstwem dominującym na rynku. Już z tego powodu nie mogło ono nadużyć pozycji dominującej. Nadto, zawarte w decyzji określenie granic przedmiotowo właściwego rynku jest nieodpowiednie. Skarżące uważają, że dokonane przez Komisję rozróżnienie pomiędzy „pierwotnymi” i „wtórnymi” usługami rozliczeń jest merytorycznie nieuzasadnione, a nawet pozostające w sprzeczności. Istnieje jedynie jeden przedmiotowo właściwy rynek dla usług clearingu i rozliczeń. Na tym właściwym rynku dla wszystkich usług clearingu i rozliczeń, CB nie posiada pozycji dominującej. W związku z tym ani CB, ani CI nie są adresatami normy art. 82 EW. Już ze względu na błędne określenie granic rynku – a co za tym idzie – wobec braku zaistnienia pozycji dominującej, należy stwierdzić nieważność przedmiotowej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2004 r. przez Maison de l'Europe Avignon Méditerranée przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-302/04)

(2004/C 262/76)

(Język postępowania: francuski)

Do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła w dniu 26 lipca 2004 r. skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez stowarzyszenie Maison de l'Europe Avignon Méditerranée z siedzibą w Avignon (Francja), reprezentowane przez François Martineau, avocat.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Komisji kwoty 394 066,76 euro w związku z niewywiązywaniem się przez nią ze zobowiązań finansowych wobec Maison de l'Europe Avignon Méditerranée;

- obciążenie strony pozwanej całością kosztów podlegających zwrotowi, których wysokość określona została na kwotę 10 000 euro.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem skarżącego, Komisja przyjęła do wiadomości w sposób nieoficjalny od 1996 r. utworzenie Info Point Europe, działającego w jego strukturach. W roku 2000 skarżący podpisał z Komisją umowę o utworzeniu Info Point Europe (punkt informacyjny Europa), co zdaniem skarżącego stanowiło sformalizowanie istniejącej sytuacji. W roku 2004 umowa została przez Komisję wypowiedziana.

Skarżący zamierza za pomocą niniejszej skargi pociągnąć Komisję do odpowiedzialności umownej, celem uzyskania zapłaty za usługi, jakie świadczył od 1996 r. w charakterze europejskiego punktu informacyjnego Komisji.

Zdaniem skarżącego, Komisja nie wywiązała się ze swoich zobowiązań umownych i jest mu winna liczne odsetki za zwłokę oraz zapłatę za usługi świadczone podczas festiwalu w Avignon i za utrzymywanie centrum dokumentacji europejskiej od 1996 r.

Skarga wniesiona dnia 29 lipca 2004 r. przez European Dynamics SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-303/04)

(2004/C 262/77)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 29 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez European Dynamics S.A., z siedzibą w Atenach, Grecja, reprezentowaną przez S. Pappasa, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszenia Komisji o przetargu nr 2003/S249-221 337 ESP-DIMA;
- stwierdzenie nieważności zaproszenia Komisji do składania ofert nr PO/2003/192 (ESP-DIMA);
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 czerwca 2004 r., przyznającej ofercie konsorcjum European Dynamics tylko drugie miejsce, po ofercie podmiotu wygrywającego przetarg;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 lipca 2004 r., odmawiającej uwzględnienia odwołania strony skarżącej od wyniku przetargu;
- obciążenie Komisji kosztami i wydatkami (w tym kosztami i wydatkami prawnymi) poniesionymi przez European Dynamics w związku z niniejszą skargą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca należy do konsorcjum, które wygrało przetarg na świadczenie usług w zakresie oprogramowania sieciowego ESP Lot 5. Przetarg na oprogramowanie dotyczące zarządzania danymi/informacjami ESP Lot 4 wygrało inne konsorcjum.

Zdaniem skarżącej, przetarg zaskarżony w niniejszym postępowaniu, ESP-DIMA, oparty był na błędnym założeniu, że świadczenie usług w zakresie zarządzania danymi i informacjami stanowi nowy rynek i że zakres korzystania z ESP Lot 4 przekroczył wszelkie oczekiwania. Skarżąca twierdzi, że Komisja nieprawidłowo przydzieliła ESP Lot 4 pracę, która, zdaniem skarżącej, należała do zakresu ESP Lot 5. Skarżąca twierdzi, że w rezultacie Komisja zmuszona była do zwiększenia prognozy budżetowej dla ESP Lot 4 i rozpisania nowego przetargu ESP-DIMA, podczas gdy faktyczne kwoty wydatkowane na ESP Lot 5 były niższe niż przewidziane.

Skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja naruszyła istotny wymóg procedury przetargowej w ten sposób, że pomiędzy co najmniej jednym z członków komitetu oceniającego a skarżącą istniał konflikt interesów.

Wreszcie, skarżąca twierdzi, że przyznanie jej drugiego miejsca wśród zwycięskich oferentów przetargu ESP-DIMA nie zostało wystarczająco uzasadnione. Skarżąca podnosi także, że Komisja odmówiła ujawnienia informacji związanych z raportem z oceny.

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2004 r. przez Eden przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM)

(Sprawa T-305/04)

(2004/C 262/78)

(Język postępowania: francuski)

Do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła w dniu 26 lipca 2004 r. skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) wniesiona przez spółkę Eden z siedzibą w Paryżu, reprezentowaną przez Muriel Antoine-Lalance, avocat.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pierwszej izby odwoławczej OHIM z dnia 24 maja 2004 r. (sprawa R 591/2003-4);
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnie towarowy znak towarowy:

Znak zapachowy „ZAPACH DOJRZAŁYCH TRUSKAWEK” wraz z graficznym wyobrażeniem truskawki – rejestracja nr 001122118.

Towary lub usługi:

Towary sklasyfikowane w klasie 3, 16, 18 i 25.

Decyzja zaskarżona przed izbą odwoławczą:

Odmowa rejestracji przez eksperta.

Decyzja izby odwoławczej:

Nieuwzględnienie odwołania

Ponoszone zarzuty:

Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 40/94.

Skarga wniesiona dnia 15 lipca 2004 r. przez Monikę Luxem przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-306/04)

(2004/C 262/79)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 15 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Monikę Luxem, zamieszkałą w Brukseli, reprezentowaną przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne Marchall, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji odmawiającej powołania jej na stanowisko urzędnika Wspólnot Europejskich i przydzielenia jej do DG ds. rozwoju/A.2 na stanowisko zgłoszone jako wakujące pod numerem COM/2002/6022/F oraz odmawiającej przydzielenia jej na inne stanowisko odpowiadające jej umiejętnościom i jej profilowi zawodowemu
- obciążenie kosztami strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zgłosiła swą kandydaturę w konkursie ogólnym COM/A/6/01 na [zatrudnienie] administratorów w dziedzinie stosunków zewnętrznych i zarządzania pomocą. W swoim zgłoszeniu wskazała, że po studiach trwających trzy lata uzyskała niemiecki dyplom. Po zdaniu konkursu zgłosiła swą kandydaturę na wakujące stanowisko w Komisji. Pismem z dnia 30 lipca 2003 r. Komisja poinformowała ją, że z uwagi na jej dyplom nie była w stanie uwzględnić jej kandydatury. Według Komisji, tylko niemiecki dyplom otrzymany po ukończeniu czteroletnich studiów spełniał wymogi przyjęcia w konkursie przewidujące, że wymagane dyplomy winny umożliwić podjęcie studiów doktoranckich.

Na poparcie swej skargi o stwierdzenie nieważności tej decyzji, skarżąca podnosi naruszenie zasady pewności prawa, niezgodność z prawem wycofania się z decyzji, która nadała prawa podmiotowe, naruszenie ogłoszenia o przedmiotowym konkursie, a także oczywisty błąd w ocenie.

Skarga wniesiona dnia 19 lipca 2004 r. przez Carlo Pagliacciego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-307/04)**

(2004/C 262/80)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 19 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Carlo Pagliacciego, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne Marchalla, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursu COM/A/1/02 przyznającej skarżącemu z egzaminów notę/ocenę niewystarczającą do wpisania go na listę laureatów;
- obciążenie kosztami strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi, skarżący podnosi naruszenie ogłoszenia o konkursie przez to, że kilku kandydatów wpisanych na listę laureatów nie posiadało wymaganego, w bezpośrednim związku z dziedziną rolnictwa, dyplomu. Podnosi także, że jeden z członków komisji pracował na co dzień z niektórymi kandydatami. Według skarżącego, ta okoliczność stawiała przedmiotowych kandydatów w szczególnym

położeniu w porównaniu z innymi kandydatami i stąd stanowiło to naruszenie zasady równego traktowania i niedyskryminacji. Jako że organ powołujący nie został powiadomiony o tej sytuacji, skarżący podnosi na tej podstawie również naruszenie art. 14 Regulaminu Pracowniczego.

Skarga wniesiona dnia 19 lipca 2004 r. przez Francesco Ianniello przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-308/04)**

(2004/C 262/81)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 19 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Francesco Ianniello, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne Marchalla, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji osoby oceniającej w postępowaniu odwoławczym z dnia 8 września 2003 r., ustanawiającej sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej skarżącego za okres 2001-2002;
- obciążenie kosztami strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi, skarżący podnosi naruszenie art. 8 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 43 regulaminu pracowniczego. Skarżący wskazuje, że przepis ten jest niezgodny z prawem przez to, że przewiduje wyznaczenie członków parytetowego komitetu ds. oceny, którzy mają bądź ten sam, bądź niższy stopień niż stopień skarżącego i tym samym nie ma gwarancji ich niezależności, nie mają oni również wymaganych kompetencji. Skarżący podnosi także, że chociaż pełni funkcje w organizacji związkowej, kierownik działu kadr lub jego zastępca nie wyłączyli się i uczestniczyli w ocenie jego skargi.

Skarżący podnosi ponadto naruszenie obowiązku poufności przez członków parytetowego komitetu ds. oceny, naruszenie zasady bezstronności i obiektywizmu tego komitetu, naruszenie prawa do obrony i zasady kontradyktoryjności, naruszenie zasady dobrego administrowania oraz oczywisty błąd w ocenie i niespójność między komentarzami a przyznanymi notami.

**Skarga wniesiona dnia 28 lipca 2004 r. przez TV 2/
DANMARK A/S przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-309/04)

(2004/C 262/82)

(Język postępowania: duński)

Dnia 28 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez TV 2/DANMARK A/S, z siedzibą w Odense (Dania), reprezentowaną przez Olafa Koktvedgaard, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie w całości, ewentualnie w części, nieważności decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. C(2004)1814 fin w sprawie C 2/2003 (ex NN 22/2002) dotyczącej środków przyznanych przez Danię dla TV2/Danmark
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała pomoc, która została w latach 1995-2004 udzielona TV2/Danmark w formie opłat abonamentowych oraz innych środków, za zgodną z zasadami wspólnego rynku, za wyjątkiem kwoty 628,2 milionów DKK, która w opinii Komisji stanowi sprzeczną z normami Traktatu pomoc państwa. Królestwo Danii zostało zobowiązane do zażądania zwrotu tej kwoty od strony skarżącej.

Celem poparcia złożonych wniosków strona skarżąca domaga się uznania, że zaskarżona decyzja została podjęta z pominięciem istotnych przepisów proceduralnych, art. 87 ust. 1 WE, art. 86 ust. 2 WE, art. 295 WE oraz przepisów protokołu dotyczącego systemu radiofonii i telewizji publicznej. Konkretnie, strona skarżąca podnosi w szczególności, że:

- naruszono zasadę kontrydiktoryjności, wzięto pod uwagę przy obliczaniu nadmiernej kompensacji kwotę, która nie odnosi się do okresu objętego postępowaniem oraz, że podstawa i uzasadnienie oszacowania kapitału własnego TV2 są niewystarczające;
- podstawą badania Komisji nie była sytuacja w momencie przyznawania poszczególnych środków dla TV2;
- wpływy z opłat abonamentowych uzyskane przez TV2, a w latach 1995-1997 środki finansowe z reklam uzyskane przez TV2 za pośrednictwem TV2-Fonden, nie stanowią pomocy państwa, ponieważ nie są środkami publicznymi;

— nie mamy do czynienia z pomocą państwa, pomimo że udzielone środki mogły przekraczać koszty netto realizacji zadań z tytułu pełnienia misji publicznej, ponieważ środki te nie zostały zużyte na subsydiowanie skrośne (pokrywanie kosztów jednego rodzaju prowadzonej przez przedsiębiorstwo działalności gospodarczej przychodami pochodzącymi z innego rodzaju działalności) działalności komercyjnej;

— TV2 nie uzyskała żadnej korzyści gospodarczej, której nie uzyskalaby w normalnych warunkach rynkowych, ponieważ osiągnięta nadwyżka nie przekracza normalnego zysku z wykonywania przez TV2 zadań z tytułu pełnienia misji publicznej i ponieważ struktura kapitału własnego TV2 była uzasadniona przyczynami rynkowymi;

— struktura kapitału własnego TV2 nie wykracza poza poziom potrzebny do pełnienia zadań z tytułu pełnienia misji publicznej;

— nie można zażądać zwrotu od spółki akcyjnej TV2/Danmark A/S, utworzonej po zakończeniu postępowania, ponieważ wzbogacenie nie dotyczyło tej spółki;

— należy stwierdzić nieważność żądania zwrotu odsetek od kwoty podlegającej zwrotowi, ponieważ odsetki już są zawarte w tej kwocie.

**Skarga wniesiona dnia 26 lipca 2004 r. przez Ferrero oHG
mbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku
Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)**

(Sprawa T-310/04)

(2004/C 262/83)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 26 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) przez spółkę Ferrero oHG mbH, z siedzibą we Frankfurcie nad Menem (Niemcy), reprezentowaną przez M. Schaeffer, prawnik.

Drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą była Cornu SA Fontain.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 17 marca 2004 r. w sprawie R 01540/2002-2 i uznał sprzeciw nr B 245 714;
- obciążenie zgłaszającego znak towarowy kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	Cornu SA Fontain
Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:	Słowny znak towarowy „FERRO” dla towarów z klasy 30 (krakersy)
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na który powołano się w sprzeciwie:	Skarżący
Sporny znak towarowy lub oznaczenie:	Krajowy słowny znak towarowy „FERRERO” dla towarów z klasy 5, 29, 30, 32 i 33 (czekolada itp.)
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Odrzucenie sprzeciwu
Decyzja Izby Odwoławczej:	Odrzucenie odwołania
Uzasadnienie skargi:	Naruszenie art. 8 ust. 1 lit b) rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 22 lipca 2004 r. przez José Luisa Buendíę Sierrę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-311/04)

(2004/C 262/84)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 22 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga wniesiona przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez José Luisa Buendíę Sierrę, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Marca van der Woudego i Valérie Landes, adwokatów.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego Służby Prawnej, przyznającej skarżącemu jeden tylko punkt pierwszeństwa dyrekcji generalnej w ramach procesu przyznawania awansów 2003, potwierdzonej i uczynionej ostateczną przez decyzję organu powołującego, stanowiącą o oddaleniu skargi o ponowne rozpatrzenie sprawy;

— stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego, nie przyznającej skarżącemu żadnego punktu specjalnego pierwszeństwa „Komitetu ds. awansu za dodatkowe obowiązki w interesie instytucji” z tytułu procesu przyznawania awansów 2003;

— stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego, przyznającej skarżącemu w sumie 20 punktów w ramach procesu przyznawania awansów 2003, listy zasług urzędników grupy zaszeregowania A5 w ramach procesu przyznawania awansów 2003, listy urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania A4 w ramach procesu przyznawania awansów 2003 oraz, w każdym razie, decyzji odmawiającej wpisania jego nazwiska na te listy;

— stwierdzenie nieważności, o ile jest taka potrzeba, decyzji odrzucającej skargę;

— obciążenie kosztami strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Według skarżącego, decyzja przyznająca mu jeden tylko punkt pierwszeństwa dyrekcji generalnej jest rezultatem kryteriów ustalonych w Służbie Prawnej, które prowadzą do przyznania tych punktów urzędnikom mającym najdłuższy staż w danej grupie zaszeregowania, niezależnie od ich zasług. Skarżący podnosi w odniesieniu do tej decyzji naruszenie art. 45 Regulaminu Pracowniczego, art. 2 ust. 1 ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 43 Regulaminu Pracowniczego oraz art. 6 ust. 3 i 4 ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 Regulaminu Pracowniczego. Według skarżącego, decyzja ta narusza ponadto zasady równego traktowania oraz prawa do kariery, zawiera oczywisty błąd w ocenie i stanowi nadużycie władzy. W końcu skarżący podnosi naruszenie istotnych przepisów procedury przyznawania punktów oraz badania skargi o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Skarżący utrzymuje ponadto, że decyzja nieprzyznająca mu żadnego punktu pierwszeństwa „Komitetu ds. awansu za dodatkowe obowiązki w interesie instytucji” narusza art. 45 Regulaminu Pracowniczego, art. 9 ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 Regulaminu Pracowniczego oraz zasadę równego traktowania. Według skarżącego decyzja ta jest także dotknięta oczywistym błędem oceny i nadużyciem władzy.

W końcu, skarżący podważa decyzję przyznającą mu w sumie 20 punktów, listę zasług urzędników stopnia A5, listę urzędników awansowanych na stopień A4 i decyzję odmawiającą wpisania jego nazwiska na te listy. W tym względzie, skarżący podnosi przede wszystkim niezgodność z prawem innych aktów zaskarżonych w niniejszej skardze, a także niezgodność z prawem przepisów odnoszących się do procedury oceny personelu 2001-2002, ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 43 Regulaminu Pracowniczego oraz ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 Regulaminu Pracowniczego. Według skarżącego, normy te naruszają art. 25 ust. 2 oraz art. 45 Regulaminu Pracowniczego oraz zasady prawa do kariery i równego traktowania. Skarżący podnosi w końcu, że decyzje są dotknięte wadami braku kompetencji i naruszeniem istotnych przepisów postępowania.

Skarga wniesiona dnia 22 lipca 2004 r. przez Vittoria Di Bucciego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-312/04)**

(2004/C 262/85)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 22 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Vittoria Di Bucciego, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Marca van der Woudego i Valérie Landes, adwokatów.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego Służby Prawnej, przyznającej skarżącemu jeden tylko punkt pierwszeństwa dyrekcyjnej generalnej w ramach procesu przyznawania awansów 2003, utrzymanej w mocy i tym samym uznanej za ostateczną przez decyzję organu powołującego, stanowiącą o oddaleniu skargi o ponowne rozpatrzenie sprawy;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego, nie przyznającej skarżącemu żadnego punktu specjalnego pierwszeństwa „Komitetu ds. awansu za dodatkowe obowiązki w interesie instytucji” z tytułu procesu przyznawania awansów 2003;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego, przyznającej skarżącemu w sumie 20 punktów w ramach procesu przyznawania awansów 2003, listy zasług urzędników grupy zaszeregowania A5 w ramach procesu przyznawania awansów 2003, listy urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania A4 w ramach procesu przyznawania awansów 2003 oraz, w każdym razie, decyzji odmawiającej wpisania jego nazwiska na te listy;
- stwierdzenie nieważności, o ile zachodzi taka potrzeba, decyzji odrzucającej skargę;
- obciążenie kosztami strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i argumenty podniesione w tej sprawie są podobne do przytoczonych w sprawie T-311/04, José Buendia Sierra przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona dnia 30 lipca 2004 r. przez Hewlett-Packard GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-313/04)**

(2004/C 262/86)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 30 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przez Hewlett-Packard

GmbH, z siedzibą w Böblingen (Niemcy) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich. Pełnomocnikami procesowymi strony skarżącej są Fabienne Boulanger, Marius Mrozek i Michael Tervooren, adwokaci.

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM 06/02 z dnia 7 kwietnia 2004 r. orzekającej, że w danym wypadku zwrot (należności celnych) nie jest uzasadniony.

Zarzuty i główne argumenty:

Dnia 21 grudnia 1995 r. strona skarżąca dokonała odprawy celnej swoich towarów pochodzących z Singapuru (drukarki i tonery) znajdujących się w składzie celnym celem wprowadzenia ich na obszar celny Wspólnoty. W związku z odprawą celną tych towarów powstał dług celny. Zgodnie z oświadczeniem strony skarżącej odprawa celnej została dokonana dnia 21 grudnia 1995 r., aby zapewnić sobie możliwość skorzystania z preferencyjnych stawek opłat celnych obowiązujących do dnia 31 grudnia 1995 r. Według stanu prawnego z dnia odprawy celnej, od dnia 1 stycznia 1996 r. miały obowiązywać wyższe stawki opłat celnych za odprawę celną celem wprowadzenia towarów na obszar celny Wspólnoty. Na mocy rozporządzenia nr 3009/95 (*) z dniem 1 stycznia 1996 r. zostało wprowadzone zwolnienie z opłat celnych towarów o identycznym numerze celnym jak towary strony skarżącej.

W listopadzie 1996 r. strona skarżąca złożyła do niemieckiego organu celnego wniosek żądając zwrotu żądanej kwoty. Wniosek został oddalony. Za zgodą strony skarżącej niemiecki organ celny przedłożył sprawę do rozstrzygnięcia Komisji.

Strona skarżąca powołuje się na art. 239 kodeksu celnego i podnosi, że Komisja dokonując opóźnionej publikacji oraz poprzez zaniechanie odpowiednio wcześniejszego ogłoszenia celowo antydatowanego rozporządzenia nr 3009/95, pozostającego w związku z rozporządzeniem Rady nr 3093/95 (**) z dnia 22 grudnia 1995 r., opublikowanym dopiero 21 lutego 1996 r., naruszyła zasadę przewidywalności działań Organów Wspólnoty i tym samym zasadę pewności prawa.

Strona skarżąca podnosi ponadto, że miało miejsce naruszenie art. 12 rozporządzenia Rady nr 2658/87 (***), który przewiduje obowiązek publikacji pełnej wersji nomenklatury scalonej do dnia 31 października danego roku na rok następny. Właśnie ten przepis ma zdaniem strony na celu zapewnienie niezawodnego informowania uczestników obrotu o planowanych zmianach prawa mających konsekwencje finansowe i stanowi z tego względu podstawę bezpiecznego planowania dla obywateli Wspólnoty, umożliwiając im dostosowanie swoich działań do nowej regulacji.

Ponadto strona skarżąca stwierdza, że Komisja naruszyła względem strony skarżącej obowiązek staranności nie informując strony we właściwym czasie o kolejnych zaplanowanych zmianach nomenklatury scalonej. Poza tym, zdaniem strony Komisja wydała zaskarżoną decyzję na podstawie obiektywnie nieistniejących okoliczności, nadużywając swobody oceny na niekorzyść strony skarżącej. Wreszcie strona skarżąca podnosi, że nie działała w sposób oczywiście niedbały ani z zamiarem oszustwa.

- (¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 3009/95 z dnia 22 grudnia 1995 r. zmieniające załącznik I rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 319, str. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 3093/95 z dnia 22 grudnia 1995 r. ustanawiające stawki celne, które mają być stosowane przez Wspólnotę, wynikające z negocjacji w ramach art. XXIV.6 GATT w następstwie przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji do Unii Europejskiej (Dz.U. L 334, str. 1).
- (³) Rozporządzenie Rady (EWG) 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Republikę Federalną Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-314/04)

(2004/C 262/87)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 27 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Republikę Federalną Niemiec, reprezentowaną przez Clausa-Dietera Quassowskiego i Christoph von Donata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zakomunikowanej pismem Dyrektoriatu Generalnego ds. Polityki Regionalnej z dnia 17 maja 2004 r. w zakresie, w którym udział Wspólnot w finansowaniu z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego programu na lata 1997 – 1999 w Północnej Nadrenii Westfalii (EFRR nr 97.02.13.005/ARINCO nr 97.DE.16.005) przeprowadzanego w ramach celu 2 został zmniejszony do kwoty 319.046.236,76 EUR i odmówiono wypłaty na rzecz władz niemieckich ostatniej raty w wysokości 5.488.569,24 EUR;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zarzuca w trybie art. 230 WE naruszenie wtórnego prawa wspólnotowego i ogólnych zasad prawa, naruszenie zakresu uznania Komisji, jak również błędne uzasadnienie zaskarżonej decyzji.

Zaskarżoną decyzją Komisja zmniejszyła do kwoty 319.046.236,76 EUR udział Wspólnot w finansowaniu z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego programu na lata 1997–1999 w Północnej Nadrenii Westfalii (EFRR nr 97.02.13.005/ARINCO nr 97.DE.16.005) przeprowadzanego w ramach celu 2 i odmówiła wypłaty na rzecz władz niemieckich ostatniej raty w wysokości 5.488.569,24 EUR. Okolicznościami towarzyszącymi zmniejszeniu udziału jest niższe wykorzystanie programu w zakresie niektórych działań i wyższe wykorzystanie programu w zakresie innych działań w porównaniu z indykatywnym planem finansowym. Wyrównanie nie nastąpiło w ramach danych priorytetów programu, ale w programie jako całości.

Komisja jest zdania, że możliwe jest przesunięcie (transfer) pomiędzy działaniami, jednakże nie pomiędzy priorytetami programu, względnie przesunięcie między priorytetami wymagałoby wcześniejszej, ponownej decyzji Komisji. Reguła ta obowiązuje również w przypadku faktycznie wyższych wydatków w ramach zatwierdzonego programu, które nie byłyby związane z wnioskiem o zwiększenie udziału EFRR.

Rząd federalny ocenia przesunięcia jako merytorycznie uzasadnione. Rząd ten twierdzi, że nieznaczne w swym zakresie przesunięcia służyły lepszemu osiągnięciu wspólnotowych celów wsparcia. Brak jest podstaw do zmniejszenia udziału. W szczególności nie można uzasadniać zmniejszenia zatwierdzonego udziału EFRR tym względem, że właściwe władze i instytucje w kraju związkowym Północnej Nadrenii Westfalii elastycznie stosowały indykatywny plan finansowy programu interwencji strukturalnych Wspólnoty w obszarach objętych celem 2 w okresie od 1 stycznia 1997 r. do 31 grudnia 1999 r. Mając na uwadze powyższe, zmniejszenie należnego salda narusza prawo wspólnotowe.

Rząd federalny wskazuje ponadto, że Komisja zawężyła, niezgodnie z celem pomocy, zakres możliwości działania Państwa Członkowskiego lub właściwych władz i instytucji lokalnych w wyniku tego, że nie dopuszcza elastyczności na poziomie priorytetów nawet wtedy, kiedy pod koniec okresu wsparcia nie można już uzyskać formalnego zatwierdzenia Komisji.

Skarga wniesiona dnia 2 sierpnia 2004 r. przez Wam spa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-316/04)

(2004/C 262/88)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 2 sierpnia 2004 r. Wam spa reprezentowana przez adwokata Ernesto Giulianiego wniosła do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji Komisji nr C(2004) 1812 z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Włochy na rzecz Wam spa w latach 1995-2000, w zakresie, w jakim Wam spa ją uznaje i deklaruje jako zgodną ze wspólnym rynkiem,
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie wniosku-zawiadomienia Morton Machine Company Limited Komisja zadecydowała o wszczęciu formalnej procedury badania sprawy, przewidzianej w art. 88 ust. 2 WE, w odniesieniu do dwóch przypadków pomocy finansowej przyznanej przez Włochy na rzecz Wam spa w latach 1995-2000. Na mocy zaskarżonej decyzji Komisja uznała takie środki pomocowe za pomoc państwa, stwierdzając, że są one niezgodne ze wspólnym rynkiem z uwagi na naruszenie art. 87 WE.

Na poparcie skargi skarżąca wskazała na następujące naruszenia:

- naruszenie przez Komisję ogólnych zasad bezstronności, autonomii, niezależności, słuszności i prawidłowego wykonywania swoich funkcji poprzez potraktowanie w sposób nieobiektywny wniosku-zawiadomienia Morton Machine Limited i poprzez odrzucenie w powyższych okolicznościach i bez uzasadnienia propozycji ze strony Wam spa co do zwrotu różnicy pomiędzy oprocentowaniem rynkowym stosowanym wobec Wam spa w chwili otrzymania poszczególnych transz pożyczki, a oprocentowaniem zastosowanym w dwóch omawianych przypadkach pomocy finansowej;
- naruszenie przez Komisję art. 87 WE lub jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu za niezgodne ze wspólnym rynkiem środków pomocowych przyznanych na rzecz Wam spa, w zakresie, w jakim mogą prowadzić do zakłócenia konkurencji w stosunkach wewnątrzspółnotowych, pomimo, że nie mogło być mowy o istnieniu konkurencji pomiędzy Wam spa a Morton Machine Limited, jako że Wam spa nie zajmowała się ani produkcją ani wprowadzaniem do obrotu mieszanek przemysłowych, zaś Wam Engineering Limited nie była oddziałem Wam spa, lecz niezależną spółką z siedzibą w Anglii, i podlegającą prawu angielskiemu;
- naruszenie przez Komisję art. 88 ust. 2 Traktatu WE poprzez uznanie za sprzeczne z prawem środków pomocy państwa przyznanych na rzecz Wam spa w wykonaniu ustawy włoskiej, a konkretnie Ustawy nr 394 z 29/07/1981, którą Komisja uznała za zgodną z przepisami wspólnotowymi, a w każdym razie naruszenie wspólnotowej zasady pewności prawa wskutek braku przyjęcia przez Komisję jakiegokolwiek regulacji w przedmiocie pomocy na potrzeby działalności polegającej na ekonomicznej penetracji krajów nie należących do UE;
- naruszenie bądź niewłaściwe zastosowanie przez Komisję art. 87 i 88 Traktatu WE poprzez uznanie, że nie poinformo-

mowano o podstawie prawnej przyznanych środków pomocowych i poprzez uznanie ich za niezgodne ze wspólnym rynkiem jedynie na podstawie braku powyższej informacji, nie zaś w oparciu o odpowiednią ocenę merytoryczną;

- naruszenie przez Komisję art. 87 Traktatu WE oraz art. 2 lit. b) rozporządzenia WE nr 69/2001 poprzez zakwalifikowanie jako pomocy eksportowej, do której nie stosuje się zasady de minimis, środków pomocowych niezwiązanych z jakąkolwiek ilością eksportowanych produktów, lecz ze zwyczajną próbą penetracji handlowej rynków spoza UE.

Skarżąca podnosi również zarzut, że Komisja naruszyła pod różnymi względami obowiązek uzasadnienia aktów prawnych, jak również zarzut naruszenia zasad sprawiedliwości i słuszności oraz zasad prawidłowej administracji.

Skarga wniesiona dnia 3 sierpnia 2004 r. przez Królestwo Danii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-317/04)

(2004/C 262/89)

(Język postępowania: duński)

Dnia 3 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Królestwo Danii, reprezentowane przez pełnomocnika Jørgena Molde, wspieranego przez Petera Bieringa oraz Kima Lundgaard Hansena, adwokatów.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie środków przyznanych przez Danię dla TV2/Danmark
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie środków przyznanych przez Danię dla TV2/Danmark, w części dotyczącej art. 2
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie środków przyznanych przez Danię dla TV2/Danmark, w części dotyczącej art. 2, 3 i 4
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała pomoc, która została w latach 1995-2004 udzielona TV2/Danmark w formie opłat abonamentowych oraz innych środków, za zgodną z zasadami wspólnego rynku, za wyjątkiem kwoty 628,2 milionów DKK, która w opinii Komisji stanowi sprzeczną z normami Traktatu pomoc państwa. Królestwo Danii zostało zobowiązane do zażądania zwrotu tej kwoty od TV2/Danmark A/S.

Na poparcie złożonych wniosków rząd duński podnosi, że decyzja Komisji z dnia 19 maja 2004 r.:

- narusza istotne wymogi proceduralne;
- jest sprzeczna z art. 295 Traktatu, traktatowymi zasadami dotyczącymi pomocy państwa zawartymi w art. 87 ust. 1 oraz art. 86 ust. 2, a także protokołem dotyczącym systemu radiofonii i telewizji publicznej w Państwach Członkowskich, a także
- jest sprzeczna z rozporządzeniem Rady nr 659/1999 ⁽¹⁾ oraz dyrektywą Komisji nr 80/723 ⁽²⁾.

Na poparcie głównego wniosku o stwierdzenie nieważności rząd duński podnosi, że:

- naruszono zasadę kontrydiktoryjności, która miała konkretne znaczenie dla możliwości obrony przez rząd swego stanowiska, czego skutkiem była decyzja Komisji;
- ani opłaty abonamentowe uzyskane przez TV2, ani przychody z reklam uzyskane przez TV2 za pośrednictwem TV2-Fonden do momentu zakończenia przezeń działalności w 1997 r. nie są pomocą państwa, ponieważ nie została udzielona pomoc przy użyciu zasobów państwowych w rozumieniu art. 87 Traktatu;
- kapitał wypracowany w TV2 w latach 1995–2002 stanowi normalny zysk z wykonywania przez TV2 zadań z tytułu pełnienia misji publicznej, a nie „nadmierną kompensację”, która mogłaby być uważana za pomoc państwa, niezgodną z Traktatem;
- obliczenie przez Komisję „nadmiernej kompensacji” jest dotknięte błędem;
- nie mamy do czynienia z pomocą państwa, chociaż środki udzielone TV2 przekraczają koszty netto realizacji zadań z tytułu pełnienia misji publicznej, ponieważ udzielone środki nie zostały w rzeczywistości użyte do subsydiowania skróconego (pokrywanie kosztów jednego rodzaju prowadzonej przez przedsiębiorstwo działalności gospodarczej przychodami pochodzącymi z innego rodzaju działalności) działalności komercyjnej TV2 i z tego powodu nie zakłócają konkurencji;
- środki publiczne ewentualnie przekazane TV2 mogą zostać uznane za udzielone zgodnie z testem prywatnego inwestora przeprowadzonym w warunkach gospodarki rynkowej, a zatem nie była to pomoc państwa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83 z 27.3.1999 str. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Komisji (WE) nr 80/723/EWG z dnia z dnia 25 czerwca 1980 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi (Dz.U. L 195 z 29.7.1980 str. 35).

Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Port Support Customs Rotterdam BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-319/04)

(2004/C 262/90)

(Język postępowania: niderlandzki)

Dnia 27 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Port Support Customs Rotterdam BV z siedzibą w Rotterdamie (Królestwo Niderlandów), reprezentowany przez T. M. Jansena.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 maja 2004 r.,
- nakazanie pozwanej, by przedstawiła skarżącemu informacje i przesłała kopię dokumentów, o których udostępnienie wnioskował.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wystąpił o dostęp do sprawozdania służbowego Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) dotyczącego obuwia i wyrobów tekstylnych pochodzących z Kambodży. Uzyskał on tylko częściowy dostęp do sprawozdania i wobec tego wystąpił również o uzyskanie dostępu do nieujawnionych części sprawozdania. Dostępu tego nie uzyskał.

Na poparcie swojego wniosku skarżący wskazuje na naruszenie art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. ⁽¹⁾ Skarżący wskazuje, że Komisja nie udzieliła odpowiedzi na jego wniosek potwierdzający.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, str. 43.

Skarga wniesiona 29 lipca 2004 r. przez Air Bourbon przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-321/04)

(2004/C 262/91)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 29 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez société Air Bourbon, z siedzibą w Sainte-Marie, Reunion (Francja), reprezentowaną przez Sauvera Vaisse'a, adwokata.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 grudnia 2003 r. nr C(2003) 4708 fin, na mocy której Komisja zezwoliła państwu francuskiemu na przyznanie pomocy państwowej dla Air Austral;
- polecenie Komisji i państwu francuskiemu podjęcia koniecznych kroków celu dokonania zwrotu przez linie Air Austral bezpodstawnie uzyskanej pomocy;
- na podstawie art. 87 § 2 regulaminu Sądu obciążenie Komisji zapłatą na rzecz linii Air Bourbon kwoty 10. 000 euro tytułem zwrotu kosztów postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji C(2003)4708 z dnia 16 grudnia 2003 r., na mocy której Komisja uznała za zgodną ze wspólnym rynkiem, na podstawie art. 87 ust. 3 Traktatu, pomoc przyznaną liniom AIR AUSTRAL. Chodziłoby konkretnie w tym wypadku o pomoc operacyjną w wysokości 1.950.536 euro w formie odpisu podatkowego, z którego skorzystaliby podatnicy, którzy zainwestują w nowe wyposażenie dwóch samolotów typu B 777-2000 w celu otwarcia linii PARYŻ-REUNION i którzy - jako wspólnicy spółki jawnej – oddadzą w najem to wyposażenie na rzecz AIR AUSTRAL na okres pięciu lat, a następnie przeniosą na nią własność tych urządzeń za sumę x.

Zaskarżona decyzja opiera się na twierdzeniu, że zgodnie z wytycznymi w sprawie pomocy regionalnej, sporna pomoc stanowi pomoc operacyjną, na którą może zostać udzielone zezwolenie w celu częściowej rekompensaty dodatkowych kosztów transportu w regionach najbardziej oddalonych, do których zalicza się Reunion.

Zdaniem skarżącej, sporna pomoc powinna zostać uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem z następujących względów:

- Pomoc stanowi pomoc inwestycyjną w na zakup urządzeń transportowych, która miałaby być zakazana zgodnie z cytowanymi wytycznymi;
- Pomoc jest zastrzeżona jedynie dla linii AIR AUSTRAL i stwarza nierównowagę pomiędzy zakłóceniami konkurencji a korzyściami jakie przedstawia ona dla rozwoju Regionu;
- Pomoc narusza zasadę niekumulacji pomocy państwowej, ponieważ linie AIR AUSTRAL skorzystały z wkładu z funduszy publicznych pochodzących od Regionu i Departamentu Reunion, które nie stanowią inwestycji, której dokonałby inwestor prywatny działający w normalnych warunkach rynkowych. Te wkłady miałyby ponadto stworzyć nadwyżkę podaży na linii Paryż-Saint Denis;
- Pomoc ta zakłóca równowagę, która powinna istnieć pomiędzy, z jednej strony, korzyściami, jakie stwarza ta

pomoc dla rozwoju regionu i, z drugiej strony, zakłóceniami warunków konkurencji pomiędzy AIR AUSTRAL i skarżącą.

AIR BOURBON podnosi ponadto naruszenie prawa do obrony, zagwarantowanego w art. 88 ust. 3 Traktatu.

Skarga wniesiona dnia 5 sierpnia 2004 r. przez Colgate-Palmolive Company przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM)

(Sprawa T-322/04)

(2004/C 262/92)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 5 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM), wniesiona przez Colgate-Palmolive Company, reprezentowaną przez Enrique Armijo Chávariego i Antonia Castán Pérez-Gómeza, adwokatów, z adresem do doręczeń w Nowym Jorku (Stany Zjednoczone).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji drugiej Izby Odwoławczej wydanej 18 maja 2004 r. w sprawie R 0076/2004-2;
- obciążenie kosztami Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

Zarzuty i główne argumenty

Znak towarowy będący przedmiotem zgłoszenia	Znak słowny „SIMPLY WHITE” wniosek nr 2688315
Towary i usługi	Środki do czyszczenia zębów, pasty do zębów, płyny do płukania ust (klasa 3)
Decyzja zaskarżona do Izby Odwoławczej	Odmowa rejestracji przez eksperta
Decyzja Izby Odwoławczej	Decyzja o oddaleniu odwołania
Podniesione zarzuty:	Błędna interpretacja art. 7 ust. lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94/WE

Skarga wniesiona dnia 4 sierpnia 2004 r. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Brandt Italia spa**(Sprawa T-323/04)**

(2004/C 262/93)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 4 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Europejskiej wniesiona przez spółkę Brandt Italia spa, reprezentowaną przez adwokatów Martijna van Empla, Claudio Visco i Salvatore Lamarcę.

Strona skarżący zwróciła się do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 marca 2004 r. nr C(2004)930 final;
- ewentualnie, stwierdzenie częściowej nieważności tej decyzji, w zakresie jej art. 3, to jest w części, w której nakazuje państwu włoskiemu dokonać windykacji pomocy przyznanej niezgodnie z prawem;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami i wydatkami postępowania sądowego.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja będąca przedmiotem skargi w niniejszym postępowaniu stwierdziła niezgodność ze wspólnym rynkiem pomocy Państwa w zakresie doraźnych postanowień dotyczących zatrudnienia, które Włochy wprowadziły w życie na podstawie dekretu z mocą ustawy nr 23 z dnia 14 lutego 2003 r. przekształconego w ustawę z dnia 17 kwietnia 2003 r., i nakazała rządowi włoskiemu windykację od skarżącej spółki przyznanej pomocy, którą otrzymała ona w związku z zakupem części przedsiębiorstwa chłodniczego Ocean spa per la refrigerazione, znajdującej się w Verolanuova w prowincji Brescia.

W uzasadnieniu Brandt przede wszystkim zaprzecza twierdzeniu Komisji, jakoby dekret 22/2003 udzielał nabywcom korzyści o charakterze indywidualnym, z wynikającym z tego zakłóceniem konkurencji. W rzeczywistości wynikające z dekretu korzyści, których dotyczy to twierdzenie są na mocy obowiązującej regulacji Cassa Integrazione Guadagni e Mobilità (regulacja o charakterze powszechnym) ogólnie dostępne dla każdej spółki zatrudniającej pracowników z listy osób podlegających przemieszczeniu. Zatem, dekret 23/2003 poprawiając sytuację przemieszczanych pracowników nie wprowadza żadnej korzyści gospodarczej na rzecz nabywców, a w przedmiotowej sprawie na rzecz Brandt. Ponadto, spółka skarżąca zarzuca Komisji, że nie dokonała ona pełnej i precyzyjnej oceny skutków ekonomicznych krajowego środka, nie uwzględniając dodatkowych kosztów ponoszonych przez nabywców części przedsiębiorstwa, zobowiązanych do ponoszenia takich ciężarów i odpowiedzialności (socjalnych i finansowych), które nie obciążałyby ich przy braku spornego środka. Wreszcie, spółka skarżąca wskazuje na ogólny charakter przedmiotowego środka, który w rzeczywistości wywołuje takie same skutki jak te, które przewidują przepisy ustawy 223/91, mające charakter

ogólny. Według skarżącej spółki, Komisja nakazała rządowi włoskiemu windykację korzyści finansowej, którą Brandt miał uzyskać na podstawie dekretu 23/2003 tytułem indywidualnym, w wyniku oceny tego dekretu dokonanej przy kwalifikacji środka jako ogólnego programu pomocy. Komisja nakazując zwrot pomocy indywidualnej w kontekście decyzji dotyczącej programu pomocy naruszyła art. 88 WE, naruszając również postanowienia rozporządzenia WE nr 659/1999. Ponadto, Komisja całkowicie pominęła dokonanie w przedmiotowej sprawie oceny domniemanej pomocy indywidualnej, której windykację nakazała. Powinna ona była rutynowo rozpocząć odrębne i odmienne postępowanie w celu oceny zgodności krajowego środka w świetle kryteriów stosowanych w przedmiocie pomocy indywidualnej lub zastosować instrumenty przewidziane rozporządzeniem (WE) nr 659/1999 w zakresie zastosowania tymczasowych środków windykacji.

Skarżąca spółka wskazuje również na naruszenie art 88 i 89 WE i rozporządzeń 994/98 i 2204/2002. W tym przedmiocie wskazuje ona, że Komisja stwierdziła niezgodność z prawem ex tunc środka prawnego potencjalnie objętego wyjątkami wskazanymi w rozporządzeniu (WE) nr 2204/2002 i jako takiego podlegającego kwalifikacji jako pomoc istniejąca w rozumieniu art. 88 WE. Ponadto, Komisja niezgodnie z prawem przypisała sobie uprawnienie do stwierdzenia, że dekret 23/2003 nie jest objęty zakresem rozporządzenia (WE) nr 2204/2002, przekraczając granice przyznanych jej, na mocy art. 89 WE w związku z rozporządzeniami (WE) nr 994/98 i 2204/2002, uprawnień interwencyjnych.

Skarżąca spółka wskazuje, że art. 3 decyzji, który nakłada na Włochy obowiązek windykacji od beneficjentów udzielonej pomocy, narusza zasadę ochrony zaufania.

W ostatniej kolejności skarżąca spółka wskazuje na naruszenie obowiązku przedstawienia uzasadnienia zgodnie z postanowieniami art. 253 WE oraz wskazuje na nadużycie władzy w przedmiotowym postępowaniu.

Skarga wniesiona dnia 2 sierpnia 2004 r. przez Viasat Broadcasting UK Ltd. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-329/04)**

(2004/C 262/94)

(Język postępowania: duński)

Dnia 2 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Viasat Broadcasting UK Ltd., z siedzibą w West Drayton (Wielka Brytania), reprezentowaną przez Simona Eversa Hjelmberga, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art.1 decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie C 2/2003 (ex NN 22/2002) dotyczącej środków przyznanych przez Danię dla TV2/Danmark, w części w której decyzja ta uznaje pomoc za zgodną z zasadami wspólnego rynku, w świetle art. 86, ust. 2 WE.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała pomoc, która została w latach 1995-2004 udzielona TV2/Danmark w formie opłat abonamentowych oraz innych środków za zgodną z zasadami wspólnego rynku, za wyjątkiem kwoty 628,2 milionów DKK, która w opinii Komisji stanowi sprzeczną z normami Traktatu pomoc państwa. Królestwo Danii zostało zobowiązane do zażądania zwrotu tej kwoty od TV2/Danmark A/S. Strona skarżąca zażądała stwierdzenia nieważności tej części decyzji, w której Komisja uznaje część pomocy za zgodną z zasadami wspólnego rynku.

Strona skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd w ocenie podczas weryfikacji czy zobowiązania TV2/DANMARK A/S z tytułu pełnienia misji publicznej są określone wystarczająco dokładnie, ponieważ uznała, że cały program nadawczy TV2/DANMARK A/S stanowi działalność związaną z pełnieniem misji publicznej. Założenie takie utrudnia weryfikację czy państwo duńskie przestrzegało oraz czy w przyszłości będzie przestrzegać wspólnotowych reguł konkurencji, przede wszystkim zawartych w art. 87 ust. 1 w związku z art. 86 ust. 2 Traktatu WE.

Strona skarżąca podnosi ponadto, że przyjęta przez Komisję metoda oceny tego czy pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE jest zgodna z zasadami wspólnego rynku na mocy art. 86 ust. 2, Traktatu WE jest błędna, ponieważ metoda ta nie bierze pod uwagę istnienia pośredniej (horyzontalnej) pomocy państwa (subsydiowanie skrośne - pokrywanie kosztów jednego rodzaju prowadzonej przez przedsiębiorstwo działalności gospodarczej przychodami pochodzącymi z innego rodzaju działalności), sprzecznę z art. 87 ust. 1 WE, w sytuacji gdy:

- antykonkurencyjne postępowanie TV2/DANMARK A/S na rynku reklam telewizyjnych nie może zostać uznane za niezbędne dla pełnienia przezeń misji publicznej w rozumieniu art. 86 ust. 2 WE, ponieważ art. 87 ust. 1 WE ma nieograniczone zastosowanie wobec postępowania TV2/DANMARK A/S na rynkach komercyjnych;
- Komisja zbadała jedynie czy ewentualna nadmierna kompensacja dokonana przez państwo (bezpośrednia wertykalna i zabroniona pomoc państwa) została użyta do wsparcia działalności komercyjnej, nie zaś czy kompensacja udzielona przez państwo (bezpośrednia wertykalna i dozwolona pomoc państwa) została użyta do osiągnięcia korzyści gospodarczej w ramach prowadzonej działalności komercyjnej, która zakłóca konkurencję;

- zastosowana przez Komisję metoda badania „stand alone” nie ma zastosowania w tej sprawie, ponieważ bazuje ona na porównywaniu kosztów poniesionych przez konkurentów TV2/DANMARK A/S (zamiast kosztów poniesionych przez samą TV2/DANMARK A/S) z przychodem TV2/DANMARK A/S z działalności komercyjnej, pomijając w ten sposób ewentualne różnice w poziomie efektywności, co skutkuje tym, że badanie nie wykazuje w pełni jak dalece działalność komercyjna TV2/DANMARK A/S poprzez subsydiowanie skrośne spowodowała osiągnięcie korzyści gospodarczej, która zakłóca konkurencję;
- użyty przez Komisję test cenowy także nie ma zastosowania w tej sprawie.

Skarga wniesiona dnia 13 sierpnia 2004 r. przez TV Danmark A/S i Kanal 5 Denmark Ltd. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-336/04)

(2004/C 262/95)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 13 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez TV Danmark A/S, z siedzibą w Kopenhadze (Dania) i Kanal 5 Denmark Ltd., z siedzibą w Hounslow (Zjednoczone Królestwo), reprezentowane przez D. Vandermeerscha, K. Karla oraz H. Peytza, adwokatów (lawyers), z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art.1 decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. dotyczącej środków przyznanych dla TV2/Danmark w formie opłat abonamentowych oraz innych środków, w części, w jakiej Komisja uznała pomoc przyznaną dla TV2/Danmark w latach 1995-2002 w formie wpływów pochodzących z opłat abonamentowych oraz innych środków za zgodną z zasadami wspólnego rynku, w trybie art. 86 ust. 2 WE.
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z przedstawieniem niniejszej skargi.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja ustaliła, że w latach 1995-2004 publicznemu nadawcy duńskiemu TV2/Danmark została udzielona pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. Komisja uznała tę pomoc za zgodną z zasadami wspólnego rynku, za wyjątkiem nadmiernej kompensacji wynoszącej 628,2 milionów DKK, która powinna zostać zwrócona przez TV2/Danmark A/S.

Skarżący żądają stwierdzenia nieważności art.1 decyzji w części, w której Komisja uznaje część pomocy za zgodną z zasadami wspólnego rynku. Skarżący wnoszą, że wydając tę część decyzji Komisja naruszyła art. 86 ust. 2, art. 87 oraz art. 88 WE, a także załączony do Traktatu WE protokół dotyczący systemu radiofonii i telewizji publicznej w Państwach Członkowskich.

Skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła art. 87 i art. 88 WE, kiedy, po ustaleniu, że udzielona pomoc była nową pomocą, stwierdziła tym niemniej, że pomoc ta jest (za wyjątkiem kwoty uznanej za nadmierną kompensację) jest zgodna z zasadami wspólnego rynku, podczas gdy powinna była stwierdzić jej sprzeczność z normami Traktatu z powodu braku notyfikacji.

Ponadto skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła art. 86 ust. 2, art. 87 oraz art. 88 WE, a także protokół, poprzez uznanie, że wszelkie koszty poniesione przez TV2 pozostawały w związku ze zobowiązaniami z tytułu pełnienia misji publicznej i dlatego mogły być finansowane przez Państwo, pomimo braku wystarczająco dokładnej definicji zobowiązań TV2 z tytułu pełnienia misji publicznej. Komisja naruszyła także wyżej wymienione przepisy zatwierdzając pomoc państwa na podstawie badania mającego wyjaśnić czy TV2 usiłowała „maksymalizować dochody” oraz nakładając ciężar dowodu na skarżących. Popełniła ona ewidentny błąd w ocenie, pomijając dowody na oczywiste zaniżanie cen przez TV2 w stosunku do samowystarczalnego operatora.

Skarżący ponadto twierdzą, że Komisja naruszyła art. 86 ust. 2 oraz protokół zatwierdzając pomoc pomimo swych własnych wątpliwości co do polityki cenowej TV2 i poziomu cen w Danii. Ponadto, Komisja naruszyła art. 86 ust. 2 nie zbadawszy czy koszty netto poniesione przez TV2 były proporcjonalne do zobowiązań z tytułu pełnienia misji publicznej i akceptując brak jakiegokolwiek, a w każdym razie wystarczającej, duńskiej kontroli publicznej nad wykonywaniem przez TV2 jej misji publicznej.

Skarga wniesiona dnia 11 sierpnia 2004 r. przez Centro Europa 7 srl przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-338/04)

(2004/C 262/96)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 11 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Centro Europa 7 srl reprezentowane przez adwokatów Vittorio Ripa di Meana i Roberto Mastroianniego.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o odmowie wszczęcia postępowania w przedmiocie zawiadomienia przedstawionego przez skarżącą w dniu 18 października 2001 r., o którym skarżąca została poinformowana pismem Pana Mensinga - dyrektora DG ds. Konkurencji, z dnia 4 czerwca 2004 r., przesłanym faksem w dniu 9 czerwca 2004 r., nr D (2004)/471
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszej sprawie uczestniczyła w lipcu 1999 r. w przetargu przeprowadzonym przez Włochy na koncesje dotyczące prywatnej, telewizyjnej działalności transmisyjnej o zasięgu krajowym na częstotliwościach przeznaczonych do nadawania naziemnego w technice analogowej, uzyskując koncesję na transmisje niekodowane na okres sześciolletni, odnawialną na okres kolejnych sześciu lat. Jednakże, skarżąca nie mogła rozpocząć swojej niekodowanej działalności transmisyjnej, gdyż nie przyznano jej częstotliwości przewidzianych w koncesji. Wykonanie Krajowego planu częstotliwości, które pozwoliłoby na zaspokojenie uzasadnionych oczekiwań, nie zostało przeprowadzone gdyż na podstawie obowiązującej regulacji włoskiej, częstotliwości pozostały zajęte przez operatorów telewizyjnych, którzy nie otrzymali koncesji i mogli działać na podstawie „systemu przejściowego” wprowadzonego ustawą nr 249 z 1997 r. W konsekwencji, kontynuacja działalności trzeciej sieci grupy Mediaset (Retequattro) uniemożliwiła uwolnienie niezbędnych częstotliwości, tak by skarżąca mogła rozpocząć swoje transmisje, jak to wynikało z przyznanej koncesji.

Skarga skierowana jest przeciwko decyzji odmawiającej wszczęcia postępowania w zakresie zawiadomienia o zakłóceniach konkurencji wynikających z powyżej przedstawionej sytuacji i wniosku o podjęcie działań przez Komisję na podstawie art. 86 ust. 3 Traktatu WE, dotyczącego środków przyjętych na korzyść przedsiębiorstwa RTI, któremu prawo włoskie przyznało specjalne uprawnienia.

Na poparcie swoich zarzutów skarżąca wskazuje na naruszenie art. 82 i 86 Traktatu i obowiązku przedstawienia uzasadnienia w zakresie w jakim pozwana:

- nie opowiadając na główny zarzut dotyczący dyskryminacji, do której doszło w dostępie do rynku transmisji telewizyjnych, dokonała niedokładnego badania przedmiotowego zawiadomienia,
- ustanowiła zaskarżony akt nie uwzględniając tego, że środki przyjęte lub nieprzyjęte przez władze włoskie w przedmiocie wykluczenia Europa 7 z rynku transmisji telewizyjnych, wzmocniły pozycję dominującą operatora RTI,
- zaniechała uwzględnienia konsekwencji wejścia w życie ustawy nr 112 z 2004 r. na sytuację skarżącej. W tym zakresie wskazuje się na naruszenie zasady dobrej administracji, zapisanej w artykule 47 Karty Praw Podstawowych.

Skarga wniesiona dnia 10 sierpnia 2004 r. przez Wanadoo S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-339/04)**

(2004/C 262/97)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 10 sierpnia 2004 r. do sekretariatu Sądu Pierwszej Instancji wpłynęło odwołanie przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, złożone przez spółkę Wanadoo S.A., z siedzibą w Issy-les-Moulineaux (Francja), którą reprezentują adwokaci: Hugues Calvet i Marie-Cécile Rameau.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 maja 2004 r. nakazującej skarżącą oraz wszystkim przedsiębiorstwom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio podporządkowanie się kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 1/2003⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swoich wniosków skarżąca wskazuje, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła obowiązek współpracy z władzami i sądami krajowymi zgodnie z art. 10 traktatu WE i rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2003. Według skarżącej, Komisja zataiła przez sądem krajowym, który zezwolił na tą kontrolę, okoliczność, że przed francuską Conseil de la concurrence (Rada Konkurencji) toczy się postępowanie w przedmiocie rzekomych naruszeń art. 82 traktatu WE przez skarżącą, jak również decyzję tej Conseil z dnia 11 maja 2004 r. Ponadto skarżąca uważa, że francuska Conseil de la concurrence pozostaje nadal właściwa do prowadzenia tego postępowania, a zatem Komisja nie miała prawa interweniować w tym postępowaniu.

Skarżąca podnosi również, że zaskarżona decyzja narusza obowiązek bezstronnego zbadania wszystkich elementów istotnych w tej sprawie, obowiązek uzasadnienia, jak również zasadę proporcjonalności. W końcu też wskazuje na oczywiste naruszenie zasad oceny dowodów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu, Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1-25.

Skarga wniesiona dnia 11 sierpnia 2004 r. przez France Télécom S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-340/04)**

(2004/C 262/98)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 11 sierpnia 2004 r. do Sekretariatu Sądu Pierwszej Instancji wpłynęło odwołanie przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, złożone przez spółkę France Télécom S.A. z siedzibą w Paryżu, reprezentowaną przez Christophe'a Clarenca i Javiera Ruiz Calzado, adwokatów.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr C(2004)1929 z dnia 18 maja 2004 r. nakazującej France Télécom S.A. oraz wszystkim przedsiębiorstwom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio podporządkowanie się kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 (sprawa nr COM/C-38.916);
- obciążenie strony przeciwnej wszystkimi kosztami poniesionymi przez France Télécom w trakcie niniejszego postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem kontroli nakazanej decyzją jest „domniemane nakładanie nieuczciwych cen sprzedaży w dziedzinie szerokopasmowego dostępu do internetu dla klientów detalicznych z naruszeniem art. 82 traktatu WE, które ma na celu wyprzedzenie i zdławienie konkurentów” (art.1 zaskarżonej decyzji). Skierowana jest do skarżącej, jej oddziału Wanadoo, jak również wszystkich przedsiębiorstw kontrolowanych przez nią bezpośrednio lub pośrednio (art. 3). Komisja oceniła, że zbadanie domniemanych praktyk wymagało kontroli przeprowadzonej na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu⁽¹⁾. To właśnie ta decyzja nakazująca kontrolę została w niniejszym przypadku zaskarżona.

Na poparcie swoich wniosków skarżąca wskazuje przede wszystkim na naruszenie obowiązku uzasadnienia. Precyzuje w tym zakresie, że nie może ona zrozumieć dlaczego jest osobiście adresatem zaskarżonej decyzji oraz podlega tej kontroli. Podkreśla się, że zgodnie z uzasadnieniem decyzji „Wanadoo” z dnia 16 lipca 2003 r., którą uznana została autonomia Wanadoo względem skarżącej w jej polityce ustalania cen szerokopasmowego dostępu do internetu na francuskim rynku detalicznym, Komisja w swojej decyzji zarzuca Wanadoo, a nie France Télécom, rzekome nieuczciwe w tym przypadku ceny sprzedaży, jak też rzekomą strategię dławienia konkurentów. Ponadto Komisja nie uzasadniła dlaczego uznała za niezbędne nakazać kontrolę cenników Wanadoo wbrew temu, że cenniki te poddane są kontroli na podstawie jej decyzji z dnia 16 lipca 2003 r. oraz były niedawno szczegółowo zweryfikowane i zatwierdzone przez francuską Conseil de la concurrence (Rada Konkurencji)

Po drugie, skarżąca zarzuca zaskarżonej decyzji, że ignoruje ona wymagania wynikające z ustanowionej w art. 10 traktatu WE i wykonywanej rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2003 zasady lojalności ciąży na Komisji Europejskiej w jej relacjach z instytucjami krajowymi. Przede wszystkim bowiem w warunkach przewidzianych w art. 11 ust. 6 tego rozporządzenia, o elementach tego stanu faktycznego nie został poinformowany sędzia krajowy, ani nie zasięgnięto opinii francuskiej Conseil de la concurrence prowadzącej tymczasem w styczniu 2004 r. postępowanie.

Po trzecie i ostatnie, skarżąca wskazuje na naruszenie zasady proporcjonalności, tak w zakresie pozornego celu kontroli, jak i sytuacji, w której została nakazana oraz braku jakichkolwiek informacji wskazujących na istnienie ryzyka zatajenia lub utraty dowodów.

(¹) Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1.

Skarga wniesiona dnia 9 sierpnia 2004 r. przez Hertę Adam przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-342/04)

(2004/C 262/99)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 9 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Hertę Adam, zamieszkałą w Brukseli, reprezentowaną przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne Marchal, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji, na podstawie której odmówiono skarżącej przywileju związanego z dodatkiem zagranicznym za rozłąkę, przewidzianego w art. 4, ust. 1, lit) a, załącznika VII do regulaminu pracowniczego;
- Obciążenie kosztami strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi, skarżąca podnosi naruszenie art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego w związku z tym, że okres, podczas którego pracowała w biurze przedstawicielstwa landu niemieckiego w Brukseli nie został uznany przez Komisję jako okoliczność wynikająca z pracy wykonywanej dla innego państwa. Skarżąca podnosi, ponadto, naruszenie zasady równego traktowania.

Skarga wniesiona dnia 6 sierpnia 2004 r. przez Vassiliosa Tsarnavasa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

(Sprawa T-343/04)

(2004/C 262/100)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 6 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez Vassiliosa Tsarnavasa, zamieszkałego w Volos (Grecja), reprezentowanego przez Nicolasa Lhoësta, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji oceniającego w postępowaniu odwoławczym, wydanej 4 sierpnia 2003 r. i ustanawiającej, bez poprawek, ostateczną ocenę skarżącego za okres od 1 lipca 1997 r. do 30 czerwca 1999 r.;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji oddalającej zażalenie wniesione przez skarżącego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego obowiązującego w dniu 30 grudnia 2003 r.;
- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącego odszkodowania w wysokości 10.000 euro tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę moralną;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący kwestionuje decyzję oceniającego w postępowaniu odwoławczym, którą utrzymał on w mocy, bez poprawek, swoje sprawozdanie z oceny za okres 1997-1999. Skarżący domaga się ponadto odszkodowania za doznaną krzywdę.

Odnosnie żądania o stwierdzenie nieważności, skarżący przytacza następujące zarzuty:

- naruszenie przepisów postępowania;
- oczywisty błąd w ocenie;
- brak uzasadnienia;
- nadużycie władzy i mobbing

Odnosnie żądania dotyczącego odszkodowania, skarżący podnosi, że sprawozdanie z oceny zostało sporządzone z około czteroletnim opóźnieniem, co jest całkowicie niedopuszczalne. Ponadto skarżący miałby być poddany mobbingowi. Jeśli chodzi o doznaną krzywdę, skarżący domaga się odszkodowania, które ocenia ex aequo et bono na 10.000 euro.

Skarga wniesiona dnia 13 sierpnia 2004 r. przez Stardust Marine S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-344/04)

(2004/C 262/101)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 13 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich złożona przez spółkę Stardust Marine S.A., z siedzibą w Paryżu, reprezentowaną przez Bernarda Vatiera, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Stwierdzenie, że decyzja Komisji Europejskiej 2000/513 WE z dnia 8 września 1999 r., nakazująca państwu francuskiemu, aby odzyskało od spółki STARDUST, rzekomą pomoc publiczną w wysokości 600 milionów franków, jest dotknięta bezprawnością i że ta bezprawność pociąga za sobą odpowiedzialność Komisji na mocy art. 288 Traktatu WE;
- W konsekwencji, zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz spółki STARDUST tytułem odszkodowania kwoty 112.635.569,73 euro wraz z odsetkami ustawowymi od daty wniesienia niniejszej skargi;
- Nadanie temu orzeczeniu rygoru natychmiastowej wykonalności;
- Obciążenie Komisji w całości kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi, skarżąca podnosi, że bezprawność decyzji 2000/513/WE nie może być kwestionowana, gdyż wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości WE z dnia 16 maja 2002 r. (sprawa C-482/99) stwierdzona już została jej nieważność. Według skarżącej, ta bezprawność jest wystarczająca dla powstania odpowiedzialności pozaumownej Komisji na podstawie art. 288 WE. Skarżąca podnosi również, że zakładając nawet, że sporna decyzja była aktem normatywnym obejmującym postanowienia z zakresu polityki gospodarczej, to wydając bez podstaw prawnych ani faktycznych decyzję ze szkodą dla skarżącej, Komisja naruszyła normę prawną wyższego rzędu chroniącą jednostki. W związku z tym, według argumentacji skarżącej, Komisja powinna jej wypłacić odszkodowanie.

Odnośnie rzekomo poniesionej szkody, skarżąca podnosi, że wobec spółki STARDUST prowadzone było postępowanie

naprawcze (redressement judiciaire) na mocy orzeczenia Tribunal de Commerce de Paris. Według skarżącej, zaprzestanie płatności, które doprowadziło do tego orzeczenia jest bezpośrednią konsekwencją długu spowodowanego decyzją Komisji. Wysokość poniesionej szkody równa się niedostatkowi aktywów spółki STARDUST.

Skarga wniesiona dnia 20 sierpnia 2004 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-345/04)

(2004/C 262/102)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 20 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez Republikę Włoską reprezentowaną przez avvocato dello Stato Antonio Cingolo.

Strona skarżąca wnosi o Sądzie o stwierdzenie nieważności następujących decyzji:

- memorandum z dnia 17 czerwca 2004 r., nr D(2004) 4074, którego przedmiotem jest DOCUP Ob 2 - Region Lombardia 2000-2006 (nr CCI 2000 IT 16 2 DO 014) Poświadczenie okresowych deklaracji wydatków i wniosków o płatność, otrzymane dnia 17 czerwca 2004 r., którym Komisja Europejska, DG ds. Polityki Regionalnej – Pomoc regionalna we Francji, Grecji, Włoszech, poinformowała o następującej decyzji: Służby Komisji wzywają niniejszym do przedstawienia okresowych deklaracji wydatków i wniosków o płatności, zawierające następujące informacje, dla każdego środka przewidzianego przez program pomocy:

- kwota ogólna wypłaconych zaliczek,
- kwota wypłaconych zaliczek, kwalifikujących się do wkładu z funduszy strukturalnych na podstawie wcześniejszych ustaleń.

W razie braku tych informacji Służby Komisji nie będą mogły dokonać wnioskowanych płatności w odniesieniu do środków dotyczących programu pomocy DocUP Lombardia 2000-2006 Cel 2 oraz związanych z nim i poprzedzających go aktów;

— memorandum z dnia 14 lipca 2004 r., nr JE/OA D(2004) 5446, której przedmiotem jest DOCUP OB 2 - Region Friuli-Venezia Giulia 2000-2006 (nr CCI 2000 IT 16 2 DO 013) - Poświadczenie okresowych deklaracji wydatków i wniosków o płatność, otrzymane dnia 15 czerwca 2004 r., którym Komisja Europejska, DG ds. Polityki Regionalnej – Pomoc regionalna we Francji, Grecji, Włoszech, poinformowała o następującej decyzji: Służby Komisji wzywają niniejszym do przedstawienia okresowych deklaracji wydatków i wniosków o płatności, zawierające następujące informacje, dla każdego środka przewidzianego przez program pomocy:

- kwota ogólna wypłaconych zaliczek,
- kwota wypłaconych zaliczek, kwalifikujących się do wkładu z funduszy strukturalnych na podstawie wcześniejszych ustaleń.

W razie braku tych informacji Służby Komisji nie będą mogły dokonać wnioskowanych płatności w odniesieniu do środków dotyczących programu pomocy DocUP Friuli-Venezia Giulia 2000-2006 Obiettivo 2. oraz związanych z nim i poprzedzających go aktów.

— Strona skarżąca wnosi o obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko memorandum Komisji Europejskiej z dnia 17 czerwca 2004 r. nr D(2004) 4074 (DOCUP Region Lombardia) i z dnia 14 lipca 2004 r. nr JE/OA D(2004) 5446 (DOCUP Friuli Venezia Giulia), oba zmierzające do uzależnienia uruchomienia procedury wypłaty zaliczek w ramach programów pomocowych od wymogów nie wynikających z obowiązującej regulacji prawnej, w celu bezpośredniego ograniczenia wydatków obejmujących środki z przedmiotowych funduszy strukturalnych.

Na poparcie swojej skargi Republika Włoska wskazuje na:

— wadę w postaci naruszenia istotnych wymogów proceduralnych poprzez wskazanie nieprawidłowej podstawy prawnej, brak uzasadnienia i naruszenie procedury decyzyjnej. Podnosi się w tym zakresie, że zaskarżone akty nie zawierają żadnego wskazania normy, na podstawie której mogłyby zostać wydane.

Poza naruszeniem obowiązku przedstawienia uzasadnienia, skarżący wskazuje również, że zaskarżone memoranda nie zostałyby wydane, gdyby przeprowadzono prawidłowe postępowanie zgodnie z regulaminem wewnętrznym Komisji.

- naruszenie art. 32 podstawowego rozporządzenia nr 1260/99 Rady i rozporządzenia nr 448/04 Komisji, które uzależniają wypłatę zaliczek wyłącznie od przedstawienia przez Państwo-beneficjenta końcowego dowodu, że wypłaciło przedmiotowe kwoty ostatecznemu odbiorcy projektu inwestycyjnego,
- naruszenie przepisów w przedmiocie kwalifikacji wydatków zawartych w podstawowym rozporządzeniu. Według

strony skarżącej, regulacja mająca zastosowanie w niniejszej sprawie wyklucza podejście zastosowane przez Komisję, w świetle którego wykładni przepisów dotyczących kwalifikacji wydatków należy dokonywać w ten sposób, że uzależniają kwalifikację wydatku od przedstawienia dowodów efektywnego wykorzystania środków finansowych na realizację projektów, których cel jest zgodny z tym, na który udzielono pomocy,

- naruszenie przepisów regulujących kontrolę finansową (artykuł 38 podstawowego rozporządzenia i przepisy wykonawcze), które nie przewidują wymogów przedstawionych przez Komisję,
- naruszenie zasady proporcjonalności w wyniku żądania przez Komisję dowodów w zakresie przekraczającym to co niezbędne i przewidziane prawem,
- naruszenie rozporządzenia nr 448/04 polegające na naruszeniu zasady równości i zasady pewności prawa, oraz na wewnętrznej sprzeczności zaskarżonego memorandum,
- naruszenie art. 9 rozporządzenia (WE) nr 438/2001 Komisji w wyniku nieprzestrzegania zawartych tam zasad księgowości,
- naruszenie zasady uproszczonych procedur.

Skarga wniesiona dnia 17 sierpnia 2004 r. przez Sadas S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-346/04)

(2004/C 262/103)

(Język złożenia skargi: francuski)

Dnia 17 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego złożona przez spółkę Sadas S.A. z siedzibą w Tourcoing (Francja) reprezentowaną przez adwokata André Bertranda.

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również spółka L.T.J. Diffusion.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- zmianę decyzji wydanej przez Pierwszą Izłą Odwoławczą w sprawie nr R393/2003-1, w zakresie wszystkich jej postanowień;
- stwierdzenie nieważności decyzji, w której ekspert uznał istnienie ryzyka mylenia przez opinię publiczną znaku towarowego „ARTHUR” ze zgłoszonym do zarejestrowania znakiem towarowym „ARTHUR ET FELICIE”;
- Obciążenie spółki L.T.J. Diffusion kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	Skarżąca
Przedmiotowy wspólnotowy znak towarowy:	Trójwymiarowy znak towarowy „ARTHUR ET FELICIE” – zgłoszenie nr 0373787
Towary lub usługi	Towary zaklasyfikowane do klas 16, 24 i 25
Właściciel znaku lub oznaczenia będącego przedmiotem postępowania w sprawie sprzeciwu:	L.T.J. Diffusion
Sporny znak lub oznaczenie:	Krajowy znak towarowy „ARTHUR” w klasie 25 (odzież)
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Oddalenie sprzeciwu
Decyzja Izby Odwoławczej: uchylona	Decyzja Wydziału Sprzeciwów
Podniesione zarzuty:	Błędne zastosowanie art. 8, ust. 1 b) rozporządzenia (WE) nr 40/94

Skarga wniesiona dnia 17 sierpnia 2004 r. przez Pascala Millota przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T- 347/04)**

(2004/C 262/104)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 17 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich złożona przez Pascala Millota, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jeana-Noëla Louisa i Etienne Marchal, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 września 2003 r., ustalającej ostateczne zaszeregowanie skarżącej na 1 szczebel stopnia A6;
- Obciążenie kosztami postępowania strony przeciwnej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi, skarżący zwraca uwagę, że zaskarżona decyzja naruszyła art. 32, akapit 2, regulaminu pracowniczego, jak również zasadę równego traktowania i

niedyskryminacji, w związku z tym, że została podjęta bez zbadania możliwości zastosowania wobec niego dodatkowej zasady starszeństwa służbowego ze względu na wykształcenie i doświadczenie zawodowe poprzedzające jego zatrudnienie.

Skarga wniesiona dnia 20 sierpnia 2004 r. przez Société Internationale de Diffusion et d'Édition przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-348/04)**

(2004/C 262/105)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 20 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Société Internationale de Diffusion et d'Édition, z siedzibą w Vitry-sur-Seine (Francja), reprezentowaną przez Nicole Coutrelis i Valérie Giacobbo, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ostatnie zdanie decyzji Komisji z dnia 20 kwietnia 2004 r. w sprawie przyznania przez Francję pomocy na rzecz Coopérative d'Exportation du Livre Français (CELF);
- ponadto, o stwierdzenie nieważności art. 1 ostatnie zdanie powołanej wyżej decyzji, w części uznającej za zgodną ze wspólnym rynkiem pomoc udzieloną przed 1994 r. lub, alternatywnie, przed 1997 r. lub 1999 r.;
- ponadto, o stwierdzenie nieważności art. 1 ostatnie zdanie powołanej wyżej decyzji, w części uznającej za zgodną ze wspólnym rynkiem pomoc udzieloną przed dniem 1 listopada 1993 r.;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca prowadzi działalność w zakresie pośrednictwa w eksporcie książek w języku francuskim. W 1992 r. wniosła do Komisji skargę w związku z pomocą wypłaconą przez rząd francuski od roku 1977 na rzecz Coopérative d'Exportation du Livre Français (CELF). Na skutek powyższej skargi Komisja wydała decyzje. Następnie, wyrokami z dnia 18 września 1995 r. w sprawie T-49/93 oraz z dnia 28 lutego 2002 r. w sprawie T-155/98 stwierdzono nieważność tych decyzji. Na skutek ostatniego z powołanych wyroków Komisja wydała trzecią decyzję, która jest przedmiotem niniejszej skargi.

Skarżąca twierdzi przede wszystkim, że rynek pośrednictwa w eksporcie charakteryzuje się licznymi specyficznymi cechami, które nie zostały wzięte pod uwagę w treści zaskarżonej decyzji. Skarżąca podnosi również, że zawarty w decyzji opis pomocy jest błędny, z uwagi na to, że - zdaniem skarżącej - chodzi o pomoc indywidualną, nie zaś o system pomocy, co więcej, podnosi ona, że pomoc jest przyznawana w sposób dyskryminujący i że kryterium wypłaty pomocy, to jest obsługa niewielkich zamówień, jest sztuczne.

Na poparcie swojej skargi skarżąca zarzuca decyzji brak podstaw prawnych w zakresie, w jakim uznaje ona, że pomoc przyznana za okres przed dniem 1 listopada 1993 r. jest zgodna ze wspólnym rynkiem jako pomoc przeznaczona na wspieranie kultury na podstawie art. 87 ust. 3 lit. d) WE. Zdaniem skarżącej, przepis ten wprowadzony został na mocy Traktatu o Unii Europejskiej, zatem nie mógł służyć jako podstawa prawna do uznania za zgodną ze wspólnym rynkiem pomocy przyznanej przed dniem wejścia w życie tego Traktatu, tj. dniem 1 listopada 1993 r.

Skarżąca zarzuca ponadto naruszenie art. 88 ust. 3 WE w zakresie, w jakim Komisja oparła swoją decyzję na danych, które są późniejsze w stosunku do wejścia pomocy w życie. Zdaniem skarżącej, przedmiotowa decyzja niemalże pozwala Państwu Członkowskiemu na określanie zmiennych kryteriów w ponad dziesięcioletnim przedziale czasowym, faworyzując w ten sposób pozycję Państwa Członkowskiego, które nie stosowało się do wymogu informowania Komisji, naruszając art. 88 ust. 3 WE.

Wreszcie, skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 87 ust. 3 lit. d) WE. Zdaniem skarżącej Komisja uznała pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem na podstawie kryteriów oceny odnoszących się do oceny otwartego systemu pomocy, podczas gdy przedmiotowa pomoc jest pomocą indywidualną wypłaconą jednemu podmiotowi. Ponadto, skarżąca twierdzi, że analiza danych księgowych CELF wykazuje, że przyznana pomoc nie ma żadnego związku z obsługą niewielkich zamówień.

Skarga wniesiona dnia 28 sierpnia 2004 r. przez Gaetano Petralię przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-354/04)

(2004/C 262/106)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 25 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez Gaetano Petralię, reprezentowanego przez adwokata Carlo Forte.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji organu upoważnionego do zawierania umów, wydanej dnia 7 października 2003 r., w przedmiocie zaszeregowania go w ramach stopnia B5, szczebel 3

- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, zatrudniony na podstawie ogłoszenia o selekcji pracowników czasowych w sektorze informatycznym i pomocniczym zarządzania badaniami naukowymi i rozwojem technologicznym, kategoria B, COM/R/B/02/1999, nie zgadza się z decyzją organu upoważnionego do zawierania umów, mocą której został on ostatecznie zaszeregowany w ramach stopnia B5 szczebel 3.

Podkreśla się w tym względzie, iż skarżący wziął udział w selekcji sądząc, iż jego potencjalne zatrudnienie w charakterze pracownika czasowego odbędzie się na podstawie jego doświadczenia zawodowego, a zatem w ramach stopnia B3 lub B4, szczebel 3, przy uwzględnieniu treści ustępu drugiego tytułu VIII ogłoszenia.

Na poparcie swoich zarzutów skarżący wskazuje przede wszystkim na wystąpienie w przedmiotowej sprawie błędu w ocenie jego kwalifikacji zawodowych.

Wskazuje on na naruszenie zasady uprawnionych oczekiwań oraz obowiązku uzasadniania aktów administracyjnych.

Skarga wniesiona dnia 27 sierpnia 2004 r. przez CO-FRUTTA Soc. coop a r.l. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-355/04)

(2004/C 262/107)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 27 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez CO-FRUTTA Soc. coop a r.l., reprezentowaną przez adwokatów Wilmę Viscardini i Gabriela Donà.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie, w trybie art. 230 Traktatu WE, nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich, o której mowa w piśmie Dyrektora Generalnego DG ds. Rolnictwa z dnia 28 kwietnia 2004 r. (AGI/11451/28.04.2004), na podstawie której został oddalony wniosek Co-Frutta o udzielenie dostępu do dokumentów zawierających dane dotyczące przedsiębiorców wpisanych we Wspólnocie do rejestru w rubryce obejmującej import bananów (WTO-banany) oraz nieważności dorozumianego oddalenia wniosku potwierdzającego, złożonego przez Co-Frutta pismem z dnia 3 maja 2004 r.
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swych roszczeń skarżąca podnosi, że decyzja oddalająca wniosek o udzielenie jej dostępu do dokumentów jest niezgodna z prawem, albowiem jest wynikiem błędnego zastosowania właściwych przepisów prawa materialnego i procesowego przez Komisję. W szczególności:

- Komisja nie dochowała wymogów proceduralnych ustanowionych w rozporządzeniu 1049/2001⁽¹⁾ oraz w decyzji 2001/937⁽²⁾, odmawiając dostępu z powodu sprzeciwu niektórych Państw Członkowskich, który zdaniem skarżącej był spóźniony;
- decyzja jest w sposób oczywisty wewnętrznie sprzeczna, albowiem opóźnienie miało być spowodowane koniecznością konsultacji z Państwami Członkowskimi. Tym niemniej sama Komisja stwierdza, iż bez względu na sprzeciw Państw Członkowskich tak czy inaczej odmówiłaby dostępu: w ten sposób Komisja naruszyła również właściwe przepisy, które nakładają na nią obowiązek autonomicznego podejmowania decyzji jak tylko będzie przekazana o tym, jaką decyzję należy podjąć;
- odmawiając dostępu Komisja powołała się na jeden z wyjątków przewidzianych w rozporządzeniu 1049/2001, nie dołączając żadnego uzasadnienia w tym przedmiocie, zaś w przedmiocie powołanego wyjątku (ochrony tajemnicy handlowej, przewidzianej w art. 4 ust. 2 rozporządzenia 1049/2001), skarżąca twierdzi, iż nie zachodzą warunki do jego stosowania, albowiem w sektorze bananów WTO nie może być mowy o ochronie tajemnicy handlowej w rozumieniu wskazanym przez Komisję;
- Komisja zaniechała orzekania w przedmiocie szeregu dokumentów powołanych przez skarżącą we wniosku o udzielenie skarżącej dostępu, łamiąc w ten sposób zasadę dobrej administracji;
- Komisja nie udzieliła dostępu częściowego, obejmującego dokumenty pochodzące z Państw, które nie wyraziły sprzeciwu wobec ujawnienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, z 31.5.2001, str. 43).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2001/937/WE, EWWiS, Euratom z dnia 5 grudnia 2001 r. zmieniająca jej regulamin (Dz.U. L 345 z 29.12.2001, str. 94).

Skarga wniesiona dnia 2 września 2004 r. przez FG Marine S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-360/04)**

(2004/C 262/108)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 2 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez spółkę FG Marine S.A., z siedzibą w Roissy (Francja), reprezentowaną przez Marie-Aline Michel, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Komisji, tytułem odpowiedzialności pozauumownej w związku z wydaniem decyzji 2000/513/WE z dnia 8 września 1999 r. w sprawie odzyskania pomocy przyznanej przez Francję spółce Stardust Marine (Dz.U. L 206, str. 6), odszkodowania na rzecz skarżącej oraz stwierdzenie, że odszkodowanie, którego ma prawo domagać się skarżąca nie może być niższe niż 200 000 000 franków francuskich (30 489 803, 44 euro).

Zarzuty i główne argumenty

Spółka skarżąca w niniejszej sprawie, wspólnik większościowy spółki Stardust Marine, zamierza pociągnąć do odpowiedzialności pozauumownej Wspólnotę w związku ze szkodą, jaką poniosła w wyniku decyzji Komisji z dnia 8 września 1999 r., uznającej za niezgodne ze wspólnym rynkiem: podwyższenie kapitału, wpłaty na rachunek bieżący oraz dokapitalizowanie Stardust Marine dokonane przez Consortium de Réalisation (CDRE) w związku z programem naprawczym Crédit Lyonnais oraz nakazującej ich odzyskanie.

Zobowiązanie do zwrotu pomocy zawarte we wspomnianej decyzji był przyczyną upadłości Stardust Marine, co pozbawiło skarżącą korzyści z restrukturyzacji, którą przeprowadziła.

Na poparcie swoich roszczeń FG Marine podnosi przede wszystkim to, że decyzja będąca przedmiotem niniejszego sporu, której nieważność została stwierdzona wyrokiem Trybunału z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie C-482/99 Republika Francuska przeciwko Komisji⁽¹⁾, nie uwzględniała zasady prywatnego inwestora. Ponadto, wydając tę decyzję, Komisja nie uwzględniła kontekstu czasowego i nie potraktowała Crédit Lyonnais i jego oddziałów jako akcjonariuszy Stardust Marine, ale jako obsługujące ją banki. Poza tym, sporna decyzja całkowicie pomijała perspektywy programu naprawczego Stardust Marine.

⁽¹⁾ Rec. 2002; str. I-4397.

Wykreślenie sprawy T-283/99 ⁽¹⁾

(2004/C 262/109)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 4 maja 2004 r. prezes drugiej izby w składzie powiększonym Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-283/99, Vlutters Handelsonderneming B.V., popieranej przez Królestwo Niderlandów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 47 z 19.2.2000.

Wykreślenie sprawy T-174/03 ⁽¹⁾

(2004/C 262/111)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2004 r. prezes pierwszej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-174/03: Franco Cozzani przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 2.8.2003.

Wykreślenie sprawy T-108/02 ⁽¹⁾

(2004/C 262/110)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2004 r. prezes czwartej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-108/02: Jégo-Quéré & Cie S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 15.6.2002.

Wykreślenie sprawy T-52/04 ⁽¹⁾

(2004/C 262/112)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2004 r. prezes trzeciej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-52/02: Luis Escobar Guerrero przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 94 z 17.4.2004.

III

(Powiadomienia)

(2004/C 262/113)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 251 z 9.10.2004.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 239 z 25.9.2004.

Dz.U. C 228 z 11.9.2004.

Dz.U. C 217 z 28.8.2004.

Dz.U. C 201 z 7.8.2004.

Dz.U. C 190 z 24.7.2004.

Dz.U. C 179 z 10.7.2004.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
